

உங்கள் அனைவருக்கும் வணக்கம்.

புத்தாண்டில் உங்களுக்கெல்லாம் வாழ்த்து சொல்லும் பாக்ஷியம் கிடைத்ததற்காக கண்மணிக்கு முதலில் என் நன்றி யினை தெரிவித்து கொள்கிறேன்.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பது தமிழர் பண்பாடு. நம்குல பெண்கள் எதை வேண்டுமானாலும் விட்டு கொடுப்பார்கள். ஆனால், கணவனை மட்டும் விட்டு தரவே மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட இரு மாறுபட்ட கதாபாத்திரங்களை இந்நாவ லில் உலவ விட்டிருக்கிறேன். எல்லோரும் படிக்கும் வகையில் எளிமையாகவும் அதே நேரம் அழுத்தமான நடையிலும் எழுதி வருகிறேன் என்பது என் எண்ணம். மாற்றம் தேவையாயிருந்தால் வாசகர்கள் தெரிவிக்கும் ஆலோசனை களுக்காக காத்திருக்கிறேன். விமர்சனங்களை எழுதுங்கள். உங்கள் அனைவருக்கும் புத்தாண்டு, பொங்கல் நல்வாழ்த்துக்கள்!

உங்கள் சகோதரி,
ஆர். மணிமாலா

கண்மணி

ஆர்.மணிமாலா

ரூ. 4

**உயிதர உக்கை
அழைக்கிறேன்**

உய்யு உன்ன அழைக்கறேன்

1

கிழக்கு வானில் குங்கும கீற்றலாய் விடியலின் கையெழுத்து. காகங்களின் கரைசல்கள் துவங்கி விட்டன. பெண்களின் அன்றைய நாளின் ஆரம்பத்திற்கு பின்னையார் கழியாய் சரக். சரக்கென வாசல் பெருக்க... ஒரு விடியல்: ஆரம்பமாகிக் கொண்டிருந்தது.

கனத்த லெதர் பேகை இடது தோளுக்கு மாற்றி அந்த ஒற்றையடி பாதையில் இறங்கினான் தினகரன்.

அம்மா அப்போதுதான் எழுந்திருப்பாள் போலும். தலை கலந்து, சேலை கசங்கி, கொட்டாவி விட்டபடி வாசல் கதவை திறக்கவும், தினகரன் வந்து நிற்கவும் நேரம் சரியாக இருந்தது.

சடுதியில் கவுரியம்மானின் முகம் சந்தோஷத்திற்குத் தாவியது.

"தம்பீ... வா... வா...! என்னங்க... இங்கே வாங்களேன். யார் வந்திருக்கான்னு வந்து பாருங்க. நம்ம தினகரன் பட்டணத்திலேர்ந்து வந்துட்டா லுங்க..."

நிமிஷத்தில் வீடு பரபரப்பானது.

அப்பா நீலாம்பரன் மனைவியின் குரல் கேட்டு படுக்கையை விட்டு எழுந்து விட்டார். அண்ணன் சேகரும், தங்கை ஜானகியும் கூட மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்து தினகரனை சூழ்ந்து கொண்டனர்.

பிரயாணம் சுகமா இருந்துச்சா...?

"ஏன் தினா நிச்சயதார்த்தத்திற்கு வரலை?"

"அண்ணா... மெட்ராஸிலேர்ந்து எனக்கு என்ன வாங்கி வந்திருக்க..."

- ஆர். மணிமாலா

நீங்க”

“அட்டா... வந்ததும், வராததுமா இது என்ன தொண்ண தொணப்பு? வராதவங்க வந்திருக்காங்க... அவரை மெட்கல்ல அலுப்பு நீர் குளிக்க விடாம...” நீலாம்பரனின் குரலில் இருந்த தொனி கேலியா, கோபமா என்று உணர முடியவில்லை.

தினகரன் அப்பாவின் அருகில் சென்றான்.

“உங்க கோபம் புரியுதுப்பா! அண்ணனோட நிச்சயதார்த்தத்திலே கலந்துக்க வரலைன்னுதானே வருத்தம்? நான் என்னப்பா பண்ணட்டும்? சரியா, அன்னைக்கு பார்த்து எனக்கு எக்ஸாம். நான் உங்களுக்கு கிளம்ப ணும்னா கூட ஒரு நாள் முன்னடியே கிளம்பணும். வந்த வேகத்திலே திரும்ப மெட்ராஸ் போனாலும் எக்ஸாம் டைமுக்கு போய் சேர முடியாது. அப்படி இப்படின்னு கணக்கு பார்த்தா இந்த செமஸ்டர்ல மூணு எக்ஸாம் எழுத முடியாது. அப்பறம் இவ்வளவு நாள் நான் உங்களையெல்லாம் பிரிஞ்சி ஹாஸ்டல்ல தங்கி படிச்ச படிப்புக்கு அர்த்தமே இல்லாம போய்டுமப்பா! இப்ப என்ன? கல்யாணம் நானில்லாம நடந்திடுமா?”

“என்னமோ தஸ்ஸு புஸ்ஸுன்னு சொல்றே... ஒண்ணும் புரியல, சரி... சரி... உள்ளார போ... குளிச்சிட்டு சாப்பிடு!”

“அண்ணா கேட்டேனே... எனக்காக என்ன வாங்கி வந்தே?” ஜானகி மீண்டும் அவனை சீண்டினாள்.

“அருமையான புத்தகம் ஒண்ணு! எம்.எஸ். உதயமூர்த்தி எழுதினது. படிச்சுப் பார்!”

ஜானகியின் முகம் அஷ்டகோணலாகியது.

“என்னது... பூக்கா? ஸ்கூல்ல படிக்கறது போதாதா? நான் என்ன அதையா கேட்டேன்?”

“ஏன்டா? எதையாவது வளையல், கம்மல்லு வாங்கி வர்றதை விட்டுட்டு புக்கை வாங்கி வந்திருக்கியே... அவ வயசுக்கு பொருத்தமில்லாம...”

“அப்பா ஐந்துல வளையாதது... ஐம்பதுல வளையாது. ஜானகியை நான் தன்னம்பிக்கையுள்ள பெண்ணா பார்க்கணும். சராசரி எல்லா பொண்ணுங்களையும் போல அடுப்படியே உலகம்னு இருந்துடக் கூடாது. அதோட ஆரம்ப அஸ்திவாரம்தான் இது!” தினகரன் மென்மையாய் எடுத்துச் சொன்னான்.

“ஜானகி... நீ உன்னை போய் வேலையை கவனி! இவன் சொல்றது எனக்கே அடி வயத்தை கலக்குது. பொண்ணு பொண்ணாவே வளரட்டும். எந்த தன்னம்பிக்கையும் வேணாம். தும்பிக்கையும் வேணாம்.”

“என்னப்பா நீங்க? நைட்டெல்லாம் தூங்காம பஸ்கல வந்த தினாவுக்கு அலுப்பா இருக்கும். எதுவா இருந்தாலும் அப்புறம் பேசிக்கலாமே” சேகர் தினகரனுக்காக லுக்காலத்து வாங்க... அண்ணனின் கையை பாசம் பொங்க பற்றிக் கொண்டான்.

“போதும்... போதும்மா... சாப்பிட்டதே மூச்சு முட்டுது இன்னும் வச்சிக்கிட்டே இருந்தா, வயித்தில எடமிருக்கணுமே” கவுரியப்பாள் பிணகரனை ஆச்சரியமாய் பார்த்தாள்.

“என்ன தம்பி அநியாயமா இருக்கு? இந்த விட்டியேயே வந்திருக்கு

வஞ்சனை பண்ணாம நல்லா சாப்பிட்டு புள்ளையே நீதான். இப்ப என்ன டான்னா... ஆறு இட்லிக்கே அலர்றே?”

தினகரன் வாய் விட்டு சிரித்தான்.

“அதொன்னுமில்லேம்மா... ஹாஸ்டல் காண்டன்ல உப்பு சப்பில்லாம சாப்பிட்டு, சாப்பிட்டு பசியே மறந்து போச்சு. வயிறும் அடைஞ்சு போச்சு. அதுவும் நல்லதுக்குத்தான். இப்பவே சாப்பாட்டல் கட்டுப்பாடா இருந்தா தான்... எல்லாமே கட்டுக்குள் வரும்மா...”

கையால் முகவாயைத் தாங்கிக் கொண்டு மகனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கவுரியம்மாள்.

“என்னம்மா அப்படி பாக்கறே?”

“நீ ரொம்ப மாறிட்டே தினர்!”

“ஆமாம்மா... விளையாட்டுப் பிள்ளை தினகரனா இல்லாம கல்வியறிவும், அனுபவமும் என்னை ஒரு பொறுப்புள்ள மனுஷனா, சமுதாயத்தை தொலைதூர சிர்நோக்குப் பார்வையோட பார்க்கற மனுஷனா மாத்திட்டுதுங்கறது நிஜம்தான்!”

“அதெல்லாம் விடு! மேற்கொண்டு என்ன பண்ணப் போறே? ஏதாவது வேலைக்கு எழுதிப் போட்டியா?”

“வேலைக்கா? கைவசம் தொழில் இருக்கப் பதுக்கு வேலை?”

“என்னப்பா சொல்றே?”

“நம்ம பூமியில் விவசாயம் பண்ணப் போறேன். புதுவகை உரங்களை யும், விதைகளையும் பயன்படுத்தி...”

“நிறுத்து... நிறுத்து... என்னடாப்பா சொல்றே? நீ விவசாயம் பண்ண துக்கா பட்டணத்துல இத்தனை வருஷம் படிக்கப் போட்டோம்! அப்பா காதல விழுந்துச்சோ, வீடு ரெண்டுபடும். உன் புத்தி ஏன் தம்பி இப்படி போகுது?”

“நான் இன்னும் எவ்வளவோ சீர்திருத்தங்களை பண்ணணும்னு நினைச்சிருக்கப் ப இந்த ஒரு சின்ன விஷயத்துக்காக அலர்றியேம்மா...” கவலைப்பட்டான். பேச்சை மாற்ற எண்ணி “அம்மா” என்றான்.

“ம்...”

“அண்ணனுக்கு முகூர்த்த தேதி குறிச்சாச்சா?”

“ஆச்சு...வாற ஆவணியில...” சொன்னவன் பெருமூச்சு விட்டான்.

“என்னம்மா? கல்யாண சேதி... இதைப் போய் விசனமா சொல்றே?”

“உங்கிட்ட சொல்றதுக்கென்ன தினா? இந்த சம்பந்தத்துவு யாருக்கும் இஷ்டமில்லேப்பா!”

“என்ன?” துடுக்கிடலோடு பார்த்தான்.

“ஆமாம்மா... ஏன்தான் அந்தப் பொண்ணை நம்ம சேகருக்கு பார்த்தோமோன்னு ஆகிப் போச்சு.”

“புரியுப்படியா சொல்லேன்ம்மா!” பரபரத்தான்.

“அந்தப் பொண்ணுக்கும், நம்ம சேகருக்கும் ஆறேழு பொருத்தம் தான் பொருத்தியிருக்கு. சரி, பொண்ணு லட்சணமா கொஞ்சம் படிச்சிருக்காளே, ஓரளவு சீர், செனத்தி செய்றாங்களேன்னு ஒப்புக்கிட்டோம். ஆனா,

வெள்ளை புள்ளியால் வேதனை ஏன்?

எழுந்த ஆயுர்வேத தேர்ச்சியான மருந்து உபயோகம் செய்தால் வெள்ளை புள்ளிகள் 36 மணியில் நிறம் மாறி விரைவில் மறைவும். ஆயிரக் கணக்கான நோயாளிகள் குணமடைந்துள்ளனர். இதுபோன்ற தேர்ச்சியான மருந்தை ஒருமுறை பரிசீலித்து பார்க்க புள்ளி உடலில் எந்தெந்த பாகத்தில் உள்ளது? எவ்வளவு காலமாக உள்ளது? எப்படி உண்டானது என்ற எல்லா விவரம் எழுதி ஒரு குப்பி மருந்து இலவசம் பெறவும்.

ரகசிய நோய்களுக்கு மருந்து இலவசம்

வருடக்கணக்கில் தொடர்ந்து ஆராய்ந்து அறிந்து பழம்பெரும் ஆயுர்வேத நூல்களை தொடர்ந்து படித்த பிறகே ரகசிய நோய்களுக்கான சிகிச்சை செய்து வருகிறோம். இது முழுமையாக சோதனை செய்து சரிபார்க்கப்பட்டதாகும். இதன் உபயோகத்தால் நித்ரையில் மலம், சிறுநீர் கழிதலுக்கு முன் பின் செழிப்பிக்கத்தக்க போசணை வருதல், வீரியம் இன்மை ஆண்குறி குறைபாடுகள் சிகிச்சை உடலில் ஒப்பற்ற அளவு சக்தியைப் பெறுவீர், செக்ஸ் திறமையில் கூடுதல் பலம் பெறுவீர். மருந்துகளை சோதித்துப் பார்க்க முதலில் சோதிப்பதற்கான திட்டத்தின் மூலம் 7 நாட்களுக்கான மருந்து இலவசமாக தரப்படுகின்றது. ஏனென்றால் நோயாளி சந்தேகமின்றி தேர்ச்சியான குணம் கண்டு திருப்தி அடையவும். அப்போது சிகிச்சை பெறவும். ஏமாற்றமடைந்தோரும் அவசியம் பரிசோதித்துப் பார்க்க நோய் விவரம், வயதும் எழுதவும்.

முடி நரைத்தல் / உதிர்தலால் கவலை ஏன்?

பழங்கால மாமுனிவர்களின் கூற்றுப்படி சக்தி வாய்ந்த மூலிகைகள், கனிம திரவியங்கள் ஒன்று தயாரித்த மருந்து உபயோகித்தால் நரைத்தல், உதிர்தல், பொருகு, அரிப்பு, வழுக்கை போன்ற குறைபாடுகள் நீங்கி முடிகள் இயற்கை கருமையானதாகவும், அடர்த்தியானதாகவும் பளபளப்புடன் கூடியதாகவும், மாறிவிடும். இதை ஆண்-பெண் அனைவரும் உபயோகிக் கலாம். இதன் உபயோகத்தால் ரியாக்சனோ, சைடு எப்பெக்டோ ஏற்படாது. சிகிச்சைக்கான கோர்ஸ் விலை ரூ. 160/- அஞ்சல் செலவு கூடுதலாகும்.

கருத்தடை

ஏதேனும் காரணத்தால் கருவுருவதை தடுக்க நினைத்தால் எங்கள் கருத்தடை மாத்திரை உபயோகம் செய்ய வெட்கப்படாமல் எழுதி 2 வருடம் தடை செய்ய 30 மாத்திரை ரூ. 100/- 4 வருடம் தடை செய்ய 60 மாத்திரை ரூ. 151/- வாழ்நாள் முழுவதும் (நிரந்தரமாக) தடை செய்ய 90 மாத்திரை ரூ. 251/- பெறவும். அஞ்சல் செலவு கூடுதலாகும். இம்மாத்திரைகள் ஆயுர்வேத முறையில் தயார் செய்யப்பட்டது. எனவே உடல் ஆரோக்கியத்துக்கு உறுதுணிவளிக்காது.

GAYA AYURVED BHAVAN (K) P.O.
KATRI SARAI (GAYA)

அப்பறம்தான் ஒவ்வொண்ணா நடக்க ஆரம்பிச்சது."

"... .."

"முதமுதலா பொண்ணு பார்த்திட்டு வந்த மறுநாளே உங்க சின்ன தாத்தா இறந்திட்டார். நீ கூட வந்துட்டுப் போனியா... சரி, விதி, வயசான கட்டையன்னு நாங்கனும் பெரிசு பண்ணிக்கலை. இப்ப... நிச்சயதார்த்தம் ஆன அன்னிக்கு நைட்டே அந்தப் பொண்ணோட ஒன்னுவிட்ட பெரியம்மா பொண்ணு உடம்புக்கு நெருப்பு வச்சிக்கிட்டதாம். பயந்து போய் அரசஜார்ல ஒரு பெரிய ஜோஸியர் கிட்டே ரெண்டு பேர் ஜாதகத்தையும் காண்பிச்சோம்."

"வடக்கையும், தெற்கையும் இணைக்கப் பாக்கிறீங்களே அந்த பொண்ணோட ராகியிய எழரை நாட்டு சனி ஆரம்பம். அவ நுழைச்சா... ஆமை நுழையுற மாதிரின்னு" அடிச்சி சொல்லிட்டார். நிச்சயமும் ஆகி விட்டது. இந்த நேரத்தில் எப்படி அந்த பொண்ணை வேணாங்கறது? நாளைக்கு பஞ்சாயத்துன்னு கூடினா... நாம தலைகுனிஞ்சி நிக்கணுமே! எப்பவும் நிமிர்ந்தே பார்த்து பழக்கப்பட்ட உங்கப்பாவால இதை தாங்கிக்க முடியுமா? நெருப்பை முழுங்கின மாதிரி நாங்க மெல்லவும் முடியாம, விழுங்கவும் முடியாத தவிக்கிறோம்பா!"

அதிர்ந்து போயிருந்தான் தினகரன்.

"எப்போப்பட்ட மூடநம்பிக்கை? ஒரு பெண்ணை குழியில் தள்ளி மண்ணைப் போட்டு மூடி உயிரோடு கொல்லும் காட்டுமிராண்டித்தனம்?"

"அம்மா! இந்த ஜோசியம், அது இது என்று வேலையத்தவன் செய்ற வேலை! பணம் பிடுங்க இந்த மாதிரி கள்ளத்தனம் நாடல் பெருகிப் போச்சு. அரசாங்கம் கூட ஏதாவது கட்டிடத்துக்கு அடிக்கல் நாட்டவோ, தொழில் தொடங்கவோ, இது மாதிரியான ஜோசியன்கிட்ட கைகட்டி நின்று நேரம் குறிக்கிற அவலம் இந்தியாவில் மட்டுந்தான் இருக்கு நான் ஒண்ணு கேக்கறேன் பதில் சொல்றியா?"

பக்கத்து தெருவில் இருக்கிற பரமசிவம் ஊருக்கே ஜோசியம் சொல்றவர்தானே? அவரோட பெரிய பொண்ணு கல்யாணமாகி மூணாவது மாசமே புருஷனை பறிகொடுத்துட்டு வந்தாளே. அது ஏன்?"

"அவ போறாத நேரம்... விதி!"

"அந்த விதிய ஜோசியம் மூலமா பரமசிவம் ஏன் தெரிஞ்சிக்கலை? உங்களுக்கெல்லாம் வினயமா எடுத்துச் சொல்லி காசை பறிக்கிறவருக்கு தன் பொண்ணோட தாலி பறிபோறது தெரியாதாம்மா? புரியுதா? ஜோசியமெல்லாம் கட்டுக்கதை. எதெது எப்பப்ப நடக்கணுமோ... அதது அப்பப்ப நடந்துதான் தீரும். நல்லதும் சரி, கெட்டதும் சரி... என்னம்மா புரிஞ்சுதா?"

"புரியறாப்பல இருக்கு!" யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

"தட்ஸ் குட்!" சந்தோஷித்தான் தினகரன்.

"சரிம்மா... நான் அன்னிய பார்க்கணும். சின்ன வயசுல பார்த்தது இப்ப நினைவில்லே..."

"வெறுங்கையோட போகாதே! நான் கொஞ்சம் பலகாரம் தரேன், எடுத்துட்டுப்போ! கூட... நம்ம பால்கரரன் சங்கரனை கட்டிட்டுப் போ! அவனுக்கு வீடு தெரியும்."

“நான் என்ன சின்னக் குழந்தையா? இந்த பூங்கூடி கிராமத்துல இருக்கற சந்து பொத்துக்கூட எனக்கு அத்துப்படி” வரட்டுமா?”

"இரு... இரு..." என்றவன் தெருவில் இறங்கி எட்டடிப் பார்த்துவிட்டு சொன்னான். இப்ப போ... தெருவில் யாருமில்லை!"

தினகரன் உள்ளுக்குள் உலர்ந்து போனான்.

"சமஸ்தமா? மஹைம். நீ மாறவேமாட்டேம்மா!" வெளியில் வந்தான்.

கண்ணுக்கெட்டும் வரை பசுமை! வயலில் தென்றல் தீண்டும் போது இசைக்கு ஆடும் பெண்களைப் போல் ஒரே மாதிரி தலையாட்டிய நெற் பயிரின் அழகை எதற்கு ஈடாக சொல்ல முடியும்?

எதிர்ப்பட்ட அறிந்த, தெரிந்த முகங்களின் விசாரிப்புகளை பல்யமாய், சினேகமாய் தலையாட்டிப் பெற்று மரியாதையோடு பதில் சொன்னான்.

இடிந்து, பொத்தல் பொத்தலான கூரையோடு நானை மழை பெய்தால் தாங்குவது கடினம் என்பது போல் டி.பி. நோயாளியாக காட்சியளித்த பள்ளிக்கூடத்தில் மூக்கொழுகும் மாணவச் செல்வங்கள், மதியம் போடப் போகும் சாப்பாட்டிற்காக எப்போது மணியடித்து தொலைப்பார்கள் என்று காத்திருந்தனர்.

தினகரன் அந்தக் காட்சியை பார்த்து நொந்து கொண்டான். தன் சீர்தாக்கும் பட்டியலில் இந்த பள்ளிக்கூடத்தையும் சேர்த்தான்.

தினகரன் பிறந்து வளர்ந்தது பூங்குடி கிராமத்தில்தான் பள்ளி இறுதியாண்டை பக்கத்து டவுனில் படித்தான். எம்.காம் பட்டப்படிப்பை சென்னை பிரிஸ்டின்சி கல்லூரியில் படித்தான். நல்ல நட்பு கூட்டம் கனம். என்.எஸ்.எஸ். போன்ற சமூக சேவைக்காக கல்லூரி சார்பாக பல கிராமங்களுக்குச் சென்று சாலைகளை செப்பணிதல், தூய்மையை வலியுறுத்துதல், கல்வியின் அவசியம், இரத்த தானம் செய்தல் என தினகரனின் இதயம் ஒரு ஷட்சிய வாலிபனாக உருவாக அடித்தளம் போட்டன. தன்னால் எல்லாவற்றையும் செய்ய இயலாவிட்டாலும் நல்ல ஆசிரியர்களைக் கொண்டு சிறந்த கல்விக்கூடத்தை உருவாக்க வேண்டும். மதிய உணவிற்கென்றே பங்கிக்கு வருவதை மாற்றி, மதியை பெருக்கிக்கொள்ள வரவைக்க வேண்டும். ஆதும்பட்டுபிந்தி, தான் படித்த படிப்பு வீணாகாமல் பல புதிய யுக்திகளை கையாண்டு எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, சல்லிக்காக கூட வராத சசனை என்று வாங்காமல் ஒரு ஏழைப் பெண்ணை மணந்துகொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு பட்டியலே போட்டு வைத்திருந்தான்.

அந்த வீட்டை சமீபித்தான்.

பொன்னம்பலமும், தாட்சாயினியும் வீட்டு வாசலில் கயிறுறுக் கட்டி, வில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள் இவனைப் பார்த்ததும் பரபரப் பாய் எழுந்து நின்றனர்.

“வாப்பா... தாட்சாயினி அந்த மடக்கு நாற்காலியை கூடத்துல விரிக்
கப் போடு. தம்பி... இன்னைக்குத்தான் பட்டணத்துல இருந்து வந்தீங்கன்னு
கேள்விப்பட்டேன். பரீட்சை நல்லா எழுதினீங்களா? அதனால்தான் நிச்ச
யத்துக்கு வரலீங்களா?” பொன்னம்பலம் காவியேறிய பற்கள் பளிர்... தின
கரனை வரவேற்றார்.

“நீங்க எப்படி மிருக்கீங்கய்யா?”

“எனக்கென்னப்பா கொறை? சவுக்கியமாத்தான். இருக்கோம். இதோ... பூரணிய அவர்க்கம்மா, அப்பா... இனிமே நீதான் இவளுக்கு எல்லா மேன்னு கையில் பிடிச்ச கொடுத்தது இப்போதான் நடந்தது போலிருக்கு. பன்னெண்டு வருஷம் ஒடிப்போச்சு. அவளை ஒரு நல்ல எடுத்துவ ஒப்ப டைக்கணுன்னு பழியா கிடந்தோம். நாங்க எதிர்பார்த்ததுக்கும் மேலே உங்க விட்டு சம்பந்தம் கிடைச்சிடுச்சே! இதைவிட வேறென்ன தம்பி வேணும்? கல்யாணம் முடிச்ச கையோட நானும், இவளும் ராமர், கோவிந்தர் தான்னு புனிதத் தலங்களுக்கு கிளம்பிடுவோம்!” ஒரு சின்ன விசாரிப்புக்கு விளக்கமாய், பொறுமையாய் அவர் சொன்ன பதில் தினகரனுக்கு நெகிழ்ச்சியை உண்டாக்கியது. கிராமத்து வெள்ளை மனசல்லவா?

தாட்சாயினி அம்மாள் அதற்குள் ஒரு பெரிய பித்தளை டம்ளர் நிறைய இளநீரை நிரப்பி அவனிடம் நீட்டினாள்.

நிறைவாய் குடித்து முடித்தவன் சுற்று முற்றும் பார்த்தான்.

"என்ன தம்பி தேடறிங்க? பூரணியதானே?" தாட்சாயினி குறும்பாய் கேட்க... வெட்கப்பட்டாள்.

“ஆமாங்க... அம்மா இந்த பலகாரத்தை குடுத்துட்டு வரச் சொன்னாங்க” தயக்கமாய் சொன்னான்.

“அதுக்கேன் தம்பி இவ்வளவு தயக்கம்? அவ உங்க வீட்டுப் பொண்ணு. தாட்சாயினி பூணிய எழுப்பி அழைச்சிட்டு வா” என்ன இந்த நேரத்தில துங்கறானேன்னு ஆச்சரியப்படறீர்களா? கொஞ்சம் உடம்பு சரி யில்லே. நேத்து தோப்புல மாங்காய் பறிக்க மரத்துல ஏறி இருக்கா. அவ ளுக்கு உயரத்திலேர்ந்து எதைப் பார்த்தாலும் மயக்கம் வரும். அப்படித் தான் தலை கிறுகிறுத்து தொப்புன்னு கீழே விழுந்துட்டா..”

"ஐயய்யோ... அப்புறம் என்ன ஆச்சி?"

“பதறாதேப்பா! உங்கண்ணிக்கு ஒண்ணும் ஆகலை. லேசா சிராய்ப்பு! விழுந்த எடத்துல சருகுகள் நிறைஞ்சிருந்ததால அடி எதுவும் படலை. பயத்துல காய்ச்சல்தான் வந்திட்டது” கிழவர். நழுட்டாக சொல்லிவிட்டு சிரித்தார்.

‘எவரெஸ்ட் கூட ஏற ஆரம்பிச்சிட்டாங்க பெண்கள். இவள் மரத்துப்
ஏறக்கூட பயப்படுறானே? நம் குடும்பத்துக்கு ஏற்ற குலவிளக்குதான்!’

மெல்லிய கொலுசு சப்தம் கேட்க... நிமிர்ந்தான்.

சாதாரண கைத்தறி புடவை கட்டி தோள் வரை இழுத்து போர்த்தி யிருந்தாள். களைப்பாய் தெரிந்தாலும் களையான முகம். மாநிறம். கூடுதல் கவர்ச்சியைத் தந்தது. அவசர அவசரமாய் முகம் அலம்பி பவுடர் போட்டிருக்கிறாள் போலும். தாடையோரம் அப்பிக்கிடந்தது. சின்னதாய் சாந்து பொட்டு, எண்ணெய் வைத்து வழிய வாரி பின்னால் இடை தாண்டி நின்றது. அளவான உயரம். இன்னும் கொஞ்சம் சதை போட்டால் அந்த உயரத் திற்கு சரியாய் இருக்கும் என்று தோன்றியது. அவனை நிமிர்ந்து நொடிக்கும் குறைவான நேரத்தில் ஒரு பார்வையை விசினாள்.

ஒரு கணம்தான்.

அந்த பெரிய வழிகளில் தெரிந்த மருட்சியும், குழந்தைத்தனமும் அவனை என்னவோ செய்தது.

"என்ன வாயிருக்கும் இவளுக்கு? கேசுக்கு முப்பத்திமூன்று வயசா குதி! பொருத்தமாய் இருப்பாளா? மிகுதி போனால் பறிவெட்டுதான் இருக்கும்."

"என்ன தம்பி? உங்கண்ணிக்கிட்டே ஒண்ணும் பேச மாட்டாங்களா?"

"இந்தக் கிழம் சரியான நக்கல் பிடிச்ச ஆசாமி!"

"நா... நான் வர்றேங்க... உடம்பை பார்த்துக்குங்க. அப்புறம்... நிறுத்தி னான்."

பூணி நிமிர்ந்து பார்த்து புருவம் உயர்த்தினான்.

"அடுத்த முறை மரம் ஏறும்போது... குட்டையான மரமா பார்த்து ஏறுங்க" என்று கூற

வெட்கத்தில் சிரித்த பூணியின் முகம் பவுர்ணமி நிலவைப் போல் பளிர்ந்தது.

2

"உங்கம்மா என்னமோ சொல்றானே... நிஜமா தினா?" குனித்து விட்டு டவுலால் தலையை துவட்டிக் கொண்டிருந்தவன் அப்பாவைப் பார்த்ததும் டவுலை உடம்பில் போர்த்திக் கொண்டான்.

"அம்மா என்ன சொன்னாங்கப்பா?"

"விவசாயம் பண்ணப் போறியாமே... நிஜமா?"

"... .."

"அதுமட்டுமில்லாம... நம்ம ஊருக்கு பஸ் ஸ்டாண்ட் கட்ட பிச்சைக் காரன் மாதிரி கும்பலை சேர்த்துக்கிட்டு நிதி திரட்டறியாம். ஆல மரத்தடியில் பசங்களுக்கு பாடம் சொல்லித் தர்றியாம். இதெல்லாம் என்ன? இதுக்குத்தான் நான் ஆயிரம் ஆயிரமா கொட்டி படிக்க வச்சேனா? அதுக்கு எட்டாவதோட படிப்பை நிறுத்திப் போட்டிருப்பேனோடா? ஏதோ நம்ம குடும்பத்திலேயே நீ கொஞ்சம் புத்தியோட, ஆர்வமா படிக்கிறியேன்னு தான்... விணாக்கிடக் கூடாதுன்னு பெரிய படிப்பை படிக்க வச்சேன். எதுக்கு? சேத்துல எறங்கி உழறதுக்கும், உண்டி குலுக்கி பிச்சையெடுக்கிற துக்குமா வெள்ளையும், சொன்னயுமா ராஜா மாதிரி உடுத்தி, சுத்தற சேர்ல உக்காந்து முதலாளி மாதிரி கையெழுத்து போடுவியேன்னுதான்... புரியுதாடா?" நீலாம்பரனின் குரலில் அதட்டல் இருந்தது.

"அ... அப்பா...! விவசாயம்ங்கறது கேவலமா? நம்ம குடும்பமே அதை தானப்பா பண்ணுது? அது கேவலம்னா நீங்க செய்விங்களா? அது மட்டுமில்லேப்பா... இந்த காலத்துல எம்.காம்.ங்கறது வெறும் பத்தாவது படிப்பு மாதிரி ஆகிப்போச்சு. வேலை கிடைக்கறது... அதுவும் நீங்க கனவு காணற மாதிரி கிடைக்கறது ரொம்ப கஷ்டம்ப்பா! அந்த மாதிரி வேலைக்கு போனாலும் நான் மீண்டும் வெளியூருக்குத்தான் போகணும். நிரும்ப உங்கனையெல்லாம் பிரியணும்."

"அதெல்லாம் தெரியுமடா! என்னமோ பெரும்பாலும் பிள்ளை மாதிரி"

எமது வைத்தியசாலையின் பெயரைப் போல் பழனிமீதும், மற்ற ஊர்களிலும் எமக்கு சிவனாகம் கிண வாது பழனிக்கு சிகிச்சைக்கு வருவோர் வயசு D.R.S. காலிமுத்து, M.J.F. ஆல்களின் வைத்தியசாலை: கட்டிடம்: நானா என்பதை கவனித்து வாழும், Ln. Dr. S. காலிமுத்து, M.J.F. ஆல்களின் கேட்குகளில் சந்திக்க முடியாதவர்கள் பழனிக்கு வருங்கள்.

வாலிப-
வயோதிக
அன்பர்களே!

அடிக்கடி சொப்பன ஸ்கலிதம்
ஆண்மைக் குறைவு
தத்துவமே இல்லாமையா?

முடியாது என கைவிடப்பட்ட ஆண்மைக் குறைகள்
இதர நோய்களுக்கும் எங்களை சந்திக்கவும்.

தலைமுறைகள் காரணமாக சிறுநீரில் சக்தி கலந்து போகும், உடலுறுப்புகள் சிறுந்து போகும், வால் வாய்க்கையில் வெறுப்பு, கவனமற்றதற்கு முன்பின் வெறுப்பு, ஒழுங்கமில்லாமல், குழந்தையிலாமை, வீரிய சக்தியும், ஆண்மைப் பிள்ளையம் குறைந்து விடுதல், உடல் சிலிசை மாதிரியானவர்கள் மீண்டும் பிள்ளை வாழ்க்கையும் பழுவாச்சியை அடைய எம்மீடும் சிகிச்சை வெறுப்பிற் சிறந்த ஸ்டீ வடி! விருத்தம் மருத்துவ 3 நாட்கள் தான் பண்பு பழமொழி வரு கணக்கில் சிகிச்சை வேண்டியவர்கள் தான்ச்சி, உடல் பலகை, மகசால் துதி, சீதி, வெட்கம், மயம், வெறுப்பு, சந்தக் குறைவு, உடல்வலி குறைவுகள், மலர்கள், மென்மாளி, ஈன், திண்டை, கபம், ஆல்கள், வாய்ப்பு, வலிமையின், நலவு விவாதிகள் மற்றும் அனைத்து விவாதிகளுக்கும் எமது 98 வரு. அனுபவ சிகிச்சைகளைக் கவனமுடன் வாழ்க. 7 தலைமுறைகளை 200 வருடங்களைச் சித்த வைத்தியத்தை பழம் பார்ப்பி குடும்பம் பழனி சித்த வைத்தியம் பாரிசு சித்தத்து என்பது உலகம் அறிந்த உண்மை ஆகும், அணுகவும்.

அபார பலமும், அபரிமிதமான பலனும் வாழ்க்கையில் பெற

சித்தர் பேலஸ்

பிரபல பழனி லயன்

Dr.S.காளிமுத்து M.J.F.(Regd)

அவர்களை பழனியில் எல்லா நாட்களிலும் சந்திக்கலாம்.
பார்க்கும் நேரம்:- காலை 11 To 1 மாலை 5 To 6.30.
"வரமுடியாதவர்கள் கிடிந்த எழுத்துவும்."

Ln. Dr.S.K.M.J.F.

42630

ஒரு மாத சிகிச்சை சித்தர் துப்பர் ரூ. 1900/- துப்பர் போர்ட் ரூ. 1500/- துப்பர் A ரூ. 1100/- துப்பர் ரூ. 750/- ஸ்பெஷல் ரூ. 380/- ஆ இருமல் சிகிச்சை ரூ. 540/- ரூ. 1260, சரும நோய் சிகிச்சை ரூ. 440/- ரூ. 1160/- சி.வேத சிகிச்சை ரூ. 360/- ரூ. 270/-

பழனிக்கு வந்து சிகிச்சைபெற்று மகிழ்ச்சி அடையுங்கள்.

அன்பர்கள் கவனிக்க:- பழனியில் டாக்டரை வைத்தியசாலைமில் டாக்டரின் ரூமில் (மேல் மாடி) மட்டுமே சந்திக்கலாம். அங்கு வேறு நபர்களிடம் சிகிச்சை பெற வேண்டாம். பழனியில் ஆண் பெண் உதவியாளர்கள் எமக்கு யாரும் கிடையாது. மற்ற ஊர்களில் "உதவியாளர்கள் உண்டு, எம்மீடியிருந்து வரும் V.P.P. தபால் பார்சலில் எனது போட்டோவையும், எனது முழு விவரத்தையும் கவனித்து செலவரி பெற்றுக் கொள்ளவும். விவரம் மாறுபட்டிருந்தால் [பார்சலை வாங்க] வேண்டாமென கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

பிரியாளுக்கு அழறே! இதோ பார்... நீ ஒண்ணும் வேண்டிய தேடி அலைய வேணாம். காளிமுத்து தெரியுமில்லே! என் பால்ல கால் நண்பன். மெட் ராஸ்லதான் சோடா கம்பெனி வச்சிருக்கான். அவனுக்கு ஒரே பொண்ணு தான். உன்னை அவன் சம்பத்துல பார்த்திருக்கான். பிடிச்சிப் போய் தன் னோட மாப்பிள்ளையாக்கி சோடா கம்பெனிக்கு முதலாளியா ஆக்கிட ணும்னு ஆசைப்படறான். யாருக்குடா கிடைக்கும் இப்படியொரு அதிர்ஷ்டம்? நான் நினைச்சதெல்லாம். நடக்கப் போகுதா நினை. சேகர் கல்யாணம் முடிஞ்ச கையோட உன் கல்யாணத்தையும் முடிச்சிட ணும்!"

தினகரனுக்கு வியர்த்துப் போனது.

"அ... ப்... பா...!"

"சரி... சரி... நிறைய ஜோலியிருக்கு நான் மாங்குடி வரைக்கும் போக ணும். கல்யாணத்துக்கு இன்னும் சரியா முப்பத்தாறு நாள் தான் இருக்கு. பட்டுக்கோட்டையில் கேசவன்னு ஒரு ஆச்சாரி இருக்கார். தெரியு மில்லே...? கல்யாணப் பொண்ணுக்கு ஏழு பவுன்ல ஒரு ஆரம் செய்ய ஆர்டர் குடுத்திருந்தேன். அதை வாங்கிட்டு வந்திடறியா? பத்து மணிக்கு ஒரு பஸ் இருக்கு. அதுல போனா... காரியம் முடிச்சிட்டு பொழுது சாயற துக்குள்ள திரும்பிடலாம். என்ன நான் சொல்றது?"

"அ... ச... சரி... சரிப்பா!"

"காலேலில் சங்கீதம் கூட கத்துக்கிட்டியா? நல்லா பாடறியே!" என் றார், நீலாம்பரன். கிண்டலாய்.

மனுஷனுக்கு வார்த்தைக்கு வார்த்தை கிண்டலடிப்பதென்றால் திரு நெல்வேலி அல்லா சாப்பிடறது மாதிரி. சமயத்துக்கு விளையாட்டுப்போல் வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றி பேசுவார். எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை பேச முடியாது. அத்தனை கண்டிப்பு. கறார் பேர்வழி.

தினகரன் திகைப்பிலிருந்து இன்னும் மீளவில்லை.

"என்ன சொல்கிறார் அப்பா?" திடுதிப்பென்று என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்காமல் இவரென்ன முடிவெடுப்பது? இதற்கெல்லாம் தலை யாட்டினால் என் லட்சியங்கள்? குழிதோண்டி புதைப்பதுதானா? லட்சிய மில்லாத வாழ்க்கை மரணத்திற்கு சமம். எந்த உழைப்பின்றி சட்டென்று கிடைத்துவிடும் பணத்தில் என்ன திருப்தி கிடைத்துவிடப் போகிறது? அந் தப் பணக்கார பெண்ணுக்கு வேறு மாப்பிள்ளையா கிடைக்காது?

நோ... நான் இதற்கு ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். பிறந்தோம்... வளர்ந் தோம், சராசரியாய் என்னவோ வாழ்ந்து முடித்தோம் என்கிற சமாச் சாரமே என் வாழ்வில் இருக்கக் கூடாது. நான் பிறந்ததற்கு ஒரு அர்த்தம் உண்டு என்பதை அப்பாவே உணரும்படி நாம் எதையாவது செய்தே ஆக ணும். அப்பா வீட்டே விட்டே துரத்தினாலும் சரி, அந்த சோடா கம்பெனி முதலாளிக்கு ஒரு கூம்பிடு, அவரின் ஒரே செல்ல மகனுக்கும் ஒரு 'கூம்பிடு'.

முடிவெடுத்ததும் மனபாரம் இறங்கி லேசானது போல் இருந்தது. டிரஸ்ஸை மாட்டிக் கொண்டு பஸ் ஸ்டாண்ட் நோக்கி நடந்தான்.

அந்த கிராமத்தின் பெருமைக்கு மேலும் பெருமை சேர்ப்பது விஸ் தாரமாய் பரந்து விரிந்திருந்த பெருமாள் கோவில்தான். எந்த புண்ணிய வானோ... அதை கட் டும்போது கூடவே திருமணம் நடத்துவதற்கு தேவை

யான மேடையும், ஆயிரம் பேர் உட்கார வசதியான ஹாலுமாய் கூடியிட் டிருந்தார். கிராமத்தில் எந்த வீட்டில் என்ன நல்ல காரியம் நடக்க வேண் டும் என்றாலும் அங்குதான் நடக்கும். மணமேடையில் பூரணி அலங்காரிக் கப்பட்ட அம்மன் சிலையாய் அமர்ந்திருந்தாள். மணப் பெண்ணுக்கே ஈரிய பயமும், பதட்டமும் அவள் முகத்திலும் குடிகொண்டு இருந்தது. புரோகிதர் பொறுமையாய் நினைவுக்கு வந்த மந்திரங்களை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். பொன்னம்பலமும், தாட்சாயினியம்மானும் தங்களு டைய நெடுநாள் கடனை நிறைவேற்றப்போகும் பூரிப்போடு வந்தவர்களை வரவேற்று கொண்டிருந்தார்.

அதற்குள் பின் கட்டில் இலை போட்டு வடை, கேசரி, பொங்கல் என பூரிமாறிக் கொண்டிருந்த வாசனை பலரை இருப்பு கொள்ள விடாமல் செய்தது.

"தினா!" இங்குமங்கும் ஓடியாடி காரியங்களை கவனித்துக் கொண் டிருந்தவன் அப்பா கூப்பிட்டதும் திரும்பினான்.

"என்னப்பா?"

"பனங்குடியிலிருந்து நம்ம உறவுக்காரங்க இன்னும் வரலியேடா! முகர்த்த நேரம் நெருங்குது!"

"வந்துட்டே இருப்பாங்க. டெம்போ ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கேன். இத நேரம் ஊருக்குள்ளே வந்திட்டிருப்பாங்க. விணா, மனசைப் போட்டு அலட் டிக்காதீங்க." அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை. மண்டபத்தை நோக்கி மூச்சிரைக்க ஓடி வந்தான் கலியன். அதே ஊரைச் சேர்ந்த பூளிக்கூட வாட்ச் மேன்.

"அய்யா... அய்யா..."

அவன் ஓடி வந்த வேகம், முகத்தில் பரவியிருந்த கலக்கம்... நீலாம் பரனை ஒரு கலக்கு கலக்கியது.

"என்ன கலியா? நெருப்பு பிடிச்சிக்கிட்ட மாதிரி ஒடி வர்றே?"

"நம்ம ஊருக்கு எம்ன் வந்திட்டான்யா! எப்படி சொல்வேன்? நடக்கக் கூடாது நடந்து போச்சே?" முகத்தில் அறைந்து கொண்டு பதறினான்.

"முதல்ல விஷயத்தை சொல்லுடா! பகீர்னு இருக்கு" இதற்குள் அவன் அழகுரல் கேட்டு மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தவர்களில் பாதி பேர் எழுந்து வெளியே வந்தனர்.

"என்னவாம்?"

"என்ன ஆச்சு?"

"ஏன் அழறான்?"

"கல்யாணம் நின்னும் போய்டுமா?" ஆளாளுக்கு பேசினர்.

கலியன் முகத்தை துடைத்துக் கொண்டான்.

"பனங்குடியிலிருந்து கல்யாணத்துக்காக இருபது, முப்பது பேர் டெம்போ வண்டியில் வந்திட்டிருந்தாங்க. ஊர் கேர்டியில் இருக்கிற அந்த பாழடைஞ்ச கிணத்தில் வண்டி பிரேக் பிடிக்காம கவரை ஓடைச்சிக்கிட்டு விழுந்துடுச்சி."

"ஐயோ... அப்புறம்?" கவுரியம்மாள் நெஞ்சில் மையப் பகுதியில் அதிர்ந்தான்.

"நாலையுக் பேரைத் தவிர எல்லாருமே போகட்டாங்கய்யா." ஒவ்வென் மீண்டும் அவர் கூட்டத்தில் சலசலப்பு விகம்பல்.

"என்ன அநியாயம் இது?"

"நடக்கக் கூடாததெல்லாம் நம்ம ஊர்ல நடக்குதே!"

"இன்னும் என்னென்ன நடக்கப் போகுதோ?"

"இருபது, முப்பது பேர் ஒரே நேரத்தில் செத்துட்டாங்கன்னா இது சாமி குத்தம்தான்."

"சாமியுமில்லே... பூமியுமில்லே! அத்தனை பேரும் இந்த கல்யாணத் துக்கு வந்தவங்க... கொரோமா செத்துப் போயிருக்காங்கன்னா... அதுக்கு யார் காரணம்?"

"புரியலியே..."

"அதோ உங்காந்திருக்காளே அன்னபூரணி! அவதான்யா! அவ ஜன்ன ராகியும் சரியில்லே... ருதுவான நேரமும் சரியில்லே. சின்ன வயசு லேயே அப்பனையும், ஆத்தாளையும் முழுங்கிடுச்சி. இப்போதைக்கு சொந்த பந்தம்னு சொல்லிக்க அதையும், மாமாவும்தான். அது மட்டு மில்லே நம்ம சேகருக்கு இவளை முடிக்கலாம்னு பேச்சுவார்த்தை நடத் திட்டிருந்தப்பவே அவங்க வழியில் யாரோ மண்டையப் போட்டுட்டாங் களாம். அப்பவே பேச்சுவார்த்தையோட நிப்பாட்டியிருக்கலாம். இப்ப பாரு... இருபது பேரை முழுங்கிட்டு பூனையாட்டம் உக்காந்திருக்கா!"

"இதுக்கு என்னதான் பரிகாரம்!"

"எலஞ்சக் குடியில் கூட இந்த மாதிரி ஒரு துக்கிரி பொண்ணு இருந் தாளாம். அப்படிப்பட்டவங்களுக்கு கல்யாணமே செய்யக் கூடாது. நீ மிதிச்சி அம்மனோட உக்கிரத்தை தணிக்கறதோட... சாகற வரைக்கும் கண் னியா இருந்து சுத்தபத்தமா பூனை செய்துட்டு வரணும். அதுதான் ஊருக்கு நல்லது. அதைப் போல பூரணியும் பரிகாரம் செய்யணும்!"

"இந்த கல்யாணம் நடக்கும்னு நினைக்கிறீங்கா?"

"அது நீலாம்பரனோட அதிர்ஷ்டத்தை பொறுத்து இருக்கு." ஆளா னுக்கு வாய்க்கு வந்தபடி பேச... நீலாம்பரன் இறுகிப் போய் நின்றிருந்தார். தினகரனுக்கு நாடி நரம்புகள் துடித்தன.

'பாவிகள்... நாக்கு இருக்குன்றதுக்காக... இஷ்டத்திற்கு பேசுகிறார் களே... மனிதர்கள் நல்லவைக்கு துணை போவதை விட அநீதிக்கு பக்கபல மாய் நிற்க தயங்கவில்லையே! இவர்கள் பெற்ற பெண்ணிற்கு இப்படி யொரு அவலம் ஏற்பட்டால் இப்படித்தான் நியாயம் பேசுவார்களா?"

"முகூர்த்த நேரம் நெருங்குது. மாப்பிள்ளையை வரச் சொல் லுங்கோ!" ஐயரின் குரல் ஒங்கி கேட்டது. வாசலில் நடக்கும் சம்பவங்கள் எதையும் அறியாமல் பூரணி நிலம் நோக்கி தலை கவிழ்ந்து அமர்ந்திருந் தான்.

"நிறுத்துங்க... இந்த கல்யாணம் நடக்காது!"

நீலாம்பரனின் குரல் கணீரென்று ஒலிக்க... திறந்த வாய் மூடாத அதிர்ச்சியோடு குலுங்கிப் போய் அப்பாவை பார்த்தான் தினகரன்.

"அ... அப்பா... ஏம்பா?"

"உனக்கொன்னும் புரியாது... நீ கம்மாயிரு!"

"ஐயோ... என்னங்க... ஏன் நிமிர்னு இப்படி கல்யாணத்தை நிறுத்த றீங்க?" பொன்னம்பலம் அழாத குறையாய் அவர் கைகளை பற்றிக் கொண் டார்.

"..."

"ஊர்ல நல்லதும் நடக்கும். கெட்டதும் நடக்கும் அவங்க விதி... இப் படியாகிப் போச்சு. அதுக்காக மணவரை வரைக்கும் வந்த பொண்ணுக்கு தாலி கட்டாம கீழறக்க கூடாதய்யா. நல்ல காரியத்தை தள்ளி போடாதீங் கய்யா" தாட்சாயினியம்மாள் கதறினாள்.

"தள்ளிப் போடலே... முறிச்சிக்கறோம். இந்த சம்பந்தமே எங்களுக்கு வேண்டாம்!"

"ஏங்கய்யா! நாங்க சீர் செனத்தியில் ஏதும் குறை வச்சோமா? ஒண்ணு ரெண்டு கூட போட சொன்னாலும் போட்டுடறோம்."

"சீர் எடுத்துட்டு வர்றவ சீதேவியா இருந்தா பரவாயில்லே. மூதேவி யாயில்லே இருக்கு. இந்த ஊரையே மொத்தமா முழுங்கி தண்ணி குடிக் கிறதுக்குள்ளே பொறந்திருக்கிற எமனுக்கு என் வீட்ல எடமில்லே!"

"ஐயா... புள்ளைய பெத்துட்டோம்ங்கறதுக்காக என்ன வேணாலும் பேசிடாதீங்க. உங்களுக்கும் கல்யாண வயசுல ஒரு பொண்ணிருக்கு!" தாட் சாயினி தாங்க முடியாத அத்திரத்தில் கத்தியதும், பொன்னம்பலம் அவளை அடிக்க கையை ஓங்கினார்.

"வாயை மூடுடி கழுதை! யார்கிட்டே என்ன பேசறோம்னு புரிஞ்சி தான் பேசறியா? ஐயா... அவ அப்படித்தான் பட்டுனு பேசிடுவா... ஆனா மனசிலே ஒண்ணுமிருக்காது. தயவு செஞ்சு மத்தவங்க பேசறதை பெரிசா எடுத்துக்கிட்டு எங்க பூரணியோட வாழ்க்கைக்கு நெருப்பு வச்சிட்டாதீங்க. தாய் தகப்பனில்லாத பொண்ணு. இந்த அவமானத்தை அவ தாங்கிக்க மாட்டா! அரளி சாப்பிட்டு செத்துடுவாய்யா!"

"போகட்டுமே... அப்படியாவது ஊர் உருப்படட்டும்" நீலாம்பரன் எகத்தாளமாய் சொல்ல, தினகரன் அப்பா முன் வந்தான்.

"அ... ப... பா... நீங்களா இப்படி பேசறீங்க?"

"தினா... நீ இதுல தலையிடாதே!"

"இவ்ளோ நேரமும் உங்க பேச்சைக் கேட்டுத்தான் ஒதுங்கியிருந்தேன். இப்ப நீங்க பேசின பேச்சை பொறுக்க முடியாமத்தான் தலையிடறேன். வண்டியில் பிரேக் பிடிக்காம விபத்துல இத்தனை பேர் செத்தது பெரிய துக்கம்தான். அதுக்காக? ஏன் கல்யாணத்தை நிறுத்தணும்? அந்த டிரைவர் கவனக்குறைவா இருந்ததால்தான் இந்த உயிர்பலிகள். பூரணியால் அல்ல!"

"சபாஷ்! நான் படிக்கவெச்ச படிப்பு இன்னிக்கு என் முன்னாலேயே கைசொடுக்கி பேசச் சொல்லுதா?"

"தயவு பண்ணி இதுல படிப்பை இழுக்காதீங்க! நான் திமிர்ல பேசல. மனிதாபிமானத்தினால பேசறேன். அம்மா நீயும் கம்மாயிருக் கியேம்மா... சொல்லும்மா... அப்பா பேசறது முறையில்தான்... தர்மமில் லைன்னு நீயாவது எடுத்துச் சொல்லும்மா... ப்ளீஸ்."

"நான் மொதல்ல அவருக்கு பொண்டாட்டி. அப்புறம்தான்டா உனக்கு அம்மா. அவருக்கு முன்னாடியே நீ பொறந்திட்டியா? அவருக்கே

புத்தி சொல்லற அளவுக்கு பெரிய மனுஷனா? இதுமா? மட்டணம் போய் இதான் கத்துக்கிட்டு வந்தியா?" கவுரியம்மாள் கண்களில் கோபம் மின்ன அதட்டினாள்.

துவண்டு போன தினகரன் சேகரிடம் வந்தான்.

"அண்ணா! இவங்களை விடுங்க! அந்த காலத்து மனுஷங்க சகுனம், சாஸ்திரம், சம்பிரதாயம்னு தங்களை தாங்களே சூழி தோண்டி புதைச்சிக் கிறவங்க. நாம் அப்படியில்லே, பாவம்ண்ணா! அந்த பொண்ணை பார்! இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் உன்னை புருஷனா நினைச்சி கற்பனையா பல சந்தோஷங்களை அனுபவிச்சி... உனக்காக காத்திருக்கு, இவங்க பேச்சை கேட்டு அந்த பொண்ணோட வாழ்க்கையை நாசம் பண்ணாதிங்கண்ணா... உன்னை கெஞ்சி கேட்டுக்கறேன்."

சேகர் தினகரனின் தோளில் கை போட்டு ஆறுதலாய் தட்டிக் கொடுத்தான்.

"அப்பா... நம்ம நல்லதுக்குத்தான் செய்வாங்கற நம்பிக்கை எனக்கி ருக்கு தினா! இதெல்லாம் உனக்கு புரியாது. நீ சின்னவன். இதுல தலை யிட்டு பிரச்சனையை உண்டு பண்ணாதே!"

சட்டென்று அவன் கைகளை தட்டிவிட்டான்.

"ச்சி... என்ன மனுஷ ஜென்மங்க நீங்க? நாலுகால் பிராணிக்கு இருக் கிற மனசாட்சியும், பொறுப்பு உணர்ச்சியும் கூட உங்களுக்கு இல்லையா? இவ்ளோ நேரம் மனுஷன்னு நினைச்சி... உங்கிட்டே கெஞ்சினேன் பாருங்க... என்னை... என்னை சொல்லணும் முதல்ல..." என்றவன் ஆவேசம் தனியாமல் உள்ளே சென்றான்.

இன்னமும் குனிந்த தலை நிமிராமல் அமர்ந்திருந்தவனைப் பார்த்து உருகிப் போனான். கண நேரம் கண் மூடி யோசித்தவன்... "பூரணி..." என்று முதல் முறையாய் அவளை பெயர் சொல்லி அழைக்க... மெதுவாய் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

திடுக்கிட்டுப் போனான் தினகரன்.

கண்களில் நீர் கரைகட்டி மினுமினுத்தது.

"எல்லாமே கேட்டு விட்டாளா?"

"என் மேல நம்பிக்கை இருந்தா... நான் சொல்றதைக் கேளு! நமக்கு இந்த மனசாட்சி இல்லாத ஜாதி ஜனம் வேண்டாம். நடந்ததெல்லாம் மறந் துடு. உன்னை இந்த நிமிஷமே நான் மனப்பூர்வமா மனைவியா ஏத்துக் கறேன். அதுவும் நீ சம்மதிச்சா..." அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை. அப்ப டியே அவன் காலைத் தொட்டு கண்களில் ஓற்றிக் கொண்டு அழ ஆரம் பித்தான்.

"என்ன அக்கிரமம் இது? அண்ணனுக்கு பார்த்த பொண்ணை தம்பி கட்டிக்கிறானாம். சே! என்ன மானங்கெட்ட பொழப்பு? சேகர் தாலி கட்டி யிருந்தா இவ அண்ணியா இருந்திருப்பா. அண்ணிங்கறவ இன்னொரு தாய்க்கு சமம்! அப்படிப்பட்டவ கழுத்துல இவன் தாலி கட்டப் போறா னாம்... த்து..." எதுவோ ஒரு கிறும் தத்துவம் பேசியது.

"டேய்ய்ய... தினா... மரியாதையா எறங்கிவா!" நீலம்பரன் மேடை நோக்கி ஆக்ரோஷமாய் வந்தார். கூடவே உறவுக் கூட்டமும் தொடர்ந்தது.

தினகரன் துரிதமாய் செயல்பட்டான். தேங்காய் மீறிருந்த மஞ்சள் கயிறை எடுத்து பூரணியின் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சை போட்டு முடித் தான்.

பெத்தவங்களை பகைச்சிக்கிட்டு ஊர் பெரியவங்க பேச்சை மதிக்காம, அனுமதியில்லாம, தெய்வ குத்தமா பொறந்திருக்கிற இந்த பூரணி கழுத்தில் தாலி கட்டினதுக்காக நீலம்பரனின் இளைய மகன் தினகரனையும், இறந்துபோன ரங்கராஜனின் பொண்ணான பூரணியையும்...

"நிறுத்துங்கய்யா...! என்ன சொல்லப் போறீங்கன்னு எனக்கு தெரியும். ஊரை விட்டு ஒதுக்கி வைக்கப் போறீங்க. அப்படித்தானே? நீங்க என்னய்யா எங்கள் ஒதுக்கி வைக்கிறது? நான் ஒதுக்கி வைக்கிறேன் இந்த ஊரை, ஒரு பெண்ணை மதிக்கத் தெரியாத புழுக்களோட புழுக்களா நாங்களும் இந்த சாக்கடையில் நெளிய விரும்பலே! எடுத்துச் சொன்னா புரிஞ்சிக்கிறதுக்கு கொஞ்சமாவது மனசில சரம் இருக்கணும். ஆனா பாறையில சரத்தை எதிர்பார்த்தது என் முட்டாள்தனம். நாங்க போறோம்!"

தினகரன் கணீரென சொன்னதைக் கேட்ட மொத்த கூட்டமும் வியப்பால் வாய் பிளந்தது.

பஞ்சாயத்து தலைவர் தொண்டையை செருமிக் கொண்டார்...

"இவங்க ரெண்டு பேரையும் ஒதுக்கி வைக்கிறது மட்டுமில்லே இவங்களுக்கு உதவி செய்தாலோ, பேசினாலோ அவங்களும் தண்டிக்கப்படுவார்கள்."

பொன்னம்பலமும், தாட்சாயினியும் கண்ணீர் சிந்த தினகரனைப் பார்த்து கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி ஆசீர்வதித்தனர்.

தினகரன் தன்னைப் பெற்றவர்களிடம் போனான். கையெடுத்து வணங்கியவனைப் பார்த்ததும் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டனர்.

"நா... நாங்க போறோம்ப்பா!"

"... .."

"அ... அம்மா... நீயாவது என்னை புரிஞ்சுக்கம்மா!"

"... .."

"அண்ணா... நம்ம குடும்பம் செய்யவிருந்த பெரிய பாவத்தை தடுத்து நிறுத்தினது தப்புன்னா... நீங்களல்லாம் குடுக்கிற இந்த தண்டனையை மனசார ஏத்துக்கறேன்."

"... .."

"ஜானகி... வரட்டுமா? இந்த அண்ணன் எதையாவது வாங்கி வருவானு இனி எதிர்பார்க்க மாட்டேயில்லே! ஏன்னா... உங்களை பொறுத் தவரை நான் செத்துப் போயிட்டேன். அப்படித்தானே?" தழுதழுப்பாய் பேசினான்.

"வா... பூரணி!"

கனத்த மனச்சுமையோடு பூரணி தினகரனின் பின் தொடர்ந்தான்.

சூரியனுக்கு என்ன கோபமோ? அன்று முழுக்க யார் முகத்திலும் விழிக்கவில்லை. எல்லாமே சோம்பலமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. முன் தினம் பெய்த மழையில் இலைகளில் பறிக் கொண்டிருந்த தண்ணீர் முத்துக்கள் தாளமுடியாத சோகத்தில் கீழே விழுந்து சிதறிக் கொண்டிருந்தன.

முருங்கை மரத்து கிளையில் கூடியிருந்த தன் கூட்டை அலகால் ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்த காக்கை... விசக்கென்று எழுந்த காற்றில் திடுக்கிட்டு பறந்தோடியது.

பூரணி சமைத்து வைத்த உணவை மூடி வைத்து விட்டு ஜன்னலருகே அமர்ந்து தெருவை பார்த்தாள்.

"இவர் ஏன் இன்னும் வரவில்லை?"

பக்கத்து வீட்டில் மணி மூன்று என்று கடிக்காரம் பலத்த ஓசையுடன் அறிவிக்க... கவலை இன்னும் கூடியது.

"காலையில் கூட எதுவும் சாப்பிடாமல் ஓடினாரே?" கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் ஓடிவிட்டது.

சென்னைக்கு வந்து ஒரு லாட்ஜில் தங்கி... அவசர அவசரமாய் இந்த ஓட்டு விட்டை வாடகைக்கு பிடித்து சமையலுக்கென பாத்திரம் பண்டம் வாங்கி... எல்லாமே தினகரன்தான் பார்த்துப் பார்த்து செய்தான். அவனின் தடங்களில்லாத ஆங்கிலப் பேச்சு எளிதில் ஒரு டெக்ஸ்டைல்ஸ் ஷோரூமில் சூப்ரவைசர் வேலையை பெற்று தந்தது. குறைந்த சம்பளம் தான். ஆனால், அதுவே போதுமானதாய் கட்டு செட்டாய் குடும்பம் நடத்தினாள் பூரணி.

இன்னும் அவர்களுக்குள் சரளமாய் பேச்சு வார்த்தைக் கூட ஏற்பட வில்லை.

காரணம்: தயக்கம்.

அவன் மனதிலோ, அவள் மனதிலோ எந்த நெருடலும் இல்லை. ஆனால், அன்று திருமணத்தின் போது யாரோ ஒரு கிழவன் இவர்கள் உறவு முறையை தாய்-மகன் ஸ்தானத்தில் வைத்து பேசி காறித் துப்பியதுதான் இன்னும் வலித்தது.

அந்தக் காயம் இவளுக்கு இன்னும் இருக்குமோ? நெருங்கினால் தப்பாக நினைப்பாளோ? என்று மடத்தனமாய் சந்தேகம் எழ... அதே மடத்தன எண்ணம்தான் அவளுள்ளும் ஓடியது. விளைவு! இருவரிடையே ஒரு வேண்டாத மவுனத்திரை விழுந்தது.

அருகிலிருந்து பரிமாறுவாள். அவசியமானதை பேசுவாள். இரவான தும் இருந்த ஒரே அறையில் ஒடுங்கிக் கொள்ள, இவன் வராந்தாவில் படுப்பான். இரண்டு உள்ளங்களிலும் அலையலையாய் உணர்வுகள் கொப்பவித்தாலும், மூடி திறக்காத சோடா போல் அவை உள்ளுக்குள்ளேயே அமிழ்ந்து கிடந்தன.

அன்று...

வரும் போது கையில் மல்லிகைப் பொட்டலத்துடன் வந்தான்.

'ஏன் லேட்? வேளைக்கு ஒழுங்கா சாப்பிட்டாத்தானே...' என்று கேட்க நினைத்தும் உண்மையாகிப் போனான்.

"இந்த பூவை... சா... சாமி படத்துக்குப் போடு"

'உனக்காத்தான் வாங்கி வந்தேன்னு சொல்ல எனக்கு ஏன் இப்படி நடுங்குது?'

'எனக்குன்னு ஒரு முழம் பூவை எப்ப வாங்கித் தரப் போறீங்க? ஏனிந்த அவஸ்தை? எதுக்காக தாலி கட்டினும்? என்னை மனைவியா மனசால் ஏத்துக்க முடியாதப்ப ஏன் கட்டிக்கனும்? சொந்த பந்தங்களை பகைச்சிக் கிட்டு வந்தும் என்ன வாழ்ந்துக் காட்டிட்டீங்க? என்னால் தானே எல்லாம்?' பொங்கி வந்த விழி நீரை அடக்க முடியாமல் முந்தானையை வாயில் பொத்தி உள்ளே ஓடினாள்.

ஸ்தம்பித்து விட்டான் தினகரன்.

"பூ... பூரணி... என்ன? என்னம்மா ஆச்சு? ஏன் அழறே?" அந்த கரிசன மான பேச்சை தாங்கிக் கொள்ள முடியாது கேவல் வெடித்தது.

தவித்துப் போனான்.

"என்ன ஏதுன்னு சொல்லாம அழுதா... நான் என்னன்னு புரிஞ்சிக்கிறது? என்னம்மா... உனா ரூபகம் வந்துடுச்சா?"

இல்லையென தலையாட்டினாள்.

"வேற?"

"என்னால் நீங்க பட்ட கஷ்டம் போதும். பெத்தவங்களையும், உற்ற வங்களையும் ஒதுக்கி, என் கழுத்தில் அவசர அவசரமா தாலி கட்டியும்... உங்களால் நிம்மதியா இருக்க முடியலியே! அந்த நேரத்துக்கு என்னை காப்பாத்தணுமேங்கற எண்ணத்தில எனக்கு தாலி கட்டினீங்களே தவிர, உங்க மனசில் இடம்பிடிக்க எனக்கு கொடுத்து வைக்கலீங்களே... உங்க நல்ல மனகக்கு நீங்க எப்படியோ இருக்கனும். ஆனால், விட்டுருங்க... நான் எங்கேயாவது போய்டேனே. நீங்க உனருக்கே போய்டுங்க. அம்மா, அப்பா காலல் விழுந்து செஞ்சது தப்புன்னு மன்னிப்பு கேளுங்க. வேற ஒரு கல்யாணம் பண்ணிட்டு நிம்மதியா இருங்க!" பூரணி கண்களை துடைக்க, துடைக்க அதுபாட்டுக்கு சுரந்து கொண்டேயிருந்தது.

தினகரனுக்கு எல்லாமே பளிச்சென புரிந்தது. அவன் மனதைப் பற்றான் போட்ட தப்புக்கணக்கு உறைக்க, நெகிழ்வோடு அவனை நெருங்கினான்.

"என்னை மன்னிச்சிடு பூரணி! நான் இது நாள் வரை உன்னை புரிஞ்சிக்காம... இருந்துட்டேன். அந்தப் பூவை இப்படிக் கொடு!" வாங்கி அதை அவன் கூந்தலில் குடினான். அவ்வளவு நீள கூந்தலுக்கு ரெண்டு முழ ஜாதி எங்கேயோ ஒட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் நெஞ்சில் கும்மாளம் திக்குமுக்காட அவன் தோளை அணைத்து தன்பக்கம் திருப்பினான்.

பன்னிரில் மிதந்த திராட்சை கணக்காய் பூரணியின் கருவிழிகள் இங்குமங்கும் அசைந்து நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்தில் அவனையே பார்த்

துக் கொண்டிருந்தான்.

பற்றிக்கொண்டிருந்த அவன் கரங்களை எடுத்து கண்களருகே வைத்து ஒற்றினான். மகிழ்ச்சி பொங்க! உள்ளங்கள் இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்த ஆனந்த அதிர்ச்சியில் தேகங்கள் சிலிர்த்தன. தினா கைகளுக்குள் அவன் முகத்தை சிறைப்படுத்தி தன் முகத்தை அருகே கொண்டு சென்றான்.

“விழுந்துப் போறீங்க... போதும் இறங்குங்க” பூணி பதட்டமாய் கத்தினாள்.

தினகரன் அவன் கத்தலை லட்சியம் செய்யாமல், சிரித்தபடியே முருங்கைக் கிரைகளை பறித்து போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்த வீட்டு வாசலில் பெரிய முருங்கை மரமொன்று இருந்தது. மருந்துக்குக் கூட ஒரு காய் காய்க்காது. ஆனால், கிரை அத்தனை ருசியாக இருக்கும். வாரத்துக்கு இரண்டு, மூன்று முறை தினாவுக்கு சமைத்தாக வேண்டும். நுனி கிளைகளில் பறித்து, பறித்து வெறும் ருச்சிகளே நீண்டிருக்க... உயரமான கிளைகளில் இருந்து பறிக்க வாகாய் மரத்து மீதே ஏறிவிட்டான். எந்த நேரமும் விழுந்து விடுவானோ என்று பயந்தபடியே அவனை பார்த்து கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தான் பூணி.

“போதும் மாமா... பார்த்து இறங்குங்க...”

“ஏன் பூணி அலர்றே? மிஞ்சிப்போனா இருபதடி இருக்குமா? அப்படியே விழுந்தாதான் என்ன? உயிரா போயிடும்?”

“இப்படியெல்லாம் பேசறதா இருந்தா... இனி நான் இந்த கிரையை சமைக்கப் போறதில்லே!” முகத்தை தூக்கி வைத்துக் கொண்டான்.

“அட... என் பூணிக்கு கோபம் கூட வருதே! நிஜமா கொல்றேன்... இப்படி கோப்பபடறப்பட... இந்த மூக்கு லேசா விடைச்சிக்கிட்டு, கண்களை உள்ளடக்கி பாக்கறப்பட... ரொம்ப அழகா இருக்கேடா!”

“போதும்... ரொம்ப அளக்காதீங்க. அமுதா கூட நீ ரொம்ப அழகா இருக்கே... கண்ணிலேந்து விழற தண்ணி பாதரச முத்து மாதிரி இருக்குன்னு கப்ஸா விடுவீங்க...”

“அட்டே... நல்லா பேசறியே... பூணி! ம்... இந்த பூனையும் பால் குடிக்குமானு நினைச்சா... கன்னையே குடிக்கிறியே... நீ ஏன் எட்டாவதோடு படிப்பை நிறுத்திட்டே?”

“நம்ம கிராமத்திலே... பொண்ணுங்க எட்டாவது படிச்ச முடிக்கிறதே பெரிய விஷயம் மாமா. பெரியவளாயிட்டா... யாரு வெளியே படிக்க அனுப்பறா?”

“அப்ப... எட்டாவது படிச்சி முடிச்ச பிறகுதான் வயசுக்கு வந்தியா?”

“என்ன... என்ன?” என்றபடி திரும்பினாள் பூணி.

“எட்டாவது முடிச்ச பிறகுதான் வயசுக்கு...” கப்பென அவன் வாயை பொத்தினாள் பூணி.

“சே... என்ன அசிங்கமல்லாம் பேசறீங்க?” முகம் சிவந்து பேடினது.

“இதுவ என்னடா அசிங்கம்? ஒரு பூ மலருன்னா... அது எவ்வோ பெரிய அழகான விஷயம்? அது போலதான் ஒரு பொண்ணு வயசுக்கு...”

“கடவுளே... போதுமே உங்க ஆராய்ச்சி... சின்ன குழந்தை மாதிரி அதையே பேசிக்கிட்டு...”

தினகரன் குறும்பாய் சிரித்தபடி அவன் கழுத்தைக் கட்டி கொண்டு கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்.

“இதுக்குத்தான் பூணி! எந்த கர்மோட உதவியும் இல்லாம்... இந்த கன்னம் சட்டுன்னு சாந்தை குழைச்சி பூனை மாதிரி சிவந்து போறதை பார்த்துக்கிட்டே இருக்கணும் போலிருக்கு பூணி... அதுக்குத்தான் உன்னை சேண்டி பாக்கறேன்...”

கணவனின் வாயால் ‘தான் அழகி’ என்று புகழப்படும் இன்பத்தை விட பெண்களுக்கு உலகில் வேறு பெரிதான இன்பம் ஏதுமில்லை.

தனக்குள் எழுந்த கர்வத்தில் தினாவின் கழுத்தை வலிக்காமல் மெதுவாய் கடித்தான்.

“ஆபீசுக்கு லீவு போட்றவா?” தினா காதருகே கிகிகித்தான்.

“ஏன்?” என்றான் வியப்பால் விழிகள் அகல.

“முடு மாறிப் போச்சு!” அவன் இருப்பை இழுத்தணைத்தான்.

“நல்லாருக்கே கதை. விடுங்க மாமா... கிளம்புங்க” சிரித்தபடியே விடுவித்தான்.

“இதுவரைக்கும் நான் உன்னை எங்கேயும் வெளியே அழைச்சிட்டு போனதில்லே. அடுத்த வாரம் திருப்பதி போகலாமா பூணி? சனிக்கிழமை போய் ஞாயிறு திரும்பிடலாம். ஒரு நாள் லீவு போட்டா போதும்!”

“ஐயோ திருப்பதியா?”

“ஏன் அலர்றே?”

“வேணாங்க?” மருட்சியுடன் மறுத்தவளை புரியாமல் பார்த்தான்.

“ஏன் பூணி?”

“அது... அது ரொம்ப உயரத்திலே... மலை மேல இருக்கும். எனக்கு பயமாயிருக்குங்க...”

“அட தேஷ்டா! என்ன நீ இப்படி பயந்து சாவறே? உயரத்திலேர்ந்து பூமியை பார்! எவ்வோ அழகா, அற்புதமா இருக்கும் தெரியுமா? இப்பெல்லாம் லேட்டில் பஸ் ஓட்டறாங்க, ஆட்டோ ஓட்டறாங்க. ஏன், ஏரோப்ளேனே ஓட்டறாங்க. நீ ஏம்மா இப்படி பயப்படறே? எல்லாத்துக்கும் தன் னம்பிக்கை அவசியம். என்னால இது முடியுன்னு நினைச்சிக்கிட்டே காரியத்திலே இறங்கினா சக்ஸஸ் தான். பாதியில் படிப்பை நிறுத்தினது தப்பு. நீ இன்னும் படிக்கணும். நான் உன்னை டோரியல்ல சேர்த்து விட்டேன். மொதல்ல எஸ்.எஸ்.எல்.சி.ய முடி. அதுக்கப்புறம் ப்ளஸ்டு, டிகிரி இன்னு முடிச்சி, டைப்ரைட்டிங், கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸ்ஸு ஒவ்வொன்னா முடிச்சி... என் பூனிய நான் ஆபீஸ்ல உக்கார வச்சி பார்க்கணும்!”

“போங்க மாமா... நீங்களும் உங்க கற்பனையும்!”

‘கற்பனைன்னு என் ஆசைக்கு முட்டுக்கட்டை போடாதே. நிச்சயம் நீ படிக்கணும். வில்-பவர் உள்ள பூனியா... வானத்திலே பிரகாசிக்கிற பவுர்ணமியா நான் உன்னை பார்த்தே ஆகணும். இப்ப பேச நேரமில்லே. ஆபீஸ் போயிட்டு வந்து நைட்டு பேசிக்கறேன். வரட்டா?” செல்லமாய் அவன் கன்னத்தை நிமிண்டி விட்டுப் போனான்.

ஆனால், இரவு அவன் திரும்பி வரும்போது ஒரு புதிய பிரச் சினையை கையோடு கொண்டு வந்தான்.

4

சீடுதியில் காணாமல் போன நட்சத்திரங்களை பார்த்து வியந்தான் பூரணி. காயப் போட்ட வைக்கோல் போராய், அங்குமிங்குமாய் மேகக் குவியல்கள். திடீரென்று ஒன்று சேர்ந்து எந்நேரமும் வானத்தை அழ வைக்கலாம். ஊதக்காற்று சில்லென்று மேனியை தடவி சிலிரக்க வைத்தது.

பூரணி இடதுபக்கம் திரும்பி தினகரனை பார்த்தான். அவன் இன்னமும் யோசனையுடன் மோட்டு வளையை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

காலையில் அவன் பூரணியின் மேல்படிப்பு பற்றி கூறி விட்டுப் போனது, நீரு பூத்த நெருப்பை விசிறிவிட்டுப் போனது போல் அவனின் கன்னு கொண்டிருந்தது நிஜம். இயல்பாகவே அவளுக்கு கற்பூர புத்தி. நிறைய படிக்க கொள்ளை ஆசை! ஆனால் அதையெல்லாம் உள்ளுக்குள் னேயே அடக்கிக் கொண்டாள். அத்தையும், மாமாவும் என்னதான் தாயில்லா பெண் என்று ஊட்டி வளர்த்தாலும், சமயத்தில் வார்த்தைகள் அவர்களை மீறி தடித்து வந்து விழுவதுண்டு.

இவள் படிப்பதே சுத்தமாக அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்னும் போது, எட்டாவது படித்ததே அதிசயம். அதுவும் அந்த ஊர் மாநகராட்சி பள்ளியில் எட்டாவது வரை வகுப்பு இருந்தது. அதற்கு மேல் படிக்கணும் என்றால் டவுனுக்குப் போய் பணம் கட்டிதான் படிக்கணும் என்பதால்.. அந்த ஆசைக்கு முற்றுப் போட்டு விட்டாள். இப்போது தினகரன் அவளை படிக்க வைக்க வேண்டும் என்று தன் ஆசையை வெளிப்படுத்தியதும் மேலுக்கு பிடு பண்ணிக் கொண்டாலும் படிக்கப் போகிறோமே என்கிற எண்ணமே அவள் தலையில் கொம்பு முளைக்க வைத்தது. அவனாக பேச்சை ஆரம்பிப்பான் என்று எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அவன் ஆபீசில் இருந்து வந்தது முதல் ஏதோ யோசனையுடனே இருந்தான்.

"மாமா!"

"ம்" என்றான் அசையாமலேயே.

"ஏதும் பிரச்சினையா?"

"சேச்சே.."

"பின்னே ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கிங்க?"

"பூரணி.."

"என்ன மாமா?"

"நான் உன்கிட்டே அடிக்கடி சொல்வேனே... என் ஆசைகள் ஸ்கூல் கட்டணம்... அது இதுன்னு.."

"ஆமாம்.."

"அதுக்கெல்லாம் நிறைய பணம் தேவைப்படும் இல்லையா?"

"ம்.."

"அந்த பணத்துக்கு ஒரு வழி பொறந்திருச்சி பூரணி.."

"என்ன சொல்றீங்க மாமா?"

"உன்னை ராணி மாதிரி நம்ம ஊர்க்காரங்களுக்கு முன்னாடி நிறுத் துவேன். என் லட்சியம், கனவெல்லாம் ஒவ்வொண்ணா நிறைவேத்தப் போறேன்... அதுக்குரிய காலம் வந்திட்டது"

"புரியவே இல்லை.. கொஞ்சம் கூட"

"சொல்றேன்... சொல்றேன். எங்க கடை கஸ்டமர் ஒருத்தர் எனக்கு ரொம்ப க்ளோஸ் ஆகிட்டாரு. அவரு ஏஜெண்ட்டாம். இங்கேர்ந்து சவு திக்கு ஆள் அனுப்புறவராம். நான் அவருக்கு நல்ல பழக்கம் என்பதால் எல்லோர்கிட்டேயும் வாங்கறதைவிட, பாதிபணம் குடுத்தாலே போதுங்க றார். அங்கே செவன் அப் கம்பெனியில் சேல்ஸ்மேன் வேலையாம். பாஸ் போர்ட், விசாவெல்லாம் அவரே ரெடி பண்ணிக்கிறாராம். நெருக்கி பிடிச்சி ஒரு நாப்பதாயிரம் ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன்னா... மர்சம் கனையா இருபதாயிரம் சம்பளம். போட்ட பணத்தை ரெண்டே மாசத்தில எடுத்தி டலாம். ரெண்டு வருஷ அக்ரிமெண்ட்!"

".."

"என்ன பூரணி பேசாம இருக்கே?"

"ரெண்டு வருஷமா என்னை பிரிஞ்சி இருப்பீங்களா மாமா?" தொண்டையடைக்க கேட்டாள்.

தினகரன் ஒருகணம் எதுவும் பேசத் தோன்றாமல் அவளை இறக அணைத்துக் கொண்டான்.

"அசடு... எனக்கு மட்டும் கஷ்டமாயிருக்காதா? என்ன பணந்து பூரணி? வாழ்நாள் முழுக்க கஷ்டப்படறதை விட ரெண்டு வருஷம் மனசை யும், உடம்பையும் கல்லா நினைச்சி காலத்தை கடத்திட்டோம்னா... அதுக் கப்புறம் நமக்கு எந்த பிரச்சினையுமில்லேம்மா, அதுக்குள்ளே நீ படிச்சி டிரு. பின்னால என்னோட கனவுகளுக்கு நீ பக்கபலமா இருப்பே.."

"உங்களை பிரியறதுன்னா... கற்பனைக்கூட பண்ண முடியலைங்க!"

"அதையெல்லாம் நினைக்காதே! உன் தினாவோட ஆசைகளை லட் சியங்களை நினைச்சிப்பார். எதுவுமே சிரமமா தெரியாது. ப்ளீஸ் பூரணி!" அவன் கெஞ்சலாய் கேட்க... தாங்க முடியாமல் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து விம்மினான்.

"இப்படியெல்லாம் என்கிட்ட கெஞ்சற அளவுக்கு நான் விலகிப் போய்ட்டேனா?"

"யப்பா! இந்தப் பொம்பளைங்களே இப்படித்தான். எதையாவது துண்டித் துருவி குற்றம் கண்டுபிடிச்சிருவிங்களே... சிரிம்மா... சந்தோஷமா என்னை போய் வான்னு சொல்லு!"

முகத்தை துடைத்துக் கொண்டு சிரிக்க முயன்றான்.

"பணத்துக்கு என்னங்க பணந்து?"

"முதலாளிகிட்டே வட்டிக்கு கடன் கேக்கலாமனு இருக்கேன்"

"கடனா? அதெல்லாம் வேணாம். நகையெல்லாம் எதுக்கு இருக்கு?"

"என்ன பூரணி சொல்றே? உன்னோட நகைங்களையா?"

"ஏன்- ஏன் நகை, உன் நகைன்னு பிரிச்சி பேசறீங்க?"

"அம்மாடி... உடனே அழ ஆரம்பிச்சிடாதே! உனக்கு ஆசையா போட்ட நகையாச்சேன்னு சொன்னேன்"

"இப்ப மட்டும் என்ன? உங்க ஆசைய நிறைவேத்தத்தானே விக்கப் போறோம். உங்க ஆசை வேற! என் ஆசை வேறன்னு இருக்கா மாமா?"

"இப்படி நீ பேசப் பேச..."

"பேச பேச..."

"சவுதி போற ஐடியாவையே விட்றலாமான்னு தோணுது. எப்பவுமே உன் முகத்தை இமைக்காம பார்த்துக்கிட்டு உன் பேச்சை கேட்டுக்கிட்டே இருக்கணும் போலிருக்கு"

"அதெல்லாம் வேணாம் மாமா! இப்படியொரு பின்னைய பெத்த உங்க அம்மா ரொம்ப புண்ணியம் பண்ணி இருக்கணும்."

"ம்... நீயும் பெத்துக்கோயேன்... உன்னை மாதிரி அஞ்சு, என்னை மாதிரி அஞ்சன்னு! விடெல்லாம் கலகலன்னு நம்ம விடே ஒரு நீர்சரி மாதிரி!"

"உங்களுக்கு குழந்தைன்னா ரொம்ப ஆசையா?"

"குழந்தை மேல ஆசைப்படாதவங்க யாரு இருக்கா? நாம நம்ம குழந்தைங்க மேல நம்ம கருத்துக்களை திணிக்காம, சுதந்திரமா வளர்க்கணும். டாக்டரா, வக்கீலா, என்ஜினீயரா, விளையாட்டு வீரனா, எழுத்தாளனா, இப்படி ஒவ்வொரு கிப்டிலேயும் அவங்க கொடிகட்டி பறக்கணும் பூரணி!" அவன் கண்களில் ஆசை மின்னியது.

பொங்கி வந்த சிரிப்பை மறைக்க வாயில் கையை வைத்து முடினாள்.

"ஏய்... ஏன் சிரிக்கறே?"

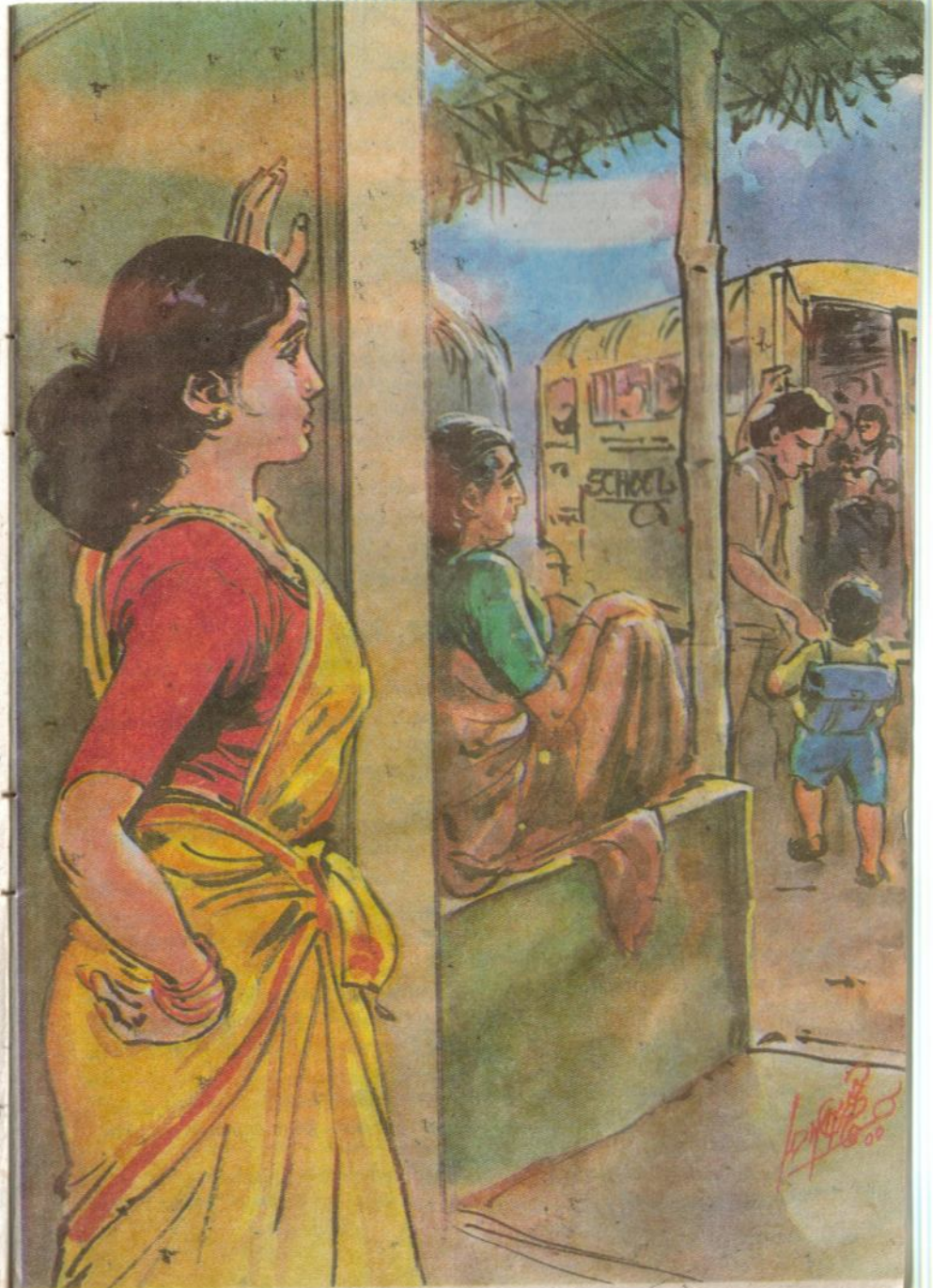
"இன்னும் செடியே வளரலை. அதுக்குள்ள பூ காய், கனின்னு எவ்ளோ பெரிய கற்பனை என் மாமாவுக்கு?"

"ம்... இந்தச் செடி எனக்கு கனி தராதா என்ன?" என்ற தினகரன் அவன் கண்களுக்குள் தொலைந்து போன தன் உயிரைத் தேடி... இறுக அணைத்தான்.

மேலும் ஒரு மாதம் ஒடிப்போக... தினகரன் சவுதி அரேபியா போவதற்கான அத்தனை ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்தான். பூரணியின் மேனியிலிருந்த ஒரு சில நகைகளை தவிர எல்லாவற்றையும் விற்று பண்மாக்கினான். நாட்கள் நெருங்க... நெருங்க அடிவயிற்றில் நெருப்பு கப் பென பற்றியது. வேதனையை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் கணவன் மனம் புண்படக் கூடாதே என்கிற எண்ணத்தில் துளியும் காட்டிக் கொள்ளாமல் சிரித்தபடி வளைய வந்தான்.

அவன் முகம் பார்த்து கொஞ்சநஞ்சு கலக்கமும் காணாமல் போனது தினகரனுக்கு.

இவளை தனியே விட்டுப் போகிறோமே என்கிற பயமே வேண்டாம்! பூரணிக்குள் நெருப்பும், இரும்பு போன்ற துணிவும் இருக்கிறது. அவன் எதையும் சமாளித்துக் கொள்வான் என்கிற நம்பிக்கை அவனுக்கு தெம்பளித்தது.

கடைசியாய்... அவன் புறப்படும் நாள் வந்தேவிட்டது.

5

வாசலில் ஆட்டோ காத்திருந்தது.

தினகரன் காலடியில் சிறிய சூட்கேஸ் மட்டுமே!

எதையாவது வாய் திறந்து பேசினால், அழுது விடுவாமோ என்கிற பயத்தில் பூரணி வாயே திறக்கவில்லை. மொத்தமாய் துணியை கருட்டி நெஞ்சு குழிக்குள் அடைத்து வைத்துப் போல் இருந்தது.

"ஏர்போர்ட்டுக்கு வா..." என்று தினகரனும் அழைக்கவில்லை. வருகிறேன் என்று பூரணியும் சொல்லவில்லை. அங்கு வந்து தாங்கள் அடக்கி வைத்திருக்கும் உணர்வுகள் கட்டவிழ்ந்து விட்டால்?

"மறக்காம வாரம் ஒரு லெட்டர் போடணும்!"

"அதெல்லாம் தாங்காது. தினமும் எழுதுவேன்"

"சனிக்கிழமையானா எண்ணெய் தேய்ச்சி குளிக்க மறக்காதீங்க..."

"..."

"ரொம்ப உடம்பை வருத்திக்காதீங்க மாமா! நேரத்துக்கு சாப்பிட்டு தாங்களும். அங்கே சட்டதிட்டங்களெல்லாம் ரொம்ப கடுமையா இருக்கு மாமே! அந்நவசியமா எந்த விஷயத்திலேயும் தலையிடாதீங்க!"

"என்னைப் பத்தியே பேசறியே பூரணி! உன்னைப்பற்றி எதையாவது சொல்லேன். ரெண்டு வருஷத்துக்கு தாங்கற மாதிரி... என் இதயத்தில் பூட்டி எடுத்துக்கிட்டு போற மாதிரி சொல்லேன் பூரணி" என்றான் கரகரப்பாய்.

அந்த வார்த்தைகள், குரலில் இருந்த உருக்கம், கெஞ்சிக் கேட்ட பரிவு, எல்லாமுமாக சேர்ந்து அவன் மூடி வைத்திருந்த அணையை திறந்துவிட... ஒவ்வொரு அலறியபடி அவன் மார்பில் சாய்ந்தான்.

"ஏய்... ஏய்... இங்கேப்பார்... பூரணி... என்னைப்பாருடா..." அவன் முக வாயை நிமிர்த்த முயற்சித்தான்.

"தாங்க முடியலை மாமா! உங்களை பிரிஞ்சி ரெண்டு வருஷம் எப்படி இருக்கப் போறேன்னே புரியலை..."

"பூரணி... பாருமமா... எல்லாமே நம்ம சந்தோஷத்துக்காகத்தான் சொல்லு... இந்த பயணத்தில உனக்கு மனப்பூர்வ சம்மதமில்லேன்னா சொல்லிடு... கேன்சல் பண்ணிடலாம். இங்கேயே இருந்துடறேன். உன் விருப்பம்தான் எனக்கு முக்கியம்"

சடுதியில் தன்னை நிதானத்திற்கு கொண்டு வந்தான்.

"ஐயோ... வேணாம் மாமா... நா... நா... அழலை. நீங்க கவலைப்படாம போய் வாங்க!"

"அப்ப எனக்கொரு ப்ராயிஸ் பண்ணு"

"என்ன மாமா?" புருவம் மேலேறியது.

"இனி எக்காரணம் கொண்டும் நீ அழக்கடாது. பிரளயமே ஏற்பட்டாலும் என் பூரணி துவளக் கூடாது."

பூரணியின் கண்களில் ஒரு ஒளி. தன் கணவனை பெருமை பொங்க பார்த்தான்.

"அழமாட்டேன் மாமா! சத்தியமா இனி அழவே மாட்டேன். எப்பேர்ப்பட்ட சந்தர்ப்பத்திலும் என் கண்ணீரை விணாக்க மாட்டேன். நான் உங்க மனைவிங்க. உங்க துணிச்சலும், தன்னம்பிக்கையும் பாதியாவது எனக்கும் இருக்குமில்லையா? என்னைப்பத்தி கவலைப்படாம போயிட்டு வாங்க. பாம்பே போய் சேர்ந்ததும் எனக்கு லெட்டர் போடுங்க."

"இப்பத்தான் எனக்கு நிம்மதியா இருக்கு பூரணி" என்றவன் அவளின் இடுப்பை வளைத்து அணைத்து முத்தமிட்டு விலகினான்.

அந்த முத்தம்தான் அவளுக்கு இடம் கடைசி முத்தம் என்பதை யார்தான் அறிவார்?

ஆட்டோவில் ஏறிப் புறப்பட்டவனை கண்ணிலிருந்து மறைந்த பின்பும் அவன் போன திக்கையே நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு தன்னுயிர் கூட்டை விட்டு பறந்துப் போனதுபோல உடல் லேசானது போன்ற உணர்வு.

உள்ளே வந்தவன் அப்படியே கவற்றில் சாய்ந்துக் கொண்டான்.

"இரண்டு வருடம்!"

"அவரில்லாமல் எப்படி கடத்தப் போகிறேன்? எந்த தைரியத்தில் அனுப்ப சம்மதித்தேன்?" நினைக்க நினைக்க கண்கள் செருகியது. பார்வை நழுவியது. தரையிலிருந்து பூமி விலகியது. பிடிப்பின்றி அவன் உடல் தரையில் விழுந்தது.

எவ்வளவு நேரம் மயங்கிய நிலையிலேயே கிடந்தானோ? அவள் தெனியும் போது தன்னைச் சுற்றிலும் இருட்டை உணர்ந்தான். தடுமாறி எழுந்தமர்ந்த போது தலை கிறுகிறுத்தது.

"என்ன ஆனது எனக்கு? வீடெல்லாம் ஏன் இருட்டாய் இருக்கிறது?" கேள்விமேல் கேள்வி எழு சிரமப்பட்டு எழுந்து விளக்கை ஏற்றினான்.

"அட... மணி ஏழாகி விட்டதா? அவர் கிளம்பும் போது ஐந்து மணியல்லவா? இரண்டு மணி நேரம் நான் மயக்கத்திலா இருந்தேன்? அவர் அருகில் இருந்திருந்தால்... அனாதைப் போல் மயங்கிய நிலையிலேயே இருந்திருப்பேனா?" கணவனின் பிரிவு அவனை இம்சித்தது.

"ஏழு மணிக்கு விமானம் புறப்படும் என்றாரே! இந்நேரம் அவர் வானத்தில் பறந்து கொண்டிருப்பாரா?"

வெளியே வந்து பார்த்தான். தெற்கு மூலையில் பச்சையும் சிவப்பு மாய் மினுக் மினுக்கென விளக்கெரிய தூரத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த விமானத்தை இமைக்காமல் பார்த்தான். அவன் தலைக்கு நேரே பறந்த போது சின்னக் குழந்தையைப் போல் டாட்டா காட்டினான்.

எழுவே சோம்பலாயிருந்தது.

யாருக்காக இப்போதே எழுந்து, அரக்க பரக்க சமைக்கப் போகிறேன்? அரை மணிநேரம் படுக்கையிலேயே புரண்டு புரண்டு படுத்தவனின்

அடிவயிற்றிலிருந்து ஒரு இனம்புரியாத சங்கடம். எழுந்து உட்கார்ந்ததும் குமட்டிக் கொண்டு வர... பாத்ரம் நோக்கி ஓடினாள்.

வாந்தி!

உடம்பிலிருந்து தண்ணீரெல்லாம் வாய் வழியே வந்து விட்டபின் தொய்ந்து போனாள்.

'என்ன ஆச்சு? ஏன் இப்படியெல்லாம் ஆகிறது. யாரிடம் போய் கேட்பேன்? டாக்டரிடம் போகலாமா? ஆமாம்... டாக்டர் எங்கேயிருக்கிறார்? எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதே!'

திக்கு தெரியாத காட்டில் கண்ணைக் கட்டி விட்டது போல் தவித்துப் போனாள்.

ஐந்து நிமிடம்தான்.

'பிரளயமே ஏற்பட்டாலும் என் பூரணி துவளக்கூடாது' தினகரனின் குரல் காதருகே ஒலிக்க... மயிர்க்கால்கள் குத்திட்டன.

மறுகணம்... கறுகறுப்பாய் இயங்கினாள். குனிந்து முடித்து சேலையை அணிந்து கொண்டு, தெரு முனையில் இருந்த ரிக்ஷாவில் ஏறி அருகிலிருக்கும் எந்த கிளினிக்கிற்காவது போங்க!" என்றாள்.

பானுமதி கிளினிக்!

டாக்டர் சந்திரா இவளை முழுக்க பரிசோதித்து விட்டு முகம் மலர ஏறிட்டார்.

"நீ தாய்க் போறேம்மா! இப்போ ரெண்டு மாசம்" குப்பென ஆயிரம் பூக்கம் ஒரு சேர மலர்ந்தது.

மகிழ்ச்சியில் திக்குமுக்காடிப் போனாள்.

"நா... நான்... அம்மா... குழந்தை... எனக்கு"

டாக்டர் சந்திரா பூரணியின் முதுகை அன்பாய் தடவிக் கொடுத்தாள்.

"ரொம்ப எமோஷனல் ஆகாதே! உன் உடம்பு ரொம்ப விக்காயிருக்கு. மன்தலி ஒன்ஸ் எங்கிட்டே செக்கப்புக்கு கண்டிப்பா வரணும்.. இதுவே எழுதியுள்ள டானிக்கெஸ்ஸாம் அவசியம் வாங்கி சாப்பிடு..."

பூரணிக்கு எதுவுமே காதில் விழவில்லை.

அவள் நினைவெல்லாம் தினகரனிடம் போயிருந்தது.

"என்னங்க... நீங்க அப்பா ஆகப் போறீங்க! இந்த சந்தோஷத்தை இப்பவே... இந்த கணமே உங்களோட பகிர்ந்துக்கணும் போலிருக்கு. வயித் தில இருக்கிற சிக் டாக்டரா, வக்கிலா, எழுத்தாளரா? எந்தத் துறையில ஆளாக்கப் போறீங்க மாமா?" அதற்கடுத்து வந்த நாட்களில் எல்லாம் அவள் கனவுலகிலேயே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வெயிலில் கண்கள் கூசியது.

தெருமுனையை வெறித்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வளைவில் சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு போஸ்ட்மேன் வருவதைப் பார்த்ததும் பூரணியின் செல்கள் பரபரத்தன.

இவள் வாசலில் நின்றிருப்பதைப் பார்த்ததும் அவரே முந்திக் கொண்

டார்.

"இன்னைக்கும் உங்களுக்கு லெட்டர் எதுவும் வரலைம்மா!" என்றார் கரிசனமிகுதியுடன்.

கும்பிப் போன புஷ்பமாய் தளர்ந்து போனாள் பூரணி.

'மாமா ஏன் லெட்டரே போடவில்லை? அவர் 'போய் இருபது நாளாகி விட்டதே! இதுநாள் வரைக்கும் லெட்டர் போடாமலா இருப்பார்? தினத்திற்கும் எழுதுவேன் என்றாரே! அப்படியே போஸ்டல் டிபார்ட்மென் டில் தவறினாலும் எல்லா கடிதங்களுமா தவறிவிடும்? ஒருவேளை... ஒரு வேளை அவருக்கு ஏதும்...'

'ச்சட்! மற... நினையாதே! அப்படி அபத்தமாய் நினைக்காதே. உன் தினாவிற்கு எதுவும் ஆகாது. அவர் யாருக்கும் எந்த தீங்கும் செய்யாதவர். கடவுள் அத்தனை கல்நெஞ்சக்காரர் இல்லை. வரும்... கடிதம் வரும். நிச்ச யம் அவரிடமிருந்து தகவல் வரும். போன இடத்தில் வேலை பளுவோ என்னவோ? புதுஇடம், புது சூழ்நிலை, பழக்கமில்லா உணவு, புதிய இடத் தில் தன்னை பொருத்திக் கொண்டு எழுதுவார்!' தனக்குத்தானே அறுதல் சொல்லிக் கொண்டாள்.

ஆனால்...!

6

பம்பாய்!

ஏர்போர்ட்டை விட்டு வெளியே வந்த தினகரனோடு ஏழுமட்டு பேர். அனைவரும் கண்களில் கனவுகளோடும், வேட்கையோடும் ஆடுகளைப் போல அந்த ஏஜென்ட் ருத்ரதேவன் பின்னாடி நடந்தனர்.

இரவு நேர பம்பாய்... ஜிகூஜிகுவென கண்ணைப் பறிக்கும் விளக்கொ ளியுடன் அலங்கார பெண்ணாய் ஜொலித்தது.

எங்குப்பார்... அரே, புரே என்று ஹிந்தி. மைதா மா'வில் செய்தது போன்ற வெள்ளை வெளேர் நிறம். பைஜாமா குர்தா, சல்வார் கமீஸ்.

புதிய உலகத்தில் அடியெடுத்து வைத்து விட்டோமா என்கிற வியப்பு இவர்களுக்கு.

ருத்ரதேவன் 'சாந்த விஹார்' என்று போர்டு மாட்டியிருந்த ஒரு லாட் ஹிக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

"ஆல்... ஆஃப் யூ பிரெண்ட்ஸ். இன்னைக்கும், நாளைக்கும் நீங்க இங்கே ஸ்டே பண்ணுங்க. உங்களுக்கு எல்லாம் நாளன்னிக்குத்தான் சவு திக்கு ஸ்ப்ளைட். சில வேலைகள் பாக்கியிருக்கு. அதை முடிச்சிட்டு வந்தி டறேன். பாஸ்போர்ட் எல்லாம் பத்திரமா இருக்குல்ல? அ... இப்படி தனியே விட்டுட்டு போறேனேன்னு உங்களுக்கு எல்லாம் சந்தேகம் வரலாம். அது நியாயமான சந்தேகம். இதோ என் விசிட்டிங் கார்டு. இதுல என் ரெசி டென்ஸ் அட்ரஸ், ஆபீஸ் அட்ரஸ் எல்லாமே இருக்கு."

ஆளுக்கொரு கார்டை விநியோகித்தான்.

அதில் ஆபீஸ் அட்ரஸ் சென்னையிலும், வீட்டு அட்ரஸ் நங்கம்பாக்கத்திலும், உத்தரப்பிரதேசத்திலும் இருந்தது. லேசாய் முளைவிட்டு இருந்த சந்தேகத்தை பிடுங்கி எறிந்து அவரவர் நிம்மதியாய் மூச்சுவிட்ட நகர தேவன் முகம் மலர்ந்தார்.

"நான் நாளை காலை பத்து மணிக்கு வந்து பார்க்கிறேன். ஏதாவது அவசரம்னா... இதோ இந்த நம்பருக்கு போன் பண்ணுங்க. இது என் அக்கா வீட்டு நம்பர். மாதுங்காவில்தான் இருக்கு. அங்கதான் தங்கி இருப்பேன். ஒக்கே ஃப்ரெண்ட்ஸ்... குட் நைட்!"

நகரதேவன் போய் விட்டார்.

ஒரிருவர் தவிர அனைவரும் படுக்க போய்விட்டனர்.

தினகரன் ஒரு நொடியும் தாமதிக்காமல் பேப்பரையும், பேனாவையும் எடுத்தான்.

"என்னுயிர் பூரணிக்கு!

உன் நினைவுகளோடு நான் நல்லபடியாக பாம்பே வந்து சேர்ந்தேன்..."

நீளமாய் நாலைந்து பக்கங்களுக்கு, அன்பையும் தாபத்தையும் கலந்து எழுதி... முத்து முத்தாய் முகவரி எழுதி ஒட்டி பத்திரமாய் பெட்டிக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

'நாளை போஸ்ட் பண்ணிடலாம்'

நிம்மதியாய் உறங்கினான். கலர் கலராய் கனவுகள். அழகாய் நாலு குழந்தைகளின் நடுவில் கைகோர்த்தபடி பூரணியும், தினகரனும் சந்தோஷித்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இருட்டு வெளிச்சத்துக்கு வழிவிட்டு விலகியது.

சேவல் கூவாமலேயே அந்த லாட்ஜில் பொழுது விடிந்தது.

அனைவரும் குனித்து சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு நகரதேவனுக்காக காத்திருந்தனர்.

அந்த குரூப்பில் தினகரனும், கேசவன் என்பவரையும் தவிர, யாருமே அதிகம் படித்தவரில்லை. சவுதியில் சேவன் அப் கம்பெனியில் சேல்ஸ் மேனாக இவர்கள் இருவரையும், மற்றவர்கள் பியூன், அட்டென்டர் என்று வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டதாக நகரதேவன் கூறியிருந்தார்.

பம்பாய் வெயில் தகித்தது. அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தவர்கள் நேரம் ஆக... ஆக இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தார்கள்.

நகரதேவன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை?

பத்து மணிக்கெல்லாம் வருவேன் என்றாரே?

"சரி... இப்ப என்ன? அக்கா வீட்டில் இருப்பேன். அவசியமென்றால் போன் பண்ணுங்கள்" என்று நம்பர் கொடுத்தாரே!

தினகரன்தான் போன் செய்தான்.

"க்யா?" என்று எடுத்த உடன் ஒரு முரட்டு குரல்.

"ஐயம் தினகரன். கேன் ஐ ஸ்பீக் டு மிஸ்டர் நகரதேவன்"

"ஸாரி... ராங் நம்பர்!..." பட்டென்று எதிர்முனையில் ரிசீவர் அறைந்து

வைக்கப்பட்டது.

மறுபடி மறுபடி அந்த எண்ணுக்கு போன் செய்தான். இவன் தொல்லை தாங்காத அந்த சிங்... தகாத கெட்ட வார்த்தையில் இந்தியில் பொரிந்து வைத்தான்.

திடீரமை பிடித்துப் போன தினகரனுக்கு காய்ச்சல் வருவது போலிருந்தது. மெல்ல விஷயத்தை மற்றவர்களிடம் சொன்னதும் தீ பற்றிக் கொண்டது போல் அலறினார்கள்.

"கடவுளே... ஏமாத்திட்டானா? எப்படி என் வீட்டு வாசலை மிதிப்பேன்? வீட்டை அடகு வச்சிபணம் குடுத்தேனே..."

"என் பொண்டாட்டி கழுத்துல இருந்த தாலியக் கூட வீட்டு வைக்காம வித்து எடுத்துட்டு வந்த பணமாச்சே?"

"இவனை விடக்கூடாது. போலீஸ்ஸ போய் கம்பனைன்ட் கொடுக்கலாம்."

"மொதல்ல ஏர்போர்ட்டுக்குப் போய் நமக்கு டிக்கெட் ரிசர்வ் பண்ணியிருக்கா பார்ப்போம்?"

வந்துபோது இருந்த உற்சாகமும், கனவுகளும் தொலைந்து போய்... எதிர்காலம் பூதாகரமாய் விஸ்வரூபமெடுத்து நின்றது. நினைவுக்கு வந்த தெய்வங்களையெல்லாம் துணைக்கு அழைத்து வேண்டியவர்களை... அந்த தெய்வங்கள் காப்பாற்றவில்லை.

ஏர்போர்ட்டில் ரிசர்வ்ஷனில் உதடு நோகாமல் பேசிய வெண்ணெய் தடவிய ஆங்கில வார்த்தைகள் தந்த செய்தி ஹார்ட் அட்டாக்கை வரவைத்தன.

இவர்கள் பெயரில் எந்த டிக்கெட்டும் ரிசர்வ் செய்யப்படவில்லை. கோவிந்த், தானமாட்டாமல் கதறிவிட்டான். என்னவோ... ஏதோவென்று கூட்டம் இவர்களை சுற்றி நிற்க... சுதாரித்துக் கொண்ட தினகரன் அவர்களை வெளியே அழைத்து வர பெரும்பாடுபட வேண்டியிருந்தது.

மனிதனுக்கு எது எந்த நேரத்தில் நிகழும் என்று சொல்லவே முடியாது. இவன் இப்படிப்பட்டவன் என்று தெரிந்து கொள்ள இதயத்தை ஆண்டவன் முகத்தில் வைத்திருக்கக் கூடாதா? உலகம் இயங்க மனிதர்களை படைத்து... அவர்கள் துன்பப்பட்டு மடிய இதுபோன்ற இரக்கமற்ற அரசாங்கங்களையும் படைத்து... ஏனிந்த சித்து விளையாட்டு?

இருக்கிறவன் இல்லாதவனிடம் அடித்து பிடுங்கி சீரும் சிறப்புமாக வாழும்போது... இறைவன் இருக்கின்றானா என்கிற மாபெரும் விடை காணா கேள்வி எழுந்து மனதை குடைவது நியாயம்தானே? பாவம் செய்தவன் பாதாளத்திற்கு போவதற்கு பதில் சிம்மாசனம் போட்டு சந்தோஷமாய் வாழ்வதை பார்க்கும் போது கேள்வி எழாமல் என்ன செய்யும்?

தர்மம் தோற்று அதர்மம் வென்று வருகின்ற நிலை இப்போது காற்று போல் பரவி வருகிறதென்றால் இவ்வுலகிற்கு முடிவு வெகுதூரமில்லை.

தாங்க முடியாத அதிர்ச்சியோடு அறைக்கு வந்த உடன் கருணாகரன் என்கிற வாலிபன் எலிபாஷாணத்தை வாங்கி காப்பியோடு கலந்து பருகி... உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள துணிய... நுப்பும் நுரையுமாய் இழுத்துக் கொண்டு கிடந்தவனை பார்த்து... பதறி, உடனடியாக ஹாஸ்பிட்டலில்

சேர்த்து பிழைக்க வைத்தனர்.

அந்த ஏழு பேரும் புயலில் அகப்பட்ட படகாய்... ஒரு வழியும் புலப் படாமல் அலைபாய்ந்தனர். ருத்ரதேவனை எங்கு தேடியும் கிடைக்கவில்லை.

தோய்ந்து போய் ஏமாற்றத்துடன் அவரவர் தங்கள் ஊருக்கு திரும்பிப் போயினர். தினகரனும், கேசவனும் மட்டும் எப்படியாவது அவனை கண்டுபிடித்தே திருவது என்ற வேட்கையுடன் அலைந்தனர். ஓரிருவர் பம்பாயை விட்டு அசையவில்லை.

வந்து பத்து நாட்களாகியும் தினகரன் தான் எழுதி வைத்த கடிதத்தை போஸ்ட் செய்யவே மறந்துவிட்டது மட்டுமின்றி... அந்த துயரத்தில் பூரணியின் நினைவு கூட அமிழ்ந்து போய்விட்டு இருந்தது.

இத்தனை ஏமாற்றியவன் விசிட்டிங் கார்டில் கொடுத்த விலாசமும் பொய்யாகத்தான் குருத்திருப்பான். இருந்தாலும் எதற்கும் போய் பார்த்து விட்டு வரலாமே... என்கிற நப்பாசையுடன் இருவரும் உத்தரபிரதேசம் வந்தனர். அங்கு பேரிடியொன்று காத்திருந்தது.

அப்படியொரு முகவரியே அங்கில்லை. கற்பனையில் வாடித்த ஓவியம் போல் ருத்ரதேவன் படைத்த தெருவும்... வீடும் கற்பனையே!

முதன் முறையாய் பொலபொலவென்று உள்ளே உதிர்ந்து போனான். கண்கள் துளிர்ந்தன. வாழ்க்கையில் உயர வேண்டும். ஊரார் முன் தலை நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும். கல்வியை போதிக்க பள்ளிக்கூடம் கட்ட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டதெல்லாம் தப்பா? எப்படி இவனிடம் ஏமாந்து போனேன்? படித்தும் முட்டாளாய் என் கண்ணை மறைத்தது எது?

'ஐயோ... என் பூரணி இதையெல்லாம் அறிந்தால் துடிப்பாளே...

பூரணி!

மைகாட்!

'நான் அவளுக்கு கடிதம் எழுதினேனே... போஸ்ட் பண்ணினேனா? இல்லையா? எப்படி மறந்து போனேன்? ஒவ்வொரு நாளும் என் கடிதம் வராமல் துடித்துக் கொண்டிருப்பாளே... கடவுளே எனக்கு பணமும் வேண்டாம். ஒரு மண்ணும் வேண்டாம். இறக்கைகளை மட்டும் கொடு. என் பூரணியிடம் தாமதிக்காமல் போய் சேர்ந்து விடுகிறேன். அவன் மடியில் தலைவைத்து படுத்தால்... என் சோகங்கள் பஞ்சாய் பறந்து விடாதா? பைத்தியக்காரன்போல் தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டு அவன் அலைய... அவனுடன் மௌனத்தை துணைக்கழைத்து பெருந்துயருடன் பொம்மை போல் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான் கேசவன்.

தினகரனை ஓரிடத்தில் நிற்கச் சொல்லிவிட்டு கேசவன் இயற்கை உந்துதலால் ஒரு கட்டிடத்தின் சந்தில் நுழைந்தான்.

அப்போதுதான்...

அது நிகழ்ந்தது.

பூமி கிடுகிடுவென ஆடியது. கண்ணெதிரே நின்றிருந்த கட்டிடங்கள் பொலபொலவென சீட்டுக் கட்டுப் போல் சரிந்து விழுந்தன. கேசவனை அந்த கட்டிடங்கள் அப்படியே மூடிக்கொண்டன. எங்கும் மனிதக் குரல்கள். மரண ஓலங்கள்.

சில கணங்கள்தான்! எல்லாமே நடந்து முடிந்துவிட்டன. தினகரனின் தலைக்குள் ஒரு வெள்ளைப் படலம் போர்த்தி கொண்டது. கற்றிலும் ஒரு இருட்டு பரவியது. மயங்கிப் போனான்.

அடுத்து வந்த நிமிஷங்களில் போலீசும், டாக்டர்களும், கேமராவுடன் பத்திரிகையாளர்களும் குவிந்தனர். விழிப்பு வந்த போது தினகரனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

'என்ன நடக்கிறது? என்ன செய்கிறார்கள்? நான் ஏன் இங்கிருக்கிறேன்? ஆமாம்... நான் யார்? காலடியில் கிடந்த சூட்கேசை எடுக்கக் கூட மூளை உத்தரவிடாமல் இருக்க... இலக்கின்றி நடக்க ஆரம்பித்தான் தினகரன்.

எவ்வளவு நேரம்... எவ்வளவு தூரம் நடந்தானோ? இப்போது அவன் போய்க் கொண்டிருந்தது குறுகலான ஒரு ரோட்டில். தூரத்தில் இரண்டு கொள்ளிக் கண்கள் அவனை நோக்கி வந்துக் கொண்டிருந்தன.

படுவேகத்துடன் வந்த அந்த அம்பாசிடர் அடித்த ஹார்ன்... அவனை எட்டவில்லை... அவன் பாட்டுக்கு வந்து கொண்டேயிருக்க... என்னதான் சடர்ன் பிரேக் போட்டு காரை நிறுத்தினாலும் அவனை மோதிவிட்டுத் தான் நின்று.

7

வயிற்றில் ஒன்றுமில்லையென்றாலும்... இந்தப் பாழாய் போன வாந்தி எங்கிருந்து தான் வருகிறதோ? சரியாய் சாப்பிடாததாலும், தூக்க மின்மையாலும், முள்ளாய் குத்திக் கொண்டிருந்த கவலையாலும், பூரணியின் கண்களின் கீழ் கருவளையங்களை வரைந்து விட்டிருந்தது.

"மாமா, எங்கேயிருக்கிறீர்கள் மாமா? எங்கே தான் இருக்கிறீர்கள்?" மனம் ஓயாமல் புலம்பிக் கொண்டேயிருந்தது.

நான்கு மாதங்கள்!

நான்கு மாதங்கள் ஓடிவிட்டது? நாட்களை எண்ணிப் பார்த்தாலே... அடிவயிறு 'பகீர்' என்றது. எங்கெங்கோ... யார் யாரையோ விசாரித்துப் பார்த்தான்.

ம்ஹம்! ஒன்றும் தெரியவில்லை. தினகரன் வேலை செய்த ஷோரு மிற்குச் சென்று முதலாளியைப் பார்த்தான்.

திடீரென்று வேலையை உதறிவிட்டுப் போன திறமைசாலியான தினா மீது அவருக்கு கோபம் இருந்தது. அந்த எரிச்சலையெல்லாம் பூரணி மீது காட்டினார்.

"அவனை நானா சவுதிக்கு அனுப்பினேன்? அறிவிருக்கா உனக்கு? என்கிட்டே வந்து அவர் எப்போ வருவாருன்னு கேக்கறியே! லட்சம் லட்சமா சம்பாரச்சி கொண்டு வந்து மடியில் கொட்டுவான்னு ஆசைப்பட்டு அனுப்பி வச்சேல்ல... காத்திரு... மடிகொள்ளாம கொண்டு வந்து கொட்டுவான்"

அவமானத்தில் உதடு கடித்து பரிதாபமாய் நிற்பவனை இரக்கமின்றி விரட்டினார்.

"போ... போ... வியாபார நேரத்தில் வந்து என் வேலையை கெடுக்காதே! போய் போலீஸ் ஒரு புகார் கொடு!"

அந்த வாக்கை வேதவாக்காய் நினைத்து போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கும் போனான்.

அவனை ஏற இறங்க ஒருமுறை பார்த்த எஸ்.ஐ...

"என்ன வயசிருக்கும்?" என்றார்.

"இருபத்தி நாலு!"

"உன்னைக் கேட்டேன்"

"ப... பதினெட்டு"

"ம்... கிராமத்துக் கிளியா? கூட யாரும் வரலியா? அம்மா... அப்பா...?"

"இல்லை"

"திருட்டுக் கல்யாணமா? கர்ப்பமா இருக்கியா?" அசிங்கமாய் சிரித்து சம்பந்தமில்லா கேள்விகள் வர... பொறுமையிழந்தான் பூரணி.

"ஐயா... நான் இங்கே புகார் குடுக்க வந்திருக்கேன். சவுதிக்கு போன என் புருஷன் கிட்டேர்ந்து நாலு மாசமா தகவல் எதுவும் வரலை. அவருக்கு என்ன ஆச்சின்னு விசாரிச்சி சொல்லுவீங்கன்னுதான் உங்கிட்ட வந்தேன். தயவு செஞ்சு தேவையில்லாம எதையெதையோ கேட்டு நேரத்தை வீணடிக்காதீங்க! கையெடுத்து கும்பிடறேன்!" அழுத்தம் திருத்தமாய் அவன் பேசியதை கேட்டு சிலகணம் அதிர்ந்து போன எஸ்... ஐ... 'இது சாதாரண கிராமத்துக் கிளியில்லை. வெட்டுக்கிளி. வாலாட்டினால் நிச்சயம் ஒட்ட நறுக்குவான்' என்றெண்ணியவர்... அஸ்வராசியமாய் கேட்டு கொண்டு... "சரி... சரி... போ! அநேகமா அவன் செத்துப் போயிருக்க மாட்டான். அப்படி இருந்தா உடனே தகவல் குடுத்துடுவாங்க... ஒருவேளை எவனையாவது இழுத்துக்கிட்டு ஓடியிருப்பானோ? என்னவோ இந்த காலத்துல யாரைத்தான் நம்முடியுது?"

காதை பொத்திக் கொண்டான்

"கடவுளே... இந்த ஆள் என்ன வார்த்தையெல்லாம் பேசுகிறார்? புகாரும் வேண்டாம்... புண்ணாக்கும் வேண்டாம். என் புருஷனை நானே கண்டு புடிச்சிக்கிறேன்" என்று முடிவு செய்தவன் மறுகணம் ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியேறினான்.

ஒரு டம்ளர் தண்ணீரைக் கொண்டு எரியும் வயிற்றை அணைக்கப் பார்த்து தோற்றான். தாகம் அடங்கவில்லை. கட்டாந்தரையில் அப்படியே படுத்துக் கொண்டான்.

யாரிடம் போய் உதவி கேட்பது? இந்த சென்னை எனக்கு அந்தளவு பழக்கமில்லையே. ஊருக்கு மாமா, அதைக்கு கடிதம் எழுதிப் பார்த்தான். அந்த கடிதம் அவனக்கே திரும்பி வந்தது.

"ரொம்ப நாட்களாக காதியாத்திரை போகணும் என்று ஆசைப்பட்டிருக் கொண்டிருந்தவர்கள் போய் விட்டிருப்பார்கள் போலும்" விரக்தியுடன் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

"ஆண்டவா... எனக்கு மட்டும் ஏன் இவ்வளவு துன்பங்கள்? சிறிய வயதிலேயே பெற்றவர்களை பறித்து... மற்றவர்கள் குடி கெடுக்க வந்த மூதேவியாய் எல்லாரும் பாவிக்கும்படி சம்பவங்கள் நடத்தி... மணவறை வரை வந்து திருமணத்தை நிறுத்தி கடவுள் போல் வந்து எனக்கு உயிர் கொடுத்த என் அன்பு தினாவை இப்படி கண்ணில் காட்டாமல் அலைக் கழித்து... இன்னும் என்னென்ன கஷ்டங்களை பாக்கி வைத்திருக்கிறாய்?"

"என்ன பூர்ணி தூக்கமா?" கதவைக் கூட தட்டாமல் லொடக்கென்று உள்ளே நுழைந்தான் அன்னம்மாள் வீட்டு சொந்தக்காரி.

"வாங்கம்மா..." சட்டென எழுந்தமர்ந்தான்.

"ஹலம்..." பெருமூச்சு விட்டான்.

"ஆண்டவனுக்கு இரக்கமே இல்லையடியம்மா... இருந்தா இப்படியெல்லாம் நடக்குமா? ஆமா... இப்படி மல்லாக்கப் படுத்துக் கிடக்கறியே... வயித் தில ஆறுமாச கொழந்தைய வச்சுக்கிட்டு அப்படி படுக்கலாமா? ஒருக் கனிச்சு தான் படுக்கணும்."

மெல்ல சிரித்துக் கொண்டான் பூரணி.

'இதையெல்லாம் சொல்லி புரியவைக்க எனக்கென்று யார்தான் இருக்கிறார்கள்?'

"சாபட்டியா பூரணி? அடுப்பே எரியல போலிருக்கே! பட்டினி கிடக்காதே... நிச்சயம் உன் புருஷன் வருவான். உனக்காக இல்லாவிட்டாலும், வயத்து புள்ளைக்காவது சாப்பிடு!"

"சரிம்மா..."

அன்னம்மாள் எதையோ சொல்லத் தயங்கினாள்.

"வந்து... பூரணி... நான்..."

'சே... எப்படி மறந்து போனேன்? வீட்டு வாடகை தரவேண்டுமே! உடம்பில் கிடந்த ஒன்றிரண்டு நகைகளை விற்றுத்தான் இதுவரை சமாஸித்து வந்தான்.'

'இனி என்னப் பண்ண போகிறேன்?' முகத்தை அழுந்த துடைத்துக் கொண்டவளுக்கு மூக்குத்தி தட்டுப்பட்டது.

"அம்மா... நாளைக்கு கண்டிப்பா வாடகை பணம் கொடுத்திருவேன். நானே எடுத்திட்டு வந்து தந்துடுவேன். நீங்க கூட வரவேணாம்"

"இல்லம்மா... வாடகை வேணாம், அதை சொல்லிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்"

"என்னம்மா சொல்றீங்க?"

"விட்டை விக்கிறதா என் புருஷன் முடிவு பண்ணி கைநீட்டி அட். வான்கம் வாங்கிட்டார். என் ரெண்டு புள்ளைங்களும் கல்யாணமான கையோட பாரின் போய்ட்டாங்களல்? ராமேஸ்வரத்தில எங்களுக்கு சொந்தமான நெலமும், வீடும் இருக்கு. அதான் எல்லாத்தையும் வித்துட்டு ஊரோட போய் சேர்ந்துடறதா இருக்கோம். இன்னும் ஒரு இருபது நாளைக்குள்ளே காலி பண்ணினா சரியா இருக்கும். இப்படி சொல்றதுக்கு எனக்கே சங்கடமாத்தான் இருக்கு. நான் என்ன பண்ணமுடியும் பூரணி? நீயே சொல்லு!"

பூரணி பரிதாபமாய் பார்த்தான்.

“இருந்த ஒரே ஆதரவு. இதையும் விட்டு எங்கே போவது? என் மாமா என்னை தேடி வரும்போது இங்கே தானே வருவார்? நான் காலி பண்ணி போய்விட்டால்... அவர் எங்கே போய் தேடுவார்?” இடிந்து போனான்.

“ஹூம்... நான் வர்றேம்மா... மனசில எதையும் வச்சுக்காதே!” அன் னம்மாள் போய் விட்டாள்.

ஒரு வழியும் புலப்படவில்லை.

“ஓட... ஓட விரட்டிக் கொண்டு வரும் துன்பத்தை எவ்வளவு தூரத் திறகு போய் சமாளிக்கப் போகிறேன்?”

ஆனது ஆக்டீவ் என்று கணவனை தேடும் பணியோடு விட்டையும் தேட ஆரம்பித்தான்... வயிற்றிலும் மனதிலும் சுமையோடு.

அவன் ஒருத்திக்கு இருக்க வீடு கேட்டால், முந்நாறு, நானூறு என்று வாடகை சொன்னார்கள். அந்தளவு கொடுத்து கட்டுப்படியாகாது. அத னால் குடிசைகள் நிறைந்த பகுதியில் சேரிப் பக்கமாய் தேட ஆரம்பித்தான். அந்த இடமும், சுற்றுப்புறமும் குமட்டின. ஆனாலும் வேறு வழியின்றி சகித் துக் கொண்டு ஒரு விட்டை பிடித்தான்.

சமைக்க... குளிக்க, படுக்க... எல்லாமே ஒரே அறை கொண்ட குடிசை யில் தான். வாசலில் மட்டும் ஒரு திண்ணை களிமண்ணால் போடப்பட்டி ருந்தது.

அடுத்த வாரமே இருந்த கொஞ்ச நஞ்சு பாத்ரீர பண்டங்களை ஒரு ரிக்ஷாவில் வைத்து ஏற்றி வந்து குடியேறிவிட்டான்.

அன்னம்மாளுக்கு வருத்தம் தான்.

“இனியாவது ஆண்டவன் உனக்கு சந்தோஷத்தை கொடுக்கட்டும். நீ கவலைப்படாதே. இந்த விட்டை வாங்குவார்களிட்ட உன்னைப்பத்தி சொல்லி வைக்கிறேன். உன் புருஷன் இங்கே வந்தா... தகவல் சொல்லச் சொல்றேன்.”

“ரொம்ப நன்றிம்மா!” கை கூப்பினாள்.

“உன்னைப் பார்த்தாலே பயமா இருக்குடி. எலும்பும் தோலுமா இருந்தா பிரசவத்தை எப்படி தாங்கிக்கப் போறே? நடக்கிறது நடந்துதான் தீரும். வயித்துப் புண்ணைய கொஞ்சம் நெனச்சுப்பாரும்மா. வயித்துக்கு வஞ்சனைப் பண்ணாதே. உன்னோட கஷ்ட நஷ்டத்தை உன்னோடவே வச்சுக்க பூரணி. இன்னும் உலகத்தையே பார்க்காத சிகவை பட்டினி போடாதேம்மா!”

மேடிட்ட வயிற்றை தடவிக் கொண்டாள்.

“என் கண்ணை! பட்டினி கிடக்கறியா? பசிக்குதாம்மா? என்ன செய்யப் போகிறேன்? இருக்கிற பணத்தைக் கொண்டு அரை வயிற்றுக்கு சாப் பிட்டால் கூட இருபது நாளைக்கு கூட வராதே. அதுக்கப்பறம்?”

விட்டு வாடகை, சாப்பாடு, பிரசவம், துணிமணி... இதற்கெல்லாம் என்ன செய்வது? மலைப்பாய் இருந்தது. பெட்டியை திறந்தான்.

ஒரு லுங்கியும், சட்டையும் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. எடுத்தான்.

அது தினகரன் கடைசியாய் இவளிடம் விடைபெற்று செல்லுமூன் உடைமாற்றும் போது கழற்றிப் போட்ட துணிகள். அதில் இன்னும் தினக

ரனின் வாச்சிருந்தது. மனது பாறாங்கல்லாய் கனக்கும் போதெல்லாம் அதை எடுத்து மார்போடு சேர்த்து அணைத்துக் கொள்வான். கொஞ்சம் ஆறுதலாய் தெம்பாய் இருக்கும். தினாவே வந்து அவன் நெஞ்சில் தலை வைத்திருப்பது போல் உணர்வான்.

இப்போதும் அதைத்தான் செய்தான்.

“என் தெய்வமே... எனக்கு ஒரு வழியும் புலப்படலியே! மாமா... எங்கே இருக்கீங்க? நீங்களும் என்னை கைவிட்டுட்டீங்கனே? தனி மரமா நீக்க றேனே... யாருமே இல்லையே...” கண்கள் கலங்கின.

“என்ன பூர்ணி இது? அழமாட்டேன்னு சத்தியம் பண்ணிட்டு இப்படி அழுதா என்ன அர்த்தம்? என் வார்த்தைக்கு மதிப்பு அவ்ளோதானா?”

“ஐயோ... இல்ல மாமா... என்னை மறந்து அழுதுட்டேன். எனக்கு உங்களை விட்டா வேற யாருங்க இருக்கா? நீங்க தானே என் தெய்வம். நானா உங்க பேச்சை மதிக்கலை?”

“அப்ப இனி அழக்கூடாது!”

“ம்ஹூம்... அழமாட்டேன்”

“அப்ப எதை நினைச்சும் கலங்கக் கூடாது. எல்லாமே நம்ம கையில தான் இருக்கு. ஒரு வேலைய தேடிக்க... சொந்த கால்ல நீக்க பழகிக்க. நான் சீக்கிரம் உன்னைப் பார்க்க ஒடோடி வந்துடுவேன். சரியா?”

“நீங்கனே சொல்லிட்ட பிறகு... மறுவார்த்தை என்னங்க இருக்கு?”

ஒரு தெளிவு பிறக்க... தினகரனின் உடைகளை அணைத்தபடியே உறங்கிப் போனான்.

“ஐயா... இங்கே வேலை காலியாயிருக்கா?”

“இல்லம்மா... போய் வா!”

“சார்... நான் கொஞ்சம் படிச்சிருக்கேன். இங்கே சேல்ஸ் கேர்ஸ் தேவைன்னு போர்டு போட்டிருக்கு. எனக்கு அந்த வேலை கிடைக்குமா சார்?”

முதலாளி பூரணியை ஏற இறங்க பார்த்தார்.

பரிதாபமான தோற்றம். நைந்து போன உடை, மேடிட்ட வயிறு. இப்படிப்பட்ட தோற்றமுடைய பெண் அதிநவீன ஷோரூமில் சேல்ஸ் கேர் ளாக நிற்கவைத்தால் என்ன ஆகும்? கடினமான வார்த்தைகளால் அவனை மேலும் காயப்படுத்த விரும்பாத முதலாளி இதமாய் சொல்லியனுப்பினார்.

“தவறுக்கு மன்னிக்கணும்! வேலைக்கு ஆள் தேர்ந்தெடுத்தாச்சு பையனை விட்டு இந்த ‘ஆள் தேவை’ போர்டை கழற்றச் சொன்னேன். மறந்துட்டான். இந்தாம்மா... இந்த பத்து ரூபாவை வச்சுக்க... களைப்பா தெரியறே... பக்கத்துல கூட்டரிங்ஸ் கடை இருக்கு. ஏதாவது வாங்கி குடிச் சிட்டுப் போம்மா!”

உதட்டை கடித்து, வெடித்து வந்த அழுகையை கட்டுப்படுத்தினான்.

பிச்சையா? தினகரனின் மனைவிக்கு பிச்சையா? இந்த நல்ல மனிதர் கருணை உள்ளத்தோடு கொடுத்தாலும் இதுவும் பிச்சைதானே?

“நன்றி சார்! உங்க உதவிக்கு நன்றி. பணம் வேண்டாம் வர்றேங்க...” தளர்ராய் அடுத்த கட்டிடத்துக்குப் போனான்.

அது பெரிய பாத்திரக்கடை, சமொய்ப்புதுப் போல் கூட்டம்.
"ஐயா... நான் எட்டாவது வரைக்கும் படிச்சிருக்கேன். கணக்கு நல்லா தெரியும். இங்கே ஏதாவது கணக்கெழுதற வேலை இருந்தா... போட்டுக் கொடுங்கய்யா..."

வாயில் வெற்றிலை சிவப்பு மின்ன அவளை கண்களால் எடை போட்டவர் அசிங்கமாய் சிரித்தபடி... "கணக்கு எழுதற வேலை இல்லை. கணக்கு பண்ண வேலை வேணும்னா தர்றேன்"

அவன் சொன்னது முழுக்க புரியவில்லை என்றாலும் அபத்தமாய் சொல்கிறான் என்பது மட்டும் புரிய... திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்தான்.

கடைசியில் அந்த ஆண்டவனுக்கு கொஞ்சமாவது இரக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஒரு புக் சென்டரில் விற்பனைப் பிரிவில் அருகாறு ரூபாய் சம்பளத்தில் வேலை கிடைத்தது.

அதுவே லட்சக்கணக்கில் லாட்டரியில் கிடைத்துப் போல் மகிழ்ந்து போனான். பஸ்ஸிற்கே ஒரு பகுதி கணிசமாய் கரைய, சிக்கனமாய் செலவு செய்ய ஆரம்பித்தான். பிரசவத்திற்காக ஒரு பகுதியை சேமித்தான். மீது பணத்தில் வாடகை போக... இரவில் மட்டுமே அடுப்பெரியும். மீதியான சாதத்தை காலையில் தண்ணீர் விட்டு சாப்பிட்டு அரக்க பரக்க ஓடுவான். மதியத்தில் பட்டினி. அந்த நேரத்தில் தத்துவார்த்தமான புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்க உட்கார்ந்து விடுவான்.

பூரணியின் தன்னம்பிக்கையும், தைரியமும், எதையும் எதிர் கொள்ளும் மனோதிடமும் வளர ஆரம்பித்தன.

8

நள்ளிரவு இரண்டு மணி!

கண்களின் மேல் நூறு டன் எடையுள்ள பொருளை வைத்திருப்பது போல் கனம். எவ்வளவு முயன்றும் இமைகளை பிரிக்க முடியவில்லை.

கை கால்களை அசைக்க முடியவில்லை. வலி... வலி... ஒரு இடம் பாக்கியில்லாமல் வலித்தது. உடலின் வலியின் எதிர்ப்பை எப்படி வெளிப்படுத்துவது என்று புரியாமல், ம்ம்... ம்ம்... என்று முனகினான். முனகல் சப்தம் கேட்டு... அருகிலேயே ஈஸ்சேரில் படுத்திருந்த கப்ரஜா கண்விழித்தான். அவன் முகம் பளீரென மலர்ந்தது.

"மாஜி... மாஜி... ஜல்தி ஆவோ! ஏ ஆத்மிகோ ஹோஷ் ஆகயா..."

அவன் குரல்கேட்டு பக்கத்து அறையிலிருந்து ஓடி வந்தார் ஒரு வயதான பெண்மணி.

வெள்ளை துணி தலைவரை போர்த்தியிருக்க... முகத்தில் அசாத்தியமான ஒளி. கருணை பொங்கும் கண்கள்.

"பார்த்தியாம்மா... அவர், கை, காலெல்லாம் அசையுது பார். முனகல் கூட வருது பார்." குதிக்காத குறையாய் துள்ளிய கப்ரஜாவிற்கு மிக இளம்

வயது. கட்ச்கட இப்போது தான் படித்து முடித்து டாக்டர் பட்டம் வாங்கியவன்.

அந்த வயதான பெண்மணி அவள் கன்னத்தில் செல்லமாய் தட்டி, "இலாஜ் கெளன் தேக்கா? மை லட்கி ஹோ!" (மருத்துவம் பார்த்தது யார்? என் மகளாச்சே!) என்றார் பூரிப்புடன்.

கப்ரஜா அவனருகே அமர்ந்தான்.

மெல்ல அவன் இமைகளை பிரித்துப் பார்த்தான். கண்ணின் கருவிழிகள் இங்குமங்கும் எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தன.

அவன் கன்னத்தில் மென்மையாகத் தட்டினான். கை கால்களை பிடித்து அழுக்கி விட்டான். அவன் மயிர்க்கால்கள் குத்திட்டு நிற்க... பிரயத்னப்பட்டு கண்களை நிறுத்தான். கலக்கம் பரவ... அறை முழுவதையும் கண்களை சுழல விட்டவன் கடைசியில் கப்ரஜாவின் முகத்தில் பார்வையை பதியவிட்டான்.

"ஹலோ... தரத் ஹை க்யா? தோடா கோஷிஷ் கர்கே பைட்டியே..." திருதிருவென விழித்தான்.

(வலி இருக்குதா? எழுந்து உட்கார முயற்சிப்பீங்களா?)

இந்த புரியவில்லையோ?

"ஹலோ... ஆர் யூ ஆல்ரைட்? கமான்... ஸ்பீக் அவுட் மிஸ்டர்... நீங்க யாரு? எங்கேர்ந்து வர்றீங்க?" ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

"மீ... மீ... ஐ டோன்ட் நோ! நான் யார்? நான் யார்? எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலையே... ஆ..." புலம்பினான் தினகரன்.

கப்ரஜாவிற்கு முகம் வெளிறியது.

"என்ன சொல்கிறார் இவர்? காட்ட! அடிபட்ட அதிர்ச்சியில் பழைய நினைவுகள் தவறிவிட்டதா? இதென்ன புதுக்குழப்பம்?"

"சொல்லுங்க ப்ளீஸ்... நான் யார்? என் பேரென்ன? நான் எங்கிருக்கிறேன். எப்படி இங்கே வந்தேன்? தயவு செய்து சொல்லுங்களேன்!" கிணற்றில் விழுந்து தவிப்பவனைப் போல் அரற்றினான்.

அவன் பேசும் தமிழ் கப்ரஜாவிற்கு புரியவில்லை.

"ஹோ... இவன்... வேறு மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவன்"

கப்ரஜா ஆதரவாய் அவன் கையில் தட்டி கொடுத்தான்.

"காம் டவுன் மிஸ்டர்! எல்லாம் சரியாய் போய்டும். அம்மா... இவருக்கு இப்ப குடிக்க குடா ஏதாவது இருந்தா தேவலை"

"எடுத்துட்டு வர்றேம்மா!" கப்ரஜாவின் அம்மா நயனாதேவி சமையலறை நோக்கி போனாள்.

பால்கனியில் அமர்ந்து ரோட்டை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தினகரன்.

மனிதர்கள்... மனிதர்கள்!

காலில் வெந்நீரை கொட்டிக் கொண்ட திசுவில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மனித வெள்ளம். அன்னாந்து பார்த்தால் கனகக்கி கொள்ள செய்யும் கட்டிடங்கள். அதில் இயங்கும் அலுவலகங்கள். ஆகவே எப்போதும் அந்த

பகுதியில் நெரிசல் இருக்கும்.

அவர்களுையெல்லாம் பார்க்க பார்க்க மண்டைக்குள் வண்டு குடைந்தது தினகரனுக்கு.

இவ்வெல்லாம் யார்? இதில் யாராவது ஒருவர் என்னை அறிந்தவர் களாக இருக்க மாட்டார்களா? என்னை எனக்கு அடையாளம் காட்ட யாரும் உதவ மாட்டார்களா? என் பேரென்ன? அம்மா, அப்பா யார்? சொந்த பந்தங்கள் யார்? என்னை யாரும் தேடி வரமாட்டார்களா? அனாதையா நான்? இதென்ன விநோதம்? நான் யாரென்று எனக்கேத் தெரியாத ஒரு அவலநிலை ஏன்? தலையை கைகளால் தாங்கி... அண்ணாந்து கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

"ம்ஹூம்... இது ரொம்ப தப்பு. இப்படி நெர்வஸ்ஸா இருந்தா உடம்புக்கு நல்லதில்லை. சாப்பிடங்களா? போரடிச்சுத்துன்னா இதோ... ரோடு முனையிலே என் டிஸ்பென்சரி. அங்க வந்து இருங்களேன். பொழுது போகும்!" கப்ரஜா அவனருகே வந்து நின்றான்.

இப்போது தான் டிஸ்பென்சரியிலிருந்து வந்திருப்பான் போலும். களைத்துப் போய் தெரிந்தது முகம். ஆனால் அதுகூட அந்த பளீரிட்ட முகத்திற்கு தனி சோபையை தந்தது. செங்கருப்பு நிறத்திலிருந்த அடர்த்தி யான கூந்தல் தோள் வழியே புரண்டுக் கொண்டிருந்தது.

"டாக்டர்...! நா... நான் எப்படி உங்களுக்கு நன்றி சொல்லப் போறேன்னே தெரியலை. தெருவோரம் கிடந்தவனை வீட்டில் கொண்டு வந்து ஒரு வாரமா... பகல் இரவுன்னு பார்க்காம கண்விழிச்சி என்னை எழுப்பி உக்கார வச்சதுமில்லாம... இன்னமும் உங்க வீட்டிலேயே இருக்க வச்சு பார்த்துக்கறீங்கனே... லாட் ஆஃப் தாங்க்யூ டாக்டர்"

"தாங்க்ஸ்எல்லாம் சொல்லி... என்னை ரொம்ப தூரம் தள்ளி வச்சிட்டா நீங்க சார். நீங்க என் கார்லதான் அடிபட்டு விழுந்தீங்க. உங்களை காப்பாத்த வேண்டியது என் கடமையில்லையா? உங்களை நாங்க பாரமா நினைக்கலை. எனக்கு ஒரே ஒரு அண்ணன் மட்டும்தான் பேரு மனீந்தர். அமெரிக்காவில் மனைவி, குழந்தைகன்னு செட்டில் ஆயிட்டான். அம்மாவுக்கு என் கல்யாணத்தை முடிச்சிட்டு அமெரிக்கா போய்டறதா பிளான். அப்படித்தான் ஒரு வரன் பார்த்திருந்தாங்க. அவரும் டாக்டர் தான். அவரை நேர்வ சந்திச்சு, பிடிச்சிருந்தா பண்ணிக்கலாமனுதான் அன்னைக்கு நான் கார்ல வந்திட்டிருந்தேன். அப்பத்தான் எதிர நீங்க செலுத்தப்பட்டவர் மாதிரி... நான் ஹாரன் அடிச்சு உணராம... வந்திட்டிருந்தீங்க. என்னதான் சடர்ன் பிரேக் போட்டாலும் கார் உங்கமேல மோதிடிச்சு!" என்றான் வருத்தம் தோய்ந்த குரலில்.

"அப்புறம்... அந்த வரனோட பேசினீங்களா?" அவன் ஆர்வமாய் கேட்டதும்... அவனை ஆழமாய் ஒரு பார்வை பார்த்து குனிந்து கொண்டான்.

"இல்லை! முதமுதலா போகும் போதே காரியத் தடை. அந்த மாப் பின்னை வேணாமனு அம்மா சொல்லிட்டாங்க!"

"ப்ச... எல்லாமே என்னாலதானே? ஸாரி... ரியலி ஐ... ஃபீல் வெரி ஸாரி டாக்டர்."

"கூல் மீ கப்ரஜா!" என்றான் மென்மையாக சிரித்தபடி.

"அதெப்படி டாக்டர்?"

"நான் உங்களை பேஷன்ட்டா நினைக்கலை! ஃப்ரென்டா நினைக்கிறேன்"

"தாங்க் யூ... பட, நீங்க என்னை சார்னு கூப்பிடறது மட்டும் சரியா?"

"ஓக்கே! இனி அப்படி கூப்பிடலை. மிஸ்டர் எக்ஸ்னு சொல்றதும் சரியில்ல... பேசாம நானே உங்களுக்கொரு பேர் வைக்கட்டுமா?"

"ஓ..." என்றான் ஆர்வமாய்.

"ம்... பரத்...! பரத்து கூப்பிட்டா? உங்களுக்கு பிடிச்சிருக்கா?"

"பரத்! வெரி நைஸ்..."

"அப்புறம்... நான் நாளைக்கே 'இந்து'ல உங்களை பத்தி விளம்பரம் குடுக்கப் போறேன். அதைப் பார்த்து உங்க ரிலேடிவ்ஸ் வருவாங்கல்லியா?"

"தாங்க் யூ டாக்டர்!"

"ம்... கப்ரஜா!"

"பழகணும் இல்லையா? அதுவரைக்கும் இந்த தப்பை பொறுத்துங்குங்க!"

பேப்பரில் அவன் போட்டோவோடு தகவல் வந்தும் பார்க்க வேண்டிய எவர் கண்களிலும் அந்த செய்தி படவில்லை என்பது தான் விதியின் விளையாட்டு.

கப்ரஜா அவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னான்:

"பரத், உடைஞ்சு போய்டாதீங்க. நீங்க ஃப்ரென்டா... இங்லீஷ் பேசறீங்க. ஸோ... யூ ஆர் எஜுகேட்டட். ஹிந்தி தெரியலை. தமிழ் பேசறீங்க. அதனால் நீங்க நிச்சயம் நார்த் இன்டியனா இருக்க முடியாது. ஏதாவது ஒரு விஷயத்துக்காக சவுத் இன்டியாவிலேர்ந்து இங்கே வந்திருக்கலாம். அப்படின்னா... உங்க உடமைகளோட தானே வந்திருப்பீங்க? அதிலிருந்து ஏதாவது தெரியலாம். அதெல்லாம் எங்கே?"

"தெரியலையே... எதுவுமே நினைவில் இல்லையே..." பரிதாபமாய் விழித்தான்.

"நோ... நோ... இப்படி வெக்ஸ் ஆய்டக் கூடாது. ரிலாக்ஸ். கண்டுபிடிச் சிடலாம்." அவன் தலையை கோதிவிட்டான் கப்ரஜா.

அதற்கடுத்து வந்த நாட்களில் தினகரன் கப்ரஜாவிடம்,

"நான் நாளைக்கே புறப்படலாமனு இருக்கேன்" என்றான்.

"எங்கே?" அவன் விழிகளில் வியப்பு.

"தெரியலை. ஆனா, போய்த்தானே ஆகணும்? எவ்வளவு நாளைக்கு நான் இங்கே இருக்க முடியும்?"

"ஓஹோ... இங்கே உங்களுக்கு என்ன சங்கடம்?"

"....."

"புரியுது... இங்கே பாருங்க பரத்! உங்களுக்கு எந்த காம்ப்ளக்ஸும் இருக்க கூடாதுங்கறதுக்காக சொல்றேன். குர்தல் எங்களுக்கொரு கம்பெனி இருக்கு. சின்னதுதான். பிளாஸ்டிக் சம்பந்தப்பட்ட பொருட்களை தயார் பண்ணு. எங்கப்பா திடீர்னு இறந்து போய்ட்டதால்... அதை மூடிட்

டோம். அண்ணனும் அமெரிக்காவை விட்டு வர தயாரா இல்லை. உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லேன்னா... நீங்க அதை திரும்ப ஒபன் பண்ணி மேனேஜ் பண்ணுங்க. வீக்லி ஒன்ஸ் அங்கே போனா போதும். வெளில எங்கேயும் தங்க வேண்டாம். இந்த வீட்லேயே மாடி ரூம்ல தங்கிக்கலாம்”

“கப்ரஜா...” என்றான் நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்தோடு.

“என்னை நம்பி பெரிய பொறுப்பையெல்லாம் கொடுக்கிறீங்களை கப்ரஜா... நா... இதுக்கு... எப்படி?” பேசவே நினைப்ப போனான்.

கப்ரஜா மென்மையாய் புன்னகைத்தான்.

கப்ரஜா க்ளீனிகிற்கு போயிருந்தான். வரவு செலவு கணக்குகளை சரிபார்த்து கொண்டிருந்தான் தினகரன். இந்த நாளென்று மாதங்களில் கணிசமான லாபத்தை தன் அயராத உழைப்பின் மூலம் உருவாக்கியிருந்தான். அந்த லாபத்தை முதலீடாக்கி புதிய மிஷின்களை வாங்கிப் போட்டிருந்தான். சிறியதாய் காட்டன் மில் ஒன்றையும் துவக்கியிருந்தான். பதினைந்து பேர் என்றிருந்த வேலையாட்களின் எண்ணிக்கை ஐம்பதாக உயர்ந்திருந்தது. கப்ரஜாவும் அவன் தாயாரும் வெகுவாய் மகிழ்ந்து போயினர்.

அவன் மீது நயனாதேவி பாசமழையே பொழிந்தான்.

தினகரனுக்காக காபிபோட்டு மாடிக்கு கொண்டு வந்தான் நயனாதேவி.

“கொஞ்ச நேரமாவது ரெஸ்ட் எடுத்துக்க கூடாதாப்பா? எப்பவும் வேலை... வேலைதானா? இந்தாப்பா... மொதல்ல இந்த காபிய குடிச்சிடு” அவளின் இந்த புரியாவிட்டாலும் அன்பாய் என்னவோ கடிந்து கொள்கிறாள் என்பது மட்டும் புரிந்தது.

மவுனமாய் சிரித்தபடி காபி கோப்பையை வாங்கி பருகினான். காலி கோப்பையை கொடுக்க நிமிர்ந்தவன் அலறாத குறையாய் நயனாதேவியை தாங்கிப் பிடித்தான்.

அந்தம்மாவுக்கு முகமெல்லாம் வியர்த்து, வலியால் உதட்டை கடித்து, மார்பில் கைவைத்து அழுத்தியபடி, கால்கள் தடுமாற தன்னாடி கொண்டிருந்தான்.

“என்னம்மா? என்ன ஆச்சு?”

“வலி... நெஞ்செல்லாம் வலிக்குது பரத். அடைக்குது. கப்ரஜாவை...”

“இதோ... ஒரு நிமிஷத்தில கூட்டிட்டு வந்துடறேன்” தினகரன் நாலு கால் பாய்ச்சலில் தெரு முனையிலிருந்த கப்ரஜா டிஸ்பென்சரியை குறிவைத்து ஓடினான்.

அவன் ஓடிவந்த வேகத்தில் படியில் எக்குதப்பாய் கால்வைத்து குப்புற விழுந்து நெற்றியில் புடைத்துப் போனது. கால் சட்டை விரலின் நகம் சக்கையாய் பெயர்ந்து ரத்தம் குப்புருவென கொப்பளித்தது.

தினகரன் அதை லட்சியமே செய்யாமல் கப்ரஜாவை அழைத்து வந்தான்.

பதறிப்போன கப்ரஜா அம்மாவுக்கு முதலுதவி செய்து படுக்க வைத்தான். அவள் போட்ட இன்ஜெக்ஷனுக்கு வலி காணாமல் போக... நிம்மதி

யாய் உறங்கினாள் நயனாதேவி.

நன்றி ததும்ப தினகரனை பார்த்து கையெடுத்து கும்பிட்டாள் கப்ரஜா.

“ஐயோ... என்னங்க இது?”

“நீங்க மட்டும் இல்லேன்னா... நான் என் அம்மாவை இழந்திருப்பேன் பரத்” என்றவளின் கண்கள் எதேச்சையாக தரையை பார்க்க பதறிப் போனான்.

“என்ன பரத் இது?”

“ஓடி வரும்போது கால்ல அடிபட்டுடுச்சு”

“பரத்” இன்னும் நெகிழ்ந்து போய் அவன் காலடியில் அமர்ந்தான். அவன் மதிப்பில் தினகரன் உயர்ந்து நின்றான்.

காயத்தை துடைத்து மருந்து போட்டவளின் மனதினான் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஏதோ ஒன்று நுழைந்தது.

அவன் காரை கிளப்பியபோது நேரம் இரவு பதினொன்று. அவசரமாய் ஒரு பேஷன்ட்டை பரிசோதிக்க வந்தவளுக்கு உடனே கிளம்ப முடியவில்லை. நோயாளி ஆபத்தான கட்டத்தை தாண்டும் வரை காத்திருந்து புறப்பட்டான்.

ஐந்து நிமிடம் கூட சென்றிருக்காது. கார் சினுங்கி விட்டு அடங்கிப்போனது.

“ஓ... காட்! பெட்ரோல் இல்லையா? என்ன முட்டாள் தனம் பண்ணி விட்டேன்? பேஷன்ட் சரியன்” என்று போன் வந்ததும் பெட்ரோல் கூட போடாமல் வந்து விட்டேனே!”

கப்ரஜா கற்றிலும் பார்வையை ஓடவிட்டான்.

கும்மென்ற இருட்டு. புறநகர் பகுதி என்பதால் எப்போதோ ஒருமுறை மட்டுமே வாகனங்கள் தலைகாட்டின. மரங்கள் இருபுறமும் அடர்ந்திருந்ததால்... காற்றில் பச்சை வாசம் கலந்திருந்தது. கவர்க்கோழியின்... நீ என்ற சப்தம் விடாமல் கேட்டது. காரின் ஹெட்லைட்டை போட்டு விட்டு இறங்கி நின்றான்.

“எவ்வளவு நேரம் இங்கேயே நிற்க முடியும்? ஏதேனும் கார், ஆட்டோ கிடைத்தால் கூட போய்விடலாமே! நான் இன்னும் வரவில்லை என்று அம்மா தவித்து போவாளே! துணைக்கு வருகிறேன்” என்ற பரத்தை கூட மறுத்து விட்டு வந்தது மதியினம். ச்சே!” தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

“டேய்! குப்பர் ஃபிகருடா... கலக்கல் கட்டை!”

காதில் மோதிய குரலால் திடுக்கிட்டு திரும்பினான் கப்ரஜா. திடீரென்று இரண்டு ஆண்கள் முளைத்திருந்தனர். சத்தியமாய் அவர்களின் முகத்தில் எள்ளளவும் நல்லத்தனம் இல்லை. உதறியது கப்ரஜாவிற்கு.

“தொட்டுடுவோமா?” அடுத்தவன் இளித்தான். சிகரெட்டை காலடியில் போட்டு நகக்கியவன் அவன் தோளில் கை வைத்து முந்தானையை இழுத்தான்.

“ஹெல்ப்... ஹெல்ப்...” தன் சக்தியெல்லாம் திரட்டி அடித்தொண்டையில் கத்தினான். அந்த முரடனின் கையை கடித்தான். கூரிய நகங்களால் முகத்தை காயப்படுத்தினான். அவர்களோ, கோபமும், மோகமுமாய் செய

லில் வேகத்தைக் கூட்டி ஒதுக்குப் புறமாய் இழுத்துச் சென்று அவனை களைக்க ஆரம்பித்த போது... தூரத்தில் ஏதோ வண்டி வரும் வெளிச்சம், அவர்களிடமிருந்து நிமிறிக்கொண்டு தன்னை விடுவித்து நடுரோட்டில் கையை அசைத்தபடி ஓடிவந்தான்.

"ஹெல்ப்... ப்ளீஸ் ஹெல்ப் மீ..."

அந்த ஸ்கூட்டர் அவளருகே நின்றது. அந்த காழகர்கள் இருவரும் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிப்போனார்கள்.

"கப்ரஜா" அழைத்த குரலுக்கு உடம்பு சிலிரிக்க உற்றுப் பார்த்தான்.

"ப.ர.த்!" அதிர்ச்சியும், மகிழ்ச்சியுமாய் கூவியவள் சட்டென்று தன் கைகளை மார்புக்கு குறுக்கே மறைத்து கொண்டாள். வெட்கமும், வேதனையும் கண்ணீரை வரவழைத்தது. தினகரனால் சூழ்நிலையை புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவள் தன் ஆடையை சரிபண்ணிக் கொண்டு காரை பூட்டிவிட்டு அவளருகில் வந்தாள்.

"நம்ம நாட்டுக்கு, பேருக்கு ஒரு சுதந்திரத்தை குடுத்தாங்களே யொழிய... நிஜமான சுதந்திரம் இன்னும் வரலை. அசட்டு தைரியத்துல இனிமே இப்படி நைட்ல வெளியே போற வேலைய வச்சுக்காதீங்க. இன்னும் ஆளைக் காணோமேன்னு பயந்து போய் வந்தா... தைரியமான இந்த டாக்டர்மாவை... தைரியமாய் ரெண்டு பேர்..."

"போதும்... கிண்டல் வேண்டாம். தப்பு... தப்பு! கன்னத்தில் போட்டுக் கிட்டாச்சு. முதல்ல வண்டிய எடுங்க" செல்லமாய் கோபித்துக் கொண்டு ஸ்கூட்டரின் பின்னே அமர்ந்த கப்ரஜா அவன் தோளில் கைவைத்த போது... இருவருக்குமே ஷாக்கடித்தது.

கப்ரஜாவின்னு போராட்டம். பரத்தை பார்த்த கணத்திலிருந்தே... அவன் தன்னை கொஞ்ச கொஞ்சமாய் இழுந்து கொண்டிருந்தான். அவன் யார்... என்ன என்றே தெரியாத புதிரால்... தன் மனதை பூட்டியே வைத்திருந்தான். ஆனால் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளும் பரத்தை பற்றிய அப்பிராயத்தை உயர்த்தி காட்டியபோது 'இவனை விட சிறந்தவன், நல்லவன் எனக்கு துணையாய் கிடைக்க மாட்டான்' என்ற எண்ணம் தூக்கலாகிய நேரத்தில்... நேற்றைய இரவு சம்பவம்... அவன் மனதை முழுவதும் திரக்கவைத்தது.

இமைக்காமல் அவனையே பார்த்தான்.

"என்னங்க அப்படி பாக்கறீங்க?"

"நீங்க மட்டும் வராம இருந்திருந்தா... நேத்தே நான் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டிருப்பேன்..."

"சேச்சே... அப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது"

"இந்தாங்க..." ஒரு சின்ன வெல்வெட்பெட்டியை நீட்டினாள்.

"என்னது?"

"நவரத்தின மோதிரம்"

"யாருக்கு?"

"உங்களுக்குதான்..."

"எதுக்கு? நேற்றைய நிகழ்ச்சிக்கான நன்றிக்கடனா?"

"ம்ஹும்... அம்மா ஆசைப்பட்டு உங்களுக்காக ஆர்டர் கொடுத்து செஞ்சது. இன்னைக்குத்தான் சமயம் பார்த்து வந்தது. மறுக்காம வாங்கிக் குங்க!"

தினகரன் கூச்சத்தோடு அவனை பார்த்தான்.

"எனக்கு பெரிய பெரிய பரிசெல்லாம் கொடுக்கறீங்களே கப்ரஜா... நா... இதுக்கு... எப்படி?" பேச்சு முழுதாக வர மறுத்தது.

"மை ஆப்கே லியே... தேனே தயார் ஷும்... லேகின் யே பவுத் சாதா ரண ஹை..."

"ப்ளீஸ்! எனக்கு இந்தி புரியல. இங்லீஷ்லேயே சொல்லுங்களேன்"

"ம்ஹும்... நேரம் வரும்போது சொல்றேன். இப்போதைக்கு புரியாம இருக்கிறதே நல்லது" கப்ரஜா சொல்லிவிட்டு அர்த்த புஷ்டியோடு புன்னகைத்தாள். அதில் வெட்கமும் கலந்திருந்தது.

நாட்கள் வேகமாய் நகர்ந்தன.

தினகரன் கப்ரஜாவோடும், அவள் தாயாரோடும் சகஜமாய் பழகினாலும்... அவனைப் பற்றிய கேள்விக்குறி அவனை அரித்தது.

சோர்ந்து போய் கிடந்தவனை கட்டாயப்படுத்தி வெளியில் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றாள் கப்ரஜா.

அன்று!

ஆக்ராவிலிருக்கும் தாஜ்மகாலுக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தான்.

அந்த பளிங்கு மாளிகையின் அலாதியான அமைதி... மனதை என்னவோ செய்தது.

"இது என்னன்னு தெரியுதா பரத்? ஒப்பற்ற காதலின் நினைவுச் சின்னம். கல்யாணமாய்ப்பட்ட பின்னாலும் ஒரு புருஷன் தன் மனைவி மீது இந்த ளவு அன்பு வச்சிருக்க முடியுமாங்கறத நினைக்கிறப்ப பிரமிப்பா இருக்கு! இதெல்லாம் சாத்தியமா? அப்படிப்பட்ட அன்பை எனக்கு வரப்போறவர் வரப்பிரசாதமா கொண்டு வரணுமன்னு பேராசைப்படறேன். அப்படி நடக்குமா பரத்?" அவன் குரலில் ஆவலும், ஏக்கமும் போட்டி போட்டது.

"ஏன் நடக்காது? அன்பும், மாறா காதலும் ஷாஜகானுக்கு மட்டும் தான் சொந்தமா? மத்த ஆண்களுக்கும் இருக்காதுங்கறது உங்க எண்ணமா கப்ரஜா?"

"மத்தவங்களை விடுங்க... உங்களுக்குள் அந்த மாறா அன்பு இருக்குதா? அது எனக்கு கிடைக்குமா?" என்றாள் நெகிழ்ந்து போய்... குரலடைக்க.

"க.ப.ர.ஜா..." அதிர்ந்து போனாள்.

"யெஸ் பரத்! மை ஆப் கோ பியார் கர்த்தி ஹும்! ஐ லவ் யூ! ஆண்டனே பார்த்து எனக்கு அனுப்பி வச்ச உங்களை நான் என் மனசுக்குள்ளே பூட்டி வச்ச ரொம்ப நாளாகுது. அதை... இப்ப... இந்த புனிதமான இடத்தில் வெளிப்படுத்திட்டேன். உங்களுக்கு பிடிக்கலைன்னா வேண்டாம். வேற பேசலாம்!" அவன் முகத்தில் தீவிரம் இருந்தது.

"இல்ல... கப்ரஜா... நான்... வந்து... யார்னே..."

"யூ... ஆர் மை பெட்டர் ஆஃப்! எனஃப்! இதுக்கு மேல எதுவும் போட்டு குழப்பிக்க வேண்டாம். முதன் முதலா என் மனக்குள்ளே நுழைஞ்ச ஒரே ஆள் நீங்க தான். அங்கே வேற யாருக்கும் இடமில்லை. நடப்பதெல்லாம் நன்மைக்கே என்று நினைக்கிறவ நான்!"

திடீரென்று அவனை செங்கோட்டை மீது தூக்கி உட்கார வைத்தது போலிருந்தது.

'அவன் தன் மனதை வெளிப்படுத்தியதும் மேலுக்கு மறுத்தேனே தவிர, உள்ளே என் இதயம் எவ்வளவு கும்மாளம் போட்டது? இத்தனை அழகும், அறிவும் வாய்ந்த பெண் என்போல் அட்ரஸ் இல்லா ஒருவனுக்கு கிடைப்பது சாத்தியமா? இது விதியின் விளையாட்டா? எங்கேயிருந்து வந்து இங்கு நினைவிழந்து இவளால் உயிர் பிழைத்தது மட்டுமின்றி ஒரு உறவுக்கும் சொந்தக்காரனாக்க முனைகிறானே... எப்பேர்ப்பட்ட பெண்! மனம் சிலாகித்தது.

"இந்த மவுனத்துக்கு என்ன காரணம் பரத்?" தவிப்போடு கேட்டான்.

"உங்க வீட்ல இதுக்கு..."

"ம்...அம்மாகிட்டே பேசிட்டுதான், அவங்க ஓக்கே சொன்ன பிறகு தான் உங்ககிட்டே பேசினேன். அம்மாவுக்கு உங்களை ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு!"

"நிஜமாவா?"

"ம்..."

"பரத்..."

"ம்..."

"ஐ லவ் யூ!"

"நா...நானும்..."

"ப...ர...த்..." மகிழ்ச்சி தாங்கமாட்டாமல் அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டான்.

"வாயை திறங்க..."

"எதுக்கு? எல்லா பல்லும் பத்திரமாதான் இருக்கு!"

"ஹி...ஹி... சிரிச்சாச்சு. போதுமா? சகிக்கலை உங்க ஜோக் முதல்ல வாயை திறங்க...", ஸ்வி...டை எடுத்து அழுத்தினான்.

"ஹேய்... என்ன இது?"

"குட் நியூஸ்... ஆகஸ்ட் 28. நல்ல நாளாம். அன்னைக்கே நம்ம கல்யாணத்தை வச்சிக்கலாமன்னு அம்மா பிரியப்படறாங்க! என்ன சொல்றீங்க டியர்? உங்க வசதி எப்படி?"

"ஒரு ஆம்பிளையப் பார்த்து கேக்கற கேள்வியா இது?" குரலில் கிண்டல் தெறித்தது.

அவன் சொன்னது புரியவே சில் நிமிடங்களாக...

"ச்சீய்..." என்று செல்லமாய் அவன் மார்பில் குத்தினான்.

ஆகஸ்ட்-28.

மேகங்கள் ஒன்று கூடி பேசி ஒப்பாரி வைக்க தயாராகின. பூரணி நுவைத்துப் போட்ட துணிகளை கொடியில் இருந்து உருவி... மடித்து வைத்தாள்.

இரண்டு நாட்களாக காய்ச்சல் அடித்ததில் சோறு சமைக்கவில்லை. நாலு குடிசை தள்ளியிருந்த டிக்கடையில் டியும், பன்னும் வாங்கி சாப்பிட்டு படுத்து விட்டாள்.

படுத்தும் மூச்சு முட்டுவது போலிருக்க... எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

எட்டு மாத வயிறு பம்மென்று வீங்கியிருந்தது.

குழந்தையின் அசைவை உணர முடிந்தது.

'மாமா... நம் குழந்தை பிறப்பிதற்குள்ளாவது வந்து விடுவீர்களா? என்னை எட்டி உதைக்கிறது மாமா, நீங்கள் வந்து செல்லமாய் ஒரு அடி அடியுங்களேன். அம்மாவுக்கு வலிக்கும் அமைதியாய் இரு என்று'

'ம்ஹும்... நீங்கள் உங்கள் குழந்தைக்குத்தான் பரிந்து பேசுவீர்கள். எனக்கு வலித்தால் என்ன? அது உள்ளே கையை காலை ஆட்டி உதைப்பதில் உங்களுக்கு மகாபெருமையாச்சே!'

தனக்குத்தானே கற்பனையில் பேசிக் கொண்டவள் கண்கள் சட்டென்று கலங்கியது.

'எங்கே இருக்கிறீர்கள் மாமா. நான் வேண்டாமென்று ஒதுக்கி விட்டு போய் விட்டீர்களா? இப்படியெல்லாம் நினைக்கக் கூடாதுதான். ஆனா இப்படி சந்தேகப்படாமலும் இருக்க முடியலையே மாமா. என்னதான் உங்களால் தைரியமும், திடமும் பெற்று தனியே நின்று சமாளித்தாலும், உங்கள் நினைவு, என்னை வாட்டுகிறதே... நானும் பெண்தானே மாமா.'

'கடவுளே... என் மாமாவை எந்த நிலையிலும் சுகமாய் வைத்திரு' நாலியை கெட்டியாய் பற்றிக் கொண்டாள். அவன் கைகள் நடுங்கின.

வெளியே இடி இடித்தது.

கதவை கதவு என்று சொல்வது கூட தவறு. தட்டி எனப்படும் மூங்கி லால் செய்யப்பட்ட மறைப்பை சார்த்தி வைக்க எழுந்தாள். சரியாய் சார்த்த முனைந்தபோதுதான் திண்ணையின் மேல் அந்த உருவத்தை பார்த்தாள்.

வயதான மூதாட்டி ஒருத்தி... உடம்பை குறுக்கி கோழிக்குஞ்சாய் கருண்டு படுத்துக் கிடந்தாள். குனிந்து போலும்.

'பாவம்' என்று முணுமுணுத்தபடி வந்து படுத்தாள் பூரணி.

சடசடவென்று மழையின் பேரிறைச்சல்.

பூரணிக்குள் இனம் புரியாத சங்கடம். அடிவயிற்றில் குடிமுத்தது போல் ஒரு வலி எழுந்து மறைந்தது. இருக்க... இருக்க... அந்த வலி வயிறு முழுக்க பரவியது. மூச்சு வாங்கியது. படுக்கவும் முடியாமல், உட்காரவும் முடியாமல் துடித்தாள்.

‘என்ன ஆயிற்று எனக்கு? ஐயோ... என் குழந்தை’. அம்மா... ஐயோ... வலியில் கண்கள் செருக தீனமாய் அலறினாள்.

மழை பெய்யும் சப்தத்தில்... எங்கோ கிணற்றுக்குள்ளிருந்து கேட்பது போல் அவள் குரல் கேட்க, திண்ணையில் படுத்திருந்த ராஜம்மா விழித்துக் கொண்டாள்.

‘சற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

‘சத்தம் எங்கிருந்து வருகிறது?’

“அம்மா... வலி... தாங்க முடியலையே...”

கருக்கம் விழுந்த கண்கள் மேலும் யோசனையில் கருங்கிப் போயின.

‘இந்த வீட்டிலேயிருந்துதான் வருது. மூடி இருக்குதே... போய் பார்க்கலாமா?’

அவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே... கத்தல் அதிகமாகியது. அதற்கு மேல் உட்கார முடியாமல் திறந்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள்.

அங்கே ஒரு இளம்பெண் பிரசவ வலியால் துடிப்பதைப் பார்த்து பதறிப் போனாள்.

“அம்மாடி... தாயே... என்னாச்சுமமா? பனிக்குடம் உடைஞ்சிருச்சி போலிருக்கே? வீட்ல வேற யாரும் இல்லையா? கடவுளே... இந்த பேய் மழையில் டாக்டரை போய் எப்படி கூப்பிட்டுது? தாயி... சமயபுரம் மாரியாத்தா... இந்த பிரசவத்தை நல்லபடியா நடத்திக் கொடும்மா”

“தாங்க முடியலையே...” காலை உதைத்துக் கொண்டாள். கண்ணீர் காதுகளில் இறங்கியது.

டாக்டரைக் கூப்பிட அவகாசம் இல்லை என்பதை உணர்ந்தவள் பரபரப்பாய் செயல்பட்டாள். அடுப்பை பற்ற வைத்து கடு தண்ணீர் வைத்தாள்.

வலியால் துடித்த பூரணியின் அருகே அமர்ந்தாள் ராஜம்மா.

அரை மணி நேர போராட்டத்துக்குப் பின் அந்த ஆண் குழந்தை இந்த பூரியை தொட்டது.

ராஜம்மா அந்தக் குழந்தையை சுத்தப்படுத்தி படுக்க வைத்தாள். மழையின் தீவிரம் கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது. பூரணி மயக்கத்தில் இருந்து விடுபட்டாள். எல்லாமே நினைவுக்கு வர சில கணங்கள் தேவைப்பட்டன. பரபரப்பாய் வீட்டை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்த ராஜம்மாதான் முதலில் கண்களில் விழுந்தாள். வாடிய முல்லைச்சரமாய் படுத்துக் கிடந்தவளால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை.

“ஆயா...” என்றழைத்தாள்.

“என்ன தாயி... முழிச்சிக்கிட்டியா?”

“நல்ல நேரத்துக்கு தெய்வம் மாதிரி வந்து உதவினே. என் உயிர் உள்ளவரைக்கும் இதை மறக்க மாட்டேன் ஆயா”

“பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்லாதே தாயி! ஆமா, வீட்ல உன்னைத் தவிர வேற யாருமே இல்லையா?”

விரக்தியுடன் ஒரு சிரிப்பை மட்டும் பதிலாக தந்தவள் நினைவு வந்தவளாக... “ஆயா... குழந்தை... என் குழந்தை எங்கே? ஆணா, பெண்ணா?”

“சிங்கக் குட்டிதான். புள்ளை ராசாவாட்டம் இருக்கான்.” குழந்தையை அவள் அருகில் படுக்க வைத்தாள்.

ஒரு பெரிய பன்னீர் புஷ்பம் போல் குழந்தை இருந்தான். ஆசை ஆசையாய் மடியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டவள்... வைத்த கண் எடுக்காமல் பாசம் பீறிட பார்த்தாள்.

அப்பாவைப் போலவே தலை கொள்ளாமல் கருகருவென கருண்ட முடி. கூர்மையான நாசி. துருதுரு கண்கள். சற்றே பருத்த கீழுதடு. கையை அசைத்து அழ ஆரம்பித்தது.

“அம்மாவை பார்க்கணும்னு ரெண்டு மாசம் முன்னடியே வந்து பொறந்துட்டியா கண்ணா?” என்றவள் அப்போதுதான் கவனித்து பதறினாள். “ஐயோ... இதென்ன?” குழந்தையின் கால்களிரண்டும் கும்பிப்போய் மரக்கட்டை போல் கிடந்தது.

“ஆயா... என்ன இது? ஏன் கால் இப்படி இருக்கு?” குரல் நடுங்கியது பூரணிக்கு.

“மனசை தளர விடாதேம்மா... வயித்துக் கொழந்தை வச்சுக்கிட்ட சரியா சாப்பிடாம இருந்திருப்பே... சத்து கொறைச்சல் காரணமா சில குழந்தைங்க இப்படி பொறக்கறது உண்டு. குறை பிரசவம் வேற. மத்தபடி பையன் ராஜாவாட்டம் இருக்கான்.” ராஜம்மா பூரணியின் தலையை கோதி ஆறுதல் சொன்னாள்.

‘வீல்’ என் அலறினாள் பூரணி.

“என் குழந்தைக்கா? என் தினகரனோட பிள்ளைக்கா கால் உணம்? ஆண்டவா உனக்கு இரக்கமே இல்லையா? எனக்குத்தான் எதையும் தராம பறிச்சிக்கிட்டே... என் புள்ளையோட காலை கூடவா பிடுங்கிக்குவே? இரக்கமில்லாத கல்லே... ஐயோ... என்ன செய்வேன்? என் மாமா... இந்த பிள்ளையைப் பார்த்தால் துடிச்சப் போய்டுவாரே?” நெற்றியில் அறைந்து கொண்டாள்.

“அழாதேம்மா... பச்சை உடம்புக்காரி... இப்படி அழுதா ஜன்னி கண்டிடும்... சொல்றதை கேளு தாயி!”

“பாரு ஆயா! இந்த புள்ளை என்ன தப்பு பண்ணிச்சி? எப்படி நடக்கும்? எம்புள்ள? மத்தவங்களை பார்த்து பார்த்து உருகிட மாட்டானா ஆயா?”

“பாரம்மா... மொதல்ல அழுகைய நிறுத்து. பிற்காலத்துல எந்த குறையுமில்லாம வாழப்போறான்மா உம்புள்ள. அதனாலதான் இப்பவே கஷ்டத்தை அனுபவிச்சிடறான். கவலைப்படாதே தாயி! கடவுளால முடியாததை இப்பல்லாம் விஞ்ஞானம் முடிச்சிக்காட்டுது. ரெண்டு வயசாகட்டும். இதுக்குன்னு ஒரு ஸ்கூல் இருக்கு. ரெண்டு மூணு நாள் அங்கே பெருக்கற ஆயா வரலேன்னு நான் போய் வேலை செஞ்சேன். அங்கே சேர்த்துட்டா... படிப்போட இந்த மாதிரி கால்களுக்கு பயிற்சிக் கொடுத்து நடக்க வச்சிடுவாங்க. மாசாமாசம் கொஞ்சம் பணம் கட்டினாலே போதும். எல்லாமே அவங்களே பார்த்துப்பாங்க...”

“நிஜமாவா?” பூரணியின் கண்களில் நம்பிக்கையில்லை.

“இதுல போய் சொல்லி என்ன ஆகப் போகுது? புள்ளை பசியில்லையான் பாரு”

குழந்தையை நெஞ்சாற அணைத்துக் கொண்டு உருகினாள்.

"என் கண்ணே! அம்மா உன்னை இப்படியே விற்றமாட்டேம்ப்பா! என் உம்புல கடைசி சொட்டு ரத்தம் காயற வரைக்கும் உழைச்சி.. உன்னை தலை நிமிர்த்தி நடக்க வைக்கிறேன் ராஜா. உங்கப்பா ஆசைப்பட்டது போல பெரிய பெரிய படிப்பெல்லாம் படிக்கவச்ச காட்டலே. நான் பூரணி இல்லேடா" பூரணியின் கண்களில் ஒரு அசாத்திய உறுதி.

"இனிவரும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் என் புள்ளைக்காக செல்வழிப் பேன் ஆயா! அவனை இந்த சமூகத்தில் ஒரு உயர்ந்த நிலைக்கு உயர்த்திக் காட்டுவேன்"

"இப்பத்தாம்மா... எனக்கு சந்தோஷமா இருக்குசரி மழை விட்டி ருச்சி! நான் வரட்டுமா தாயி?"

"ச்சட்!" எத்தனை பெரிய கயநலக்காரி நான்? என்னைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, உயிர் கொடுத்த இவனைப் பற்றி எதுவும் கேட்கவில்லையே..."

"ஆயா... நீங்க யாரு? எங்கிருந்து வர்றீங்க? ஒண்ணுமே சொல்ல லையே..."

"அது ஏம்மா புதுசா ஒரு கஷ்டம் உனக்கு? வீட்டுக்கு விடு வாசப்படி! வயசாகிப் போச்சு. இனி என்ன இருக்கு எனக்கு? கிடைச்சத சாப்பிட்டு... எங்கேயாவது கருண்டுக்குவேன். என்னைப் பத்தி சொல்ல வேற ஒண் ணுமே இல்லம்மா" என்றாள் விரக்தியாக.

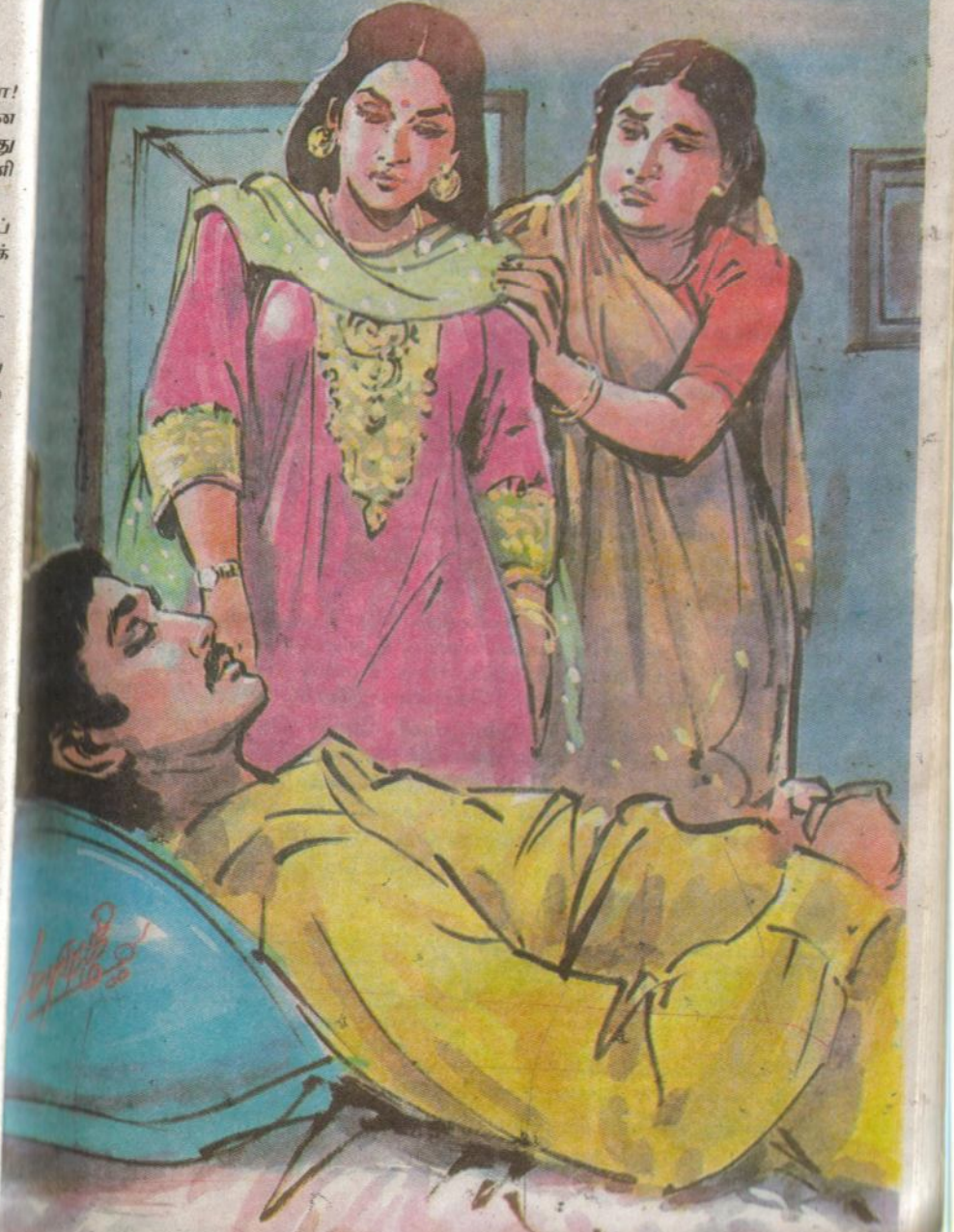
அம்பது வயசுக்கு மேலிருக்கும். அதிகமாய் நரைக்கவில்லை. களைப் பிலோ, கவலையிலோ... கண்களின் கீழ் கருக்கங்கள். ஆனாலும் அதில் உறுதியிருந்தது.

பூரணி அவனை பரிதாபமாய் பார்த்தாள்.

"சொல்லுங்க பரவாயில்லை. உங்களுக்கும் கொஞ்சம் மன பாரமா வது கொறையும்"

ராஜம்மாவின் கண்களில் கரகரவென நீர் பொங்கியது.

"உன்னை மாதிரி ஒரு பெண்ணை பெத்திருந்தாக் கூட நாளைக்கு செத்தா தலையாடல் உக்காந்து அழுவும். ஆனா மூணும் புள்ளையா பெத் துப் போட்டேன். நல்லா அருமை பெருமையாகத்தான் வளர்த்தேன். நிலம், நீச்சன்னு கவர்வமாகத்தான் வாழ்ந்தேன். என் ராசா பொட்டுன்னு கண்ணை மூடிட்டப்பத்தான் இந்த உலகத்தையே புரிஞ்சிக்கிட்டேன் தாயி! கழுத்து புருஷன்தான் போயிட்டார். வயித்து புருஷன்களாவது காப்பாத்து வானுங்கன்னு நம்பிக்கையோட இருந்தேன். புள்ளைங்க என்னை பந் தாடிட்டானுங்கம்மா. பத்து மாசம் கமந்தவளுக்கு சோறு போட்டுதுல கூட கணக்கு பார்க்க ஆரம்பிச்சிட்டான்ங்க. ஒரு மாசம் பெரியவன் கிட்ட, அடுத்த மாசம் இன்னொருவன்கிட்டே... மறுமாசம் சின்னவன் கிட்டேன்னு என் வயித்துப்பாட்டை பங்கு போட்டுக்கிட்டானுங்க. இருந்த விட்டையும், நிலத்தையும் விக்கச் சொல்லி சண்டையும் போட்டானுங்க. எனக்கெதுக் கும்மா அதெல்லாம்? வித்துப் பிரிச்சி குடுத்துட்டேன். அப்புறம் என்னை இருக்கு இந்த கிழவிகிட்ட? பொண்டாட்டி பேச்சை கேட்டு என்னை நாயை விட கேவலமா நடத்தினாங்க. கொஞ்சம் விட்டா நாலு ஆணி, ஒரு கோணிய கொடுத்து தெருவில் கிடந்துக்கன்னு விரட்டினாலும் விரட்டு

வாங்கன்னு புரிஞ்சது. அந்த பழிபாவம் என்னால என் புள்ளைங்களுக்கு வரணுமா? வாழ்ந்து அனுபவிச்சாச்சு. ஒதுக்கறாங்கன்னு தெரிஞ்சதா? கவுரவமா ஒதுங்கிடணும். அதுதான் முறை. வந்துட்டேன். ரெயிலேறி திருச்சியிலேர்ந்து வந்துட்டேன். என்னால மத்தவங்க கஷ்டப்படறதோ, சங்கடப்படறதோ நடக்கக் கூடாது. இன்னும் இருக்கப் போறது கொஞ்சகாலம். அதை எப்படியோ கடத்திட்டு வர்றேன். எங்கேயாவது கல்யாண விடலேயோ, கருமாத் விடலேயோ... கவுரவம் பார்க்காம பாத்திரம் கழுவுவேன். வயிறு நெறய சாப்பாடு போட்டு, கையில் அஞ்சோ, பத்தோ குடுப்பாங்க. ரெண்டு மூணு நாளைக்குத் தாங்கும். ஆனா பிச்சை எடுக்கலை தாய்... கிடைச்சா சாப்பிடுவேன்... என் உழைப்பை கொடுத்துதான்."

பிரமிப்போடு பார்த்தான் பூரணி.

"வயதான காலத்தில், இப்படியொரு 'கஷ்டமா? எப்படி தாங்கிக் கொள்கிறான்?' கையெடுத்து கும்பிடணும் போலிருந்தது.

"அப்பறம்... புள்ளைங்க உன்னை தேடலையா?" வாய் விட்டு சிரித்தான் ராஜம்மா!

"பாவம்... இருக்கற வேலையில்... என்னை தேட மறந்திட்டு இருப்பானுங்க! சரி வரட்டுமா? ரொம்ப பேசாதே... களைச்சி போயிருக்கே... நல்லா தூங்கி ஓய்வோ!"

"ஆயா..."

"என்னம்மா?" போனவள் திரும்பினாள்.

"நீ எங்கேயும் போக வேணாம். என்னோட இருந்துடு!"

"என்னம்மா சொல்றே?"

"சும்மா இல்லே! நான் வேலைக்குப் போறேன். நீ வீட்ல குழந்தைய பார்த்துக்க. உனக்கு நான் துணை. எனக்கு நீ துணை. கிடைக்கறது கொஞ்சமானாலும் அரை வயிறு சாப்பிட்டாக் கூட மனசு நிறைஞ்சிடாதா? என்னைவிட்டு போய்டாதே ஆயா!" கெஞ்சலாய் கேட்டாள்.

சில கணங்கள் யோசித்த ராஜம்மா... அவள் சொன்னது சரியென்பத... பூரணியின் அருகில் வந்து தலையை கொதினாள்.

"எங்கே... பிளாட்டாரத்தில் நாதியத்த பெண்ணமா செத்துப் போய்டு வேனோன்னு பயந்திருந்தேன். அந்த ஆண்டவன் வயசான காலத்துல எனக்கொரு பொண்ணை குடுத்திருக்கான்" என்றாள் கண்கள் பனிக்க.

"ஆயா!" அவள் கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்ட பூரணியினுள் ஒரு புதிய ரத்தம் உற்பத்தியாயின.

அரசியல்வாதிக்குக் கூட பயப்படாமல், சலாம் போடாமல் கடமையே கண்ணாக வேலை செய்யும் ஒரே ஆள் மிஸ்டர் காலம்தான்.

நாள் பாட்டுக்கு திரும்பி பார்க்காமல் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது.

பூரணி ரொம்பவே மாறிவிட்டாள். யாருக்காகவும் அஞ்ச மாட்டாள்.

செய்யும் வேலைக்காக வெட்கப்பட மாட்டாள். உறுதியும், திடமும் அவளிடம் முன்பை விட அதிகமாகவே குவிந்திருந்தது. வாழ்க்கையில் பட்ட அடிகள், ஏமாற்றங்கள் அவளை ஒரு நிலைபடுத்தி விட்டது.

பிரச்சினையில்லாத வாழ்க்கையில்லை. கண்கள் என்றிருந்தால் கண்ணீர் வந்துதான் தீரும். மனிதன் என்றிருந்தால் கஷ்டங்கள் வந்துதான் தீரும். ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வகையில். ஆனாலும் எல்லோருமே ஏதாவதொரு கோணத்தில் அல்லல்பட்டுக் கொண்டாவிருக்கிறார்கள். மனிதன் பிறக்கும் போது வெறும் கல்லுதான். சோதனைகளும், துன்பங்களும் தான் அவனை செதுக்கி அழகாக்கிறது. அந்த வகையில் பூரணியின் அகம் அற்புத அழகோடு ஜெர்லித்துக் கொண்டிருப்பது நிஜம். ஒரே ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவள் மாறவே இல்லை.

என்ன காரணமோ, ஏது காரணமோ? தினகரன் அவளை விட்டு சென்றது எதனாலோ? இதயம் முழுக்க வியாபித்து நின்ற அவள் உயிர் தினகரன் என்றாவது ஒரு நாள் நிச்சயம் தன்னை தேடி வருவான். இதுதான் பட்ட துன்பங்களெல்லாம் கரைந்து போகும்வரை அவன் மடியில் விழுந்து அழ வேண்டும். அந்த நாளுக்காகத்தான் காத்திருந்தாள்.

"என்னுயிரே... எப்போது வரப் போகிறீர்கள்?" கவற்றில் தினகரனும் பூரணியும் தோளோடு தோள் இடிக்க... ஸ்டூடியோவில் எடுத்துக் கொண்ட போட்டோவை பார்த்து நாள்தோறும் இந்த கேள்வியை கேட்க தவறுவதில்லை.

"பூரணி நேரமாகலையாம்மா? இப்ப வேன் வந்துட்டும். அதுக்குள்ள முகுந்துக்கு டிரஸ் பண்ணி விட்டாதானே சரியார்க்கும்!" ராஜம்மா குரல் கொடுத்தாள்.

சின்தனையில் இருந்து மீண்டாள் பூரணி.

"இதோ... பண்ணிடறேன் ஆயா" பரபரப்பாய் செயல்பட்டாள்.

மூன்று வயது முகந்தை அருகே இருந்த சின்ன ஸ்டூலில் உட்கார வைத்தாள்.

ராஜம்மா சொன்னதுபோலவே உடல் உணமுற்றோர்க்காக நடத்தப் படும் பள்ளியில் தன் மகன் முகந்தை சேர்த்து விட்டிருந்தான். வருடம் ஆயிரம் ரூபாய் தவிர, மாதம் முன்னூறு ரூபாய் செலுத்த வேண்டும். பூக்ஸ், பூனிபார்ம், தொடை வரை ஸ்டீல் தகடுடன் கூடிய ஷூ எல்லாமே பள்ளி நிர்வாகமே தந்தது. ஸ்கூல் வேன் விட்டிற்கே வந்து அழைத்துச் செல்லும். பயிற்சி தந்த பலன் தவழக் கூட முடியாத முகந்தை கவற்றை பிடித்து நடக்க ஆரம்பித்தான்.

முகந்தை பிறந்து இரண்டு மாதங்களில் அவன் மீண்டும் அதே புகை சென்ட்ருக்கு வேலைக்கு சென்றபோது பெரிய ஏமாற்றமே மிஞ்சியிருந்தது.

அதொன்றும் அரகப் பணி அல்லவே! விடுமுறை கழியும் வரை இவளுக்காக அந்த சீட்டை பாதுகாத்து வைத்திருக்க. அந்த முதலாளிக்கு தேவை உடனடியாக ஒரு சேல்ஸ் கேர்ள். வராததால், வேறொரு பெண் அமர்த்தப்பட்டு விட்டாள்.

ஆனாலும் அவள் தோய்ந்து போய் விடவில்லை. முன்பை விட முனைப்போடு வேறு வேலை தேட ஆரம்பித்தாள். ஆனால், அவளுக்கு முன்பாக வரிசையில் நின்றிருந்து வேலை தேடியது ஒரு கூட்டம். 'இப்

போது ஒரு வயிறு இல்லை. மூன்று வயிறுகளுக்காக சம்பாதித்தாக வேண்டும். என் குழந்தையை நடக்க வைக்க எப்படியாவது சம்பாதிக்க வேண்டும்.

தேடினான்... தேடினான்... தேடிக் கொண்டேயிருந்தான்.

கடைசியில் சாப்பிடக் கூட ஒரு குவளை கஞ்சியின்றி... குழந்தைக்கு கொடுக்க ஒரு சொட்டு பால் இன்றி அழ... ஆயாசமாய்... பஞ்சடைத்த கண்களோடு மூலையில் சுருண்டு படுத்திருந்த போதுதான் பயம் அடிவ யிறுறை பிசைந்தது.

'எனக்காக வேண்டாம் கடவுளே! இந்த இரண்டு ஜீவன்களை காப்பாற்றவாவது எனக்கொரு வேண்டியை பெற்றுக் கொடு' என்று மனமுருக வேண்டியதற்கு பலன் இருந்தது.

அதே தெருவில் கடைகோடியில் இருந்த புஷ்பாதான் சமயத்திற்கு கைகொடுத்தான். அவன் சித்தான் வேலை செய்பவன். அவள்தான் சொன்னான்.

"பேசாம என்னோட வேலைக்கு வாயேன். நொண்டிப் புள்ளையை யும் கூட ஒரு கிழவியையும் வச்சுக்கிட்டு நீ கம்பெனி கம்பெனியா ஏறி இறங்கினா கலெக்டர் வேலையா போட்டு குடுக்கப் போறான்? உனக்கு ஆட்சேபணை இல்லேன்னா... என்னோடவா! மேஸ்திரிக்கு தாராளமான கை. ஒரு நாள் கூலி நாப்பது அம்பது கிடைக்கும். ஜல்லி ஒடைக்கணும்னா... அதுக்கு தனி கூலி. நாலு காசு பார்க்கலாம். என்ன சொல்றே? என்ன... கொஞ்சம் கஷ்டமான வேலைதான். அதெல்லாம் பார்த்தா... வயித்துப் பாட்டுக்கு பதில் சொல்லணுமே..."

பூரணி எதையும் யோசிக்கவில்லை. சமயத்துக்கு வந்து உதவிய அகிலாண்டேஸ்வரியாகவே புஷ்பாவை நினைத்தான்.

"வருகிறேன்" என்று கூறி விட்டான்.

"உன் புருஷன்கிட்டேர்ந்து எதுவும் தகவல் வந்ததா?" பொழுது போகாமல் வாயை கிளறினான் புஷ்பா.

"வரும்" ஒரே வார்த்தையில் பதிலளித்து விட்டு போய் விட்டான் பூரணி. வாரம் ஒரு முறை... அவன் குடியிருந்த பழைய வீட்டிற்கு போய்வர தவறுவதில்லை.

"என் புருஷன்கிட்டேர்ந்து ஏதாவது லெட்டர் வந்ததுங்களா?" என்று இவன் உள்ளக்கிடக்கையோடு அந்த வீட்டு கதவை தட்டி கேட்க... கேட்க... ஒரு நாள் எரிந்து விழுந்தார் வீட்டை வாங்கியவர்.

"ஏன் இப்படி அடிக்கடி வந்து உயிரை எடுக்கறே? இதப்பார்... இனி இப்படி வந்து தொல்லை குடுக்கற வேலையெல்லாம் வச்சுக்காதே! உன் புருஷன்கிட்டேர்ந்து வந்தாலும் சரி. வேற யார்கிட்டேர்ந்து வந்தாலும் சரி... நேரா போஸ்டாபீஸ்லேயே போய் விசாரிக்கக்! ஆமா... சொல்லிட்டேன்..." கதவை அறைந்து சார்த்தி விட்டார் அந்த பெரிய மனிதர்.

பூரணி உழைக்க தயங்கவில்லை. ஆரம்பத்தில் தலைநிறைய செங்கல் லையும் சிமெண்ட்டையும் சுமந்து செல்ல மிகவும் சிரமப்பட்டான். சிமெண்ட் கலவையில் கால்பட்டு, பட்டுக் கால்களில் வெடிப்பு ஏற்பட்டு ரத்தம் வந்தது. காய்ச்சல் வந்தது. ஆனாலும் லீவு போட மாட்டான். ஒரு நாள் வருமானம் போய் விடுமே. ஆகவே, அதையெல்லாம் பொருட்படுத்த

நாமல் போனான்.

"அம்மா... ரொம்ப அழுத்தாதே... வலிக்குது!" முகுந்த் மழலை குழற சொன்னதும். திடுக்கிட்டு மீண்டான்.

"என்ன ராஜா சொல்றே?"

"உன் கை கல்லு மாதிரி இருக்கும்மா... தொட்டாலே வலிக்குது!" நிணங்கிய முகுந்தை வாரியனைத்துக் கொண்டான்.

"நிஜமாகவே நீ எண்ணெய் தேய்ச்சி விடறியா என்ன?" தினகரன் லண்டலாய் கேட்க... பூரணி வியப்பாய் பார்த்தான்.

"பின்னே என்ன பண்ணேனாம்? பாருங்க என் கையை!" எண்ணெயில் மிணுமிணுத்த அவன் கைகளை விரித்துக் காட்ட அதைப் பிடித்து அப்படியே கன்னத்தில் பதித்து அழுத்தினான்.

"அதெப்படி பூரணி. உன் கை இவ்ளோ மெத்து மெத்தன்னு பன்னு மாதிரி இருக்கு? இத்தனைக்கும் விட்டு வேலையெல்லாம் செய்யறதுக்கு கொஞ்சமாச்சம் ரப்பா இருக்கணுமே! என் கைய பார்! எத்தனை முரட்டுத் தனமா இருக்கு? நீ என் முதுகில எண்ணெய் தேய்க்கறது ரோஜாப் பூவால் தொடறமாதிரி இருக்கு!"

"என் மாமாவுக்கு இதயம் 'ரோஜாப்பூவை விடவும் மென்மையா இருக்குதே... அதை விடவா என் கை உசத்தி?" பெருமை பொங்க கூறிய வளை இழுத்தனைத்து முத்தமிட்டான் தினகரன்.

பூரணி... வேன் வரற சத்தம் கேக்குதும்மா... நானும் இட்லிய டிபன் பாக்ஸ்ல வச்சிட்டேன்"

மீண்டும் தன்னை இழுத்துப் பிடித்து நிகழ் காலத்திற்கு வந்தான்.

"இனிமே... வலிக்கிற மாதிரி தொடமாட்டேன் கண்ணா!" உணர்ச்சி மிகுதியில் கண்களோரம் அருவி.

"அம்மா... உனக்கும் கை வலிக்குதாம்மா?" முகுந்த் தன் பிஞ்சு கரத் தால் அம்மாவின் கையை பற்றிக் கொண்டு கேட்டான்.

"நீ இப்படி கேக்கறதுக்காகவே எங்கேயாவது அடிபட்டுக் கிட்டு வர ணும் போலிருக்கு கண்ணா!"

"ஏம்மா... இப்படியெல்லாம் அபசகுனமா பேசறே?" ராஜம்மா கடிந் துக் கொண்டான்.

"முகுந்த்... நீ நல்லா படிக்கணும். எல்லாரும் மூக்கில் விரலை வெக்கற மாதிரி எல்லாத்திலேயும் முதல்ல வரணும். செய்வியாடா கண்ணா?"

"ஓ... நான் நல்லா படிக்கறபையன்னு மிஸ் என் முதுகில் தட்டி வெரி குட பாய்னு சொன்னாங்கம்மா. நான் ஒரு ரைம் சொல்லட்டா?"

"சொல்லு... சொல்லு!" ஆர்வமானான்.

"காட் ப்ளெஸ் மம்மி...

காட் ப்ளெஸ் டாடி...

ஹெல்ப் மீ ஆல்வேஸ்...

ட்டு கீப்தெம் ஹாப்பி..."

பூரணிக்கு சந்தோஷத்தில் கண்கள் பொங்கின.

"ஆயா... பார்த்தியா... எம்புள்ள... எவ்ளோ அழகா இங்லீஷ்ல பேசறான் பாரு ஹய்யோ... என் கண்ணை பட்டுடும் போலிருக்கு!"

முகுந்த அரிசி பற்கள் மின்ன அம்மாவின் சந்தோஷம் கண்டு வெட்கத்தில் கிரித்தான்.

பீயங்க... பீயங்க...

ஹாரன் அடிக்கும் சப்தம்.

"பை மம்மி... ஆயா... டாட்டா?" முகுந்த கவறறை பிடித்துக் கொண்டு... ஓட முயற்சித்து முடியாமல் தடுமாறி விழுந்து... மீண்டும் அவனே எழுந்து நடந்து வேனை அடைந்தான்.

அதைப் பார்த்த பூரணியின் இதயம் ஒரு கணம் துடிக்க மறந்தது.

11

தினகரன் டேபிள் லாம்ப்பை எரிய விட்டு ஃபைல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கட்டிலில் படுத்திருந்த சுப்ரஜா எழுந்து வந்து அவன் கழுத்தை கட்டிக் கொண்டாள்.

திரும்பிப் பார்த்தவன் "என்ன சுப்ரஜா?" என்றான்.

"டைம் என்ன?"

"லெவன் தர்ட்டி."

"இன்னமும் ஃபைலையே பார்த்துக்கிட்டிருந்தா என்ன அர்த்தம்?" செல்லமாய் முதுகில் அடித்தாள்

"ரொம்ப அவசரமான மேட்டர்னு அர்த்தம்"

"சே... என்னைவிட அந்த ஃபைல் ரொம்ப முக்கியமா போய்ட்டதா?"

"அடடா... என் செல்லக்குட்டிக்கு கோபம் வந்திடுச்சா?"

"பின்ன வராதா?"

"சாரிம்மா... நிஜமாவே ரொம்ப அவசரமான மேட்டர்..."

"இதப்பாருங்க. ஆபீஸ் வேலைய ஆபீசோட முடிச்சிக்கணும். வீடு வரைக்கும் கொண்டு வரக் கூடாது. நாம ரெண்டு பேரும் ரிலாக்ஸ்டா பேசி எவ்ளோ நாளாயிடுச்சி தெரியுமா? உங்களுக்கு அந்த மில்லை கவனிக் கறதே பெரிய பாடாயிடுச்சி. எனக்கு பேஷன்ட்டை கவனிக்கிறதுக்கே டைம் சரியா போயிடுது. அபூர்வமா... இன்னைக்கு கொஞ்சம் நேரம் கிடைச்சிருக்கு. அப்பவும் ஃபைலையே கட்டிட்டு அழுங்க!"

"ஓக்கே... ஓக்கே! மூடி வச்சாச்சு! சரி... இப்ப பேசு..." என்றவன் கையை வளைத்து அவள் தோளில் போட்டு அருகே இழுத்தான்.

சுப்ரஜா காதல் மிகுதியோடு அவன் மார்பில் சாய்ந்துக் கொண்டாள்.

"என்னமோ தெரியலை பரத்! நீங்க எப்பவும் என் கூடவே இருக்க

ஹம்ஸு ஆசைப்படறேன். சமயத்தில் மில்லே கதின்னு நீங்க சின்ஸியரா இருந்தாக்கூட ரொம்ப கோபம் வருது. என் பரத், என்னோட இருக்க வேண்டிய நேரங்களை முழுங்கிடுதே... பேசாம மில்லை இழுத்து மூடிடலா மான்னு யோசிக்கிறேன் பரத்!"

"ஸில்லி... நான் உன்னோட பரத் சுப்ரஜா! உன்னை விட்டு நான் எங்கே ஓடிடப் போறேன். டாக்டர்னுதான் பேரு. பேசறதெல்லாம் பட்டிக் காட்டு பொண்ணுங்க மாதிரி. ஆனாலும் நீ இப்படி வெகுளியா பேசறது நான் எனக்கு ரொம்ப பிடிக்குது சுப்ரஜா!"

"சொல்ல மறந்திட்டேனே பரத்! அம்மா இன்னைக்கு எஸ்டிடியில் பேசினாங்க!"

"அட... நான் இல்லாம போனேனே? என்னவாம்? அமெரிக்காவில் இருந்து வரவே மனசில்லையாமா? என் பொண்டாட்டிய பார்க்க எப்ப வரப்போறாங்களாம்?"

"ம்... மூணாவதா ஒரு பெண் குழந்தைய பெத்துப் போட்டாத்தான் வருவாங்களாம்!"

"அதுக்கென்ன... நாளைக்கே பெத்துக்கலாம்"

"ச்சீ... ரொம்ப மோசம். நாளைக்கே எப்படி பெத்துக்கறதாம்?"

"முயற்சி திருவினையாக்காதா?" என்றான் தினா அவள் இருப்பை விளனி!

"அப்பா வலிக்குது... வரவர ரொம்ப அசிங்கமா பேசறீங்க! என்னமோ இப்பத்தான் கல்யாணமான மாதிரி. ஏழு வருஷமாயிடுச்சி. ஞாபகமிருக்கா? அஞ்சு வயசுல ஒண்ணு, மூணு வயசுல ஒண்ணுன்னு ரெண்டு பிள்ளைக்கு அப்பா ஆனதாவது நினைவிருக்கா புது மாப்பிள்ளைக்கு?" சுப்ரஜா அவன் அடர்த்தியான மீசையை இரண்டு கையாலும் பிடித்து செல்லமாய் இழுத்தாள்.

"ஏய்... என்ன நீ? என்னை கிழவன்றியா? ஐம் ஸோ யங்! கம்மா இருந்தவனை இழுத்து வச்சு பேசி, மூடை கிளப்பிட்டு அது ஞாபகமிருக்கா? இது ஞாபகமிருக்கான்னு கேட்டா என்ன அர்த்தம்? உன்னை..." அவள் கன்னத்தை குறி வைத்து குனிந்தாள்.

அந்த அன்பும், ஆர்ப்பாட்டமான காதல் விளையாட்டும் அடுத்த சில நாட்களில் வந்த... பூகம்பத்தில் காணாமல் போயின.

12

தினகரனின் கையை எடுத்து தன் வயிற்றின் மீது வைத்தாள் சுப்ரஜா!

"என்னன்னு புரியுதா பரத்?"

"வயிறு பஞ்சு மாதிரி மெத்து மெத்துன்னு இருக்கு!"

"ஹம்... டோன்ட் -ப்ளே! ஐம் சீரியஸ். வயித்துல உங்க மூணு மாச பொண்ணு அப்பாவை எப்போ பார்க்க வரலாம்னு கேக்கறா!" அப்படி சொல்லி முடிப்பதற்குள் அந்த வெள்ளை வெளேர் முகம்... அந்தி குரியன்

போல் செம்மை புதிதாகத்தது.

"பாப்பே..." சடாரென துள்ளி எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

"ரியல்லி?"

"ம்... இதிலென்ன பொய்?"

"ஒண்ணு மட்டும் நல்லா புரியுது..." தினகரனின் குரலில் குறும்பும் குறுகலுமும் பொங்கி வழிந்தது.

"என்ன பரத்?" அவன் மார்பு முடிகளை களைந்தபடி...

"முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்!"

"யூ... யூ... டர்ட்டி ராஸ்கல்! ஆப்... பவுத் பத்மாஹ் ஹை!" (நீங்க ரொம்ப மோசம்) அவன் மார்பில் செல்லமாய் குத்தியபடி... மார்பிலேயே முகத்தை கவிழ்த்துக் கொண்டான்.

இப்போதெல்லாம் அவனால் சரளமாய் ஹிந்தியில் பேச முடிந்தது. அவன் பேசும் தமிழ் சுப்ரஜாவிற்கும் புரிந்தது.

"எத்தனையோ வேலையாட்கள் இருக்கப்ப... நீங்கதான் போகணுமா பரத்?" பத்தாவது முறையாக கேளுகின்றான் சுப்ரஜா.

"ப்ளீஸ் அன்டர்ஸ்டான்ட் மீ! நம்ம மில் நல்லபடியா நடக்கணும்னா... நல்ல மெட்ரீரியல்ஸ் அவசியம். இப்பல்லாம் யாரையும் நம்ம முடியலை டியர். ஏற்கனவே ஒரு முறை நம்ம சரக்கு ரிடர்ன் வந்துடுச்சே... நினைவில்லையா? ஏன்? நம்ம ஆளுங்க மட்டமான மெட்ரீரியல்லை கலந்து செஞ்சிருக்காங்க. நாம எல்லா முக்கியமான பொறுப்பையும் அவங்க கிட்டேயே ஒப்படைச்சிடக் கூடாது. இந்த விஷயத்திலே நாமதான் கேர்ஃபுல்லர் இருக்கணும். இதோ இருக்கிற மெட்ராஸ்குத்தானே போறேன். எண்ணி அஞ்சாவது நாள். என் சுப்ரஜா முகத்திலதான் முழிப்பேன். ஐப்ராயில்!"

"என்னமோ போங்க... எனக்கு இதில கொஞ்சமும் இஷ்டமில்லை. வீணா உடம்பை கெடுத்துக்கறீங்க!"

"நீதான் வீணா மனசைப் போட்டு குழப்பிக்கறே. கார்லேயே போய்டு கார்லேயே வரப்போறேன். இதிலென்ன கஷ்டம்? வரட்டுமா டியர்?" இக்ஷேபியனை உசப்பி எடுத்த எடுப்பில் சரேலென சிறி விட்டான். கண்களில் பயம் மின்ன கார் போகும் வரை காத்திருந்து விட்டு உள்ளே வந்தான் சுப்ரஜா.

கிழக்கு வானில் கருமேகங்கள் ஒன்று கூட ஆரம்பித்தன.

சுப்ரஜாவின் இனம்புரியாத பயத்திற்கும், படபடப்பிற்கும் அடுத்த ஒரு மணி நேரத்திற்குள் அர்த்தம் புரிந்தது.

கண்டெயினர் ஏற்றி வந்த லாரி தினகரன் போன காரின் மீது மோதி... கார் இரண்டு டைவ் அடித்து பள்ளத்தில் போய் விழு... தினகரன் தலை முழுக்க ரத்த அபிஷேகத்தோடு தனியே விழுந்து கிடந்தான்.

சுப்ரஜாவிற்கு தகவல் போனபோது அவறி விட்டான். அவன் அமுவதைப் பார்த்து என்னவோ... ஏதோவென்று பயந்து தினைகம், மகேசம் அழுவீடே கலங்கிப் போனது.

சீரியாய் தூங்காமல், சாப்பிடாமல், குளிக்காமல், டிஸ்பென்சரி பக்

கமே எட்டிக்கூட பார்க்காமல் தினகரனின் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தான் சுப்ரஜா. நேற்றுதான் ஆஸ்பிடலிலிருந்து வீட்டிற்கு கொண்டு வந்தான். மின்ன டர்க்கிடவலை இளஞ்சூடான தண்ணீரில் நனைத்து... மரக்கட்டையாய் படுத்திருந்த தினகரனின் உடல் முழுக்க துடைத்து சுத்தப்படுத்திப் பவுடர் போட்டு, வேறு உடை மாற்றினான்.

"பரத்... மை டியர் பரத்!" அடங்கியிருந்த கண்ணீர் மீண்டும் வெளியே வர துடிக்க... குனிந்து அவன் நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

டாக்டர் ஷேக் முகமது பத்து நிமிடத்திற்கு முன்புதான் வந்து பரிசோதித்து விட்டுச் சென்றார்.

"டோன்ட் ஓரி மிஸஸ் சுப்ரஜா... ஹி இஸ் பெட்டர் நவ். பல்ல நாள்மலா இருக்கு. எந்நேரமும் கான்ஷியஸ் வரலாம். பக்கத்திலேயே இருங்கு!"

"ஒக்கே டாக்டர்!"

இதற்கு முன்பு 'ஆறேழு வருடத்திற்கு முன் முதன் முதலாக இவன் காரில் அடிப்பட்டு இதேபோல் இவன் கான்ஷியஸிற்காக காத்திருந்தான். இதோ இப்போதும் அதே காத்திருப்பு. என்ன ஒரு வித்தியாசம். அப்போது இவன் உயிர் மட்டுமே பிரதானமாக, தன்னால் ஒரு உயிர்போய் விடக் கூடாதே என்று காத்திருந்தான். ஆனால், இப்போதோ அவன் உயிரோடு, இவன் உயிரும் சேர்ந்தல்லவா துடிக்கிறது? இவனின் தானில்லை என்கிற நிலை எப்போதோ உண்டாகி விட்டதே!

"பரத்... சிக்கிரம் முழிச்சிப்பாருங்களேன். நீங்கள் இப்படி படுத்துக் கிடக்கறதை காண சிக்கவில்லையே..."

சுப்ரஜா அவனையே வைத்த கண் எடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கமார் இரண்டு மணி நேரம் சென்றிருக்கும் அவனிடம் லேசாய் அசைவு தெரிந்தது. "வலது கை விரல்கள் லேசாய் துடித்தன. புருவங்கள் கருங்கின. கண் இமைகள் அசைந்தன."

சுப்ரஜாவிற்கு குபீரென சந்தோஷம் பற்றிக் கொண்டது.

"பரத்... பரத்..."

கஷ்டப்பட்டு கண்களை மலர்த்தினான்.

"பரத்! ஒ... தூங்க் காட்! பாருங்க... நான் நான்தான் உங்க சுப்ரஜா." உணர்ச்சி மிகுதியில் அவன் கைகளை பற்றிக் கொண்டான்.

தினகரன் சுற்று முற்றும் கண்களை ஓட விட்டவன் மீண்டும் மூடிக் கொண்டான். மண்டைக்குள் பேரிரைச்சல் மூளைப் பகுதியில் வெள்ளைத் திரை விலகியது.

"பூ-ர-ணீ... பூ-ர-ணீ..." குரல் தொண்டையை விட்டு வெளியே வர மறுத்தது.

"பரத்... என்னைப் பாருங்க... கண்ணை திறந்து பாருங்க பரத். உங்க சுப்ரஜா பக்கத்திலேயே இருக்கேன். யூ ஆர். ஆல்ரைட் மை டியர். உங்களுக்கு ஒண்ணுமில்லே. பரத் கமான்... எதையாவது பேசுங்க!"

"பூ-ர-ணீ... என் பூரணி எங்கே?"

சுப்ரஜாவின் முகம் நிறம் மாறியது.

"பரத்... இங்கேப் பாருங்க... பூரணியா? யார் அது? நான் உங்க சுப்ரஜா

பரத்...! என்னை தெரியலே?"

"நீங்க யாரு?"

ஓரடி பின்னே நகர்ந்தாள். யாரோ மலையுச்சியில் இருந்து அவளை தள்ளி விட்டது போலிருந்தது.

"ப...ர...த்...! என்னைப் பார்த்தா யாருன்னு கேக்கறீங்க? மைகாட்! நா... நான் சுப்ரஜா... உங்க சுப்ரஜா?"

"சுப்ரஜா? சாரி மேடம்... தெரியலை?"

"மேடமா? ஐயோ... என்ன கொடுமை இது? நிஜமாகவே என்னை உங்களுக்கு தெரியலையா பரத்? உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு?"

"நோ... நான் பரத் இல்லே. ஐயம் தினகரன்" இப்போதுள்ள குழப்பத் தின் உந்துலால் தினகரனால் தெளிவாய் பேச முடிந்தது.

"ஓ! 'சுப்ரஜாவிற்கு புரிந்துப் போனது விபத்தில் அடிப்பட்ட அதிர் வில் தொலைந்து போன நினைவுகளை மீட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்."

'என்' எதிரில் நிற்கும் இந்தப் பெண் எதற்காக சம்பந்தமில்லாமல் ஏதேதோ பேசுகிறாள்? ஏன் இப்படி அழுகிறாள்? பேயறைந்தவன் போல் திகைத்துப் போய் நிற்கிறாள்? என்ன நடக்கிறது, என்னை சுற்றி? பூரணி எங்கே? ஆனே கானோம்? ஓ... நான் அவளை சென்னையில் விட்டு விட்டு பாம்பே வந்திருக்கேன் அல்லவா? ஆமாம்... கேசவன் எங்கே? அவனும் அடிபட்டு இங்கே இருக்கிறானா? இது எந்த இடம்? பார்க்க வீடு போல் உள்ளதே! தலையெல்லாம் கட்டுப் போட்டிருக்கிறது. ஏன் ஆஸ்பிடலில் சேர்க்காமல் யார் வீட்டிலோ படுக்க வைத்திருக்கிறார்கள்? யார் என்னை இங்கே அழைத்து வந்தது? இது யார் வீடு?"

கர்ச்சிப்பை வாயில் வைத்து விகம்பிக் கொண்டிருந்த அந்த பெண்ணை பார்க்க பார்க்க குழப்பம் அதிகரித்தது.

"ப்ளீஸ்... அழாதீங்க! எனக்கு ஒண்ணுமே புரியல. நான் எங்கேயிருக் கேன்? நீங்க யார்? சிக்கிரம் சொன்னீங்கன்னா நான் பூரணியை பார்க்க கிளம்பிடுவேன்"

"பூரணி... பூரணின்னு யாரை கூப்பிடறீங்க?" சுப்ரஜா அழுகையை நிறுத்தி ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள்.

"என் உயிரை அழைக்கிறேன்"

"உயிரா?"

"ஆம்... பூரணி என் மனைவி?"

ஒரு பெரிய இடி சுப்ரஜாவின் இதயத்தை குறி வைத்து தாக்கியது.

"மனைவி? மனைவியா? யூ மீன் வொய்ஃப்?"

"யெஸ்..."

"கல்யாணமானவனா?" ஏமாற்றமும், அழுகையுமாய் முகத்தை பொத்தி கொண்டு அழுதாள்.

"நீங்க யாருன்னு சொல்லவேயில்லையே!" தினகரன் மீண்டும் கேட்ட... வேதனை கலந்த பார்வையோடு அவனை ஏறிட்டாள்.

"உங்க மனைவி!"

"எ...ன்...ன?"

"யெஸ்... நினைவு தப்பியிருந்த ஏழு வருஷமா? உங்களோட மனை வியா நான் வாழ்ந்தேன்."

தேள் கொட்டியது தினகரனுக்கு.

"நோ...!" எழ முயற்சித்தான். 'ஏழு வருஷமாவா?'

"டாடி... டாடி... ஹவ் ஆர் யூ டாடி? நாங்க ரொம்ப பயந்துட்டோம் டாடி... அம்மா பாவம் அழுதுகிட்டே இருந்தாங்க" தினேகம், மகேசும் அவ னருகே அமர்ந்து கழுத்தை கட்டிக் கொண்டனர்.

'யார் நீங்க?' என்று அவன் குழந்தைகளை பார்த்துக் கேட்டு விடப் போகிறானோ. என்கிற பயத்தில் அவன் முந்திக் கொண்டு சொன்னான்.

"நம்ம குழந்தைங்கதான்!"

"காட்!" தலையை பிடித்துக் கொண்டான். தலை மட்டும் தனியே பம்பரம் சுழல்வது போல் இருந்தது.

"என்ன டாடி? தலை வலிக்குதா? தைலம். தேய்ச்சு விட்டுமா?" தெளிவான ஆங்கிலத்தில் பேசிய சிறுவர்களை நம்ப முடியாத அதிர்ச்சி யோடு பார்த்தான் தினகரன்.

"மகேஷ், தினேஷ்... டாடிக்கு இப்ப ரெஸ்ட் தேவை... டிஸ்டர்ப் பண் ணக் கூடாது. போய் விளையாடுங்க"

"ஒக்கே மம்மி! நல்லா ரெஸ்ட் எடுங்க டாடி!" கன்னத்தில் ஆளக் கொரு முத்தத்தை பதித்து விட்டு ஓடினார்கள்.

நான் தப்பு பண்ணிவிட்டேன். இவனைப் பற்றி முழுக்க தெரிந்துக் கொள்ளாமல், கல்யாணம் செய்து கொண்டு, குழந்தைகளையும் பெற்றுக் கொண்டு, இப்போது என்ன செய்வது? ஒன்றுமே புரியவில்லையே! ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்... இவனின் நானில்லை.

மூன்றாவது உலகப் போர் தொடங்கி இருந்தால் கூட இந்தளவு காயங்களையும் வேதனைகளையும் ஏற்படுத்தியிருக்காது. ஆனால் விநாடி நேர பூகம்பம் மூன்று உயிர்களின் எதிர்காலத்தை அல்லவா விழுங்கி ஏப்பம் டுட்டு விட்டது? இதில் மனித தவறென்று எதுவுமே இல்லையே! சுயநல மின்றி மனிதத்தன்மையுடன், லட்சிய இளைஞனாக பூரணிக்கு வாழ்க்கை நந்து எதிர்பாரா இயற்கை தாக்குதலால் நினைவிழந்து, சுப்ரஜாவின் மனம் கவர்ந்து பரத்தாக புதிய அவதாரம் எடுத்து அவளை மணந்து... இரண்டு குழந்தைகளுக்கு அப்பாவாய் உயர்ந்து இன்று மீண்டும் பழைய தினகர னாய் உருவெடுத்தவன் இதிரே ஏழு வருட காதல் வாழ்க்கை கானல் நீராய் மறைந்து போன மரபாதகம்தான் என்ன?

இயற்கையே... இனியாவது மனிதனின் வாழ்க்கையோடு விளையா டும் விளையாட்டிற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்த விடு.

ஒரு வாரம் கடந்தது.

தினகரன் எழுந்து நடமாடும் அளவிற்கு தேறினான். அந்த வீடே அந்நியமாய் தெரிந்தாலும்... தினேஷ் மகேஷ்டம் தன்னைக் கண்டு குற்ற உணர்வில் துடித்தான். ஒவ்வொரு அறையிலும் இவன் தோளில் சாய்ந்து சிரித்தபடி, இவன் கழுத்தில் கைகளை மாலையாக போட்டு அணைத்தபடி என்று விதவிதமாய் இவனுடன் முகம் கொள்ளாத சிரிப்போடு சுப்ரஜா எடுத்துக் கொண்ட போட்டோக்களை பார்க்கும் போதெல்லாம் நா

வறண்டு போகும்.

"என்ன மாமா இப்படி பண்ணிட்டங்களை..." என்று பூரணி இவன் மனதில் விசுவரூபமெடுத்து கேள்வி கேட்டு துளைத்தாள்.

அவனால் குழந்தைகளிடம் கூட ஒரு விதத்தில் பிரியமாய் இருக்க முடிந்தது. ஆனால் எதையோ பறிகொடுத்து எதையோ எதிர்பார்க்கும் ஆவலோடு தன்னை பார்க்கும் சுப்ரஜாவின் முகத்தை மட்டும் ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியவில்லை. தான் தவறு செய்து விட்டோமா? என்று அவளை பார்க்கும் போதெல்லாம் அனலில் தூக்கிப் போட்ட புழுவாய் துடித்தான்.

அவள் செய்யும் சின்னச் சின்ன உதவிகளையும், பணிவிடைகளையும் கூட ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. டைனிங் டேபிளில் அவள் பரிமாறும் முன்பே எடுத்து வைத்து சாப்பிட்டாள். குளிக்க டவலையும், டிரஸ்சையும் அவள் எடுத்து கொடுக்கும் முன்பே இவன் எடுத்து கொண்டிருப்பான். ஏழெட்டு மணிவரை தூங்குபவன் இவன் தொட்டு எழுப்புகிறானே என்கிற சங்கடம் தாக்க... விடியற்காலையிலேயே அவாரம் வைத்து எழுந்தான்.

சுப்ரஜா தனிமையில் அழாத நாளில்லை.

'இறைவா... ஏளிப்படி அருகில் வைத்தே தூரமாக்கி விடுகிறாய்? இந்த விளையாட்டிற்கு முடிவுதான் எப்போது? எனக்கு இந்த தினகரன் வேண்டாம். என் பரத்தை மீட்டுக் கொடு. பாழாய் போன பழைய நினைவுகளை ஏன் கொடுத்தாய்? என் வாழ்க்கையை குட்டி சுவராக்கினாய்?

பழைய தெம்பும், உடம்பும் அவனிடம் வந்து சேர்ந்ததும் முதல் வேலையாக பம்பாய் புறப்பட்டான்.

கையில் குட்கேஸோடு கிளம்பியவனை பிதியோடு பார்த்தான். சுப்ரஜா!

'என்னை விட்டு விட்டு போகிறானோ?

"எ... எங்கே கிளம்பறீங்க?" குரலில் நடுக்கமும், சொல்லொணா துயரமும் போட்டி போட்டது. அந்த வேதனை தினகரனை கொஞ்சம் அசைத்து பார்த்தது.

'பாவம் இவன்! இவன்தான் என்ன செய்வான்? ஒரு டாக்டராக இருந்தும், சாதாரண டெபீன் போல எனக்கு பணிவிடை செய்யும் இவன் அன்பு தான் எத்தகையது?

அவளையே சிறிது நேரம் பார்த்தவன் "பாம்பே வரை போய் வருகிறேன்" என்றான்.

"ஏன்?"

"ஏழு வருடங்களுக்கு முன், என் எதிர்காலத்தை தொலைப்பதற்கு முன் மிச்ச மீதி ஏதாவது மிஞ்சி இருக்கிறதா? என்று பார்க்க வேண்டும். யார் மூலமாவது அறிந்து, என் பூரணி அங்கு கடிதம் போட்டிருக்கலாம் அல்லவா?"

அவன் எதிர்பார்ப்பே அபத்தமானது என்பது அவனுக்கே புரியத் தான் செய்தது.

"அவசியம் போகணுமா?"

"ம்...!"

"நானும் துணைக்கு வரட்டுமா?"

"நான் திரும்ப இங்கேதான் வருவேன். பயம் வேண்டாம்" அவன் சாதாரணமாக சொன்னானோ, உள்ளர்த்தத்துடன் சொன்னானோ? ஆனால் அந்த பதில் சுப்ரஜாவை பதம் பார்த்தது.

முகமறியா பூரணிமேல் ஆத்திரமாய் வந்தது.

தினகரன் பம்பாய் வந்தான். தான் தங்கியிருந்த லாட்ஜில் விசாரித்துப் பார்த்தான். தன்னுடன் வேலை தேடி வந்த மற்றவர்கள் என்ன ஆனார்கள்? அந்த கேசவன் என்ன ஆனான்? உயிர் பிழைத்தானா, இல்லையா? பூரணியிடம் இருந்து கடிதம் வர சான்ஸே இல்லையென்றாலும் அந்த பரிசை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

உடனடியாக பூரணிக்கு தன் நிலை குறித்து விளக்கமாக கடிதமெழுப்பினான். சுப்ரஜா விட்டு அட்ரஸைதான் அதில் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

நாள் தோறும் தபால்காரனிடம் இருந்து கடிதம் எதிர்பார்த்து ஏமாற்றான். சுப்ரஜா அவன் எதிர்பார்ப்பு புரியாமல் கேட்டான்.

"எதுக்காக பேர்ஸ்ட்மேனை எதிர்பார்க்கறீங்க?"

"முக்கியமான லெட்டர் வரணும்"

"லெட்டர்? பிளினஸ் மேட்டரா?"

"இல்லை... பெர்ஸனல்!"

"யாரிடம் இருந்து!"

"பூரணிடம் இருந்து"

"ஓ... அட்ரஸ் கிடைத்துவிட்டதா?" என்றான் ஏமாற்றமாய்.

"பழைய அட்ரஸுக்குதான் லெட்டர் போட்டிருக்கேன். அவளுக்கு கிடைக்கும். கிடைச்சாகணும்... இல்லேன்னா..." சொல்லி விட்டு கண்களை முடிக்க கொண்டான்.

"இல்லேன்னா? சொல்லுங்க! என்ன பண்ணப் போறீங்க? தற் கொலை பண்ணிப்பீங்களா? அப்படியே அவன் மீண்டும் உங்களுக்கு கிடைத்தால்... எங்களை என்ன பண்ணப் போறீங்க? நான் வெறும் அஞ்சாறு மாசம் மட்டும் குடும்பம் நடத்தியிருந்தாக் கூட விலகியிருப்பேன். ஆனா, ஏழு வருஷம், முழுசா ஏழு வருஷம் குடும்பம் நடத்தி ரெண்டு பிள்ளைங்களை பெத்து, வயித்துல ஒண்ணை சுமந்திட்டிருக்கேன். இதுக் கெல்லாம் என்ன பதிலை சொல்லப்போறீங்க?" கிச்சிச் சென்று கத்தி அழுதாள் சுப்ரஜா.

பதில் சொல்லத் தெரியாமல் தலை குனிந்தான் தினகரன்.

"என்ன சொல்ல வருகிறான் இவன்? அஞ்சாறு மாசம் என்னுடன் குடும்பம் நடத்திய பூரணியை விட ஏழு வருடம் தாம்பத்யம் நடத்திய இவளுக்குத்தான் உரிமையா? அப்படியானால் பூரணி?"

"ஐயோ... என் பூரணி! எங்கேமா இருக்கிறே? என்னை காணாமல் அப்படியெல்லாம் துடித்திருப்பாயோ? என்னை மட்டுமே நம்பி ஆற்றில் இறங்கிய பச்சைக் களிமண் ஆயிறே நீ! இந்நேரம் எந்த நிலையில் இருக்கிறாயோ?"

பூரணியைப் பற்றிய நினைவுகள் தந்த கணம் தாங்காமல் தான் ஆண் என்பதையும் மறந்து சிறுபிள்ளைபோல் ஆழ ஆரம்பித்தான்.

சுப்ரஜாவிற்கு சப்தநாடியும் ஒடுங்கியது.

'பரத்... என் பரத்தா அழுவது? ஐயோ... இந்த கோலத்தில் பார்க்க என்னால் தாங்க முடியவில்லையே!' நடுங்கும் கைகளால் அவன் முகத்தை ஏந்திக் கொண்டான்.

"பன்ஸ் டார்லிங்! டோன்ட் க்ரை... அழுவது ஆம்பிளைக்கு அழகல்ல. இப்படி அழுதால் என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது பரத்!"

அப்போதுதான் உணர்ந்தான். 'நானா அழுதேன்?' லேசாய் வெட்கமும் கோபமும் ஏற்பட தன்னையே நொந்துக் கொண்டான்.

"நான் சொல்றதை தயவு செஞ்சு நிதானமா கேட்கணும்!"

"என்ன?"

"நான் எப்படியாவது பூரணிய பார்த்தாகணும். உனக்குத் தெரியாது. அவ... அவ... சின்னக் குழந்தை மாதிரி. எதுவுமே தெரியாது. அதிகம் படிக்காதவ... இந்த ஏழு வருஷத்திலே அவ என்ன பாடுபட்டானோ? இதையெல்லாம் நினைக்க... நினைக்க நெஞ்சே வெடிச்சிடும் போலிருக்கு. அவனை நான் பார்க்கணும். அதுக்கப்புறம் மீதிய பேசிக்கலாம். நா... நான் மெட்ராஸ் போகப் போறேன்"

தூக்கி வாரிப் போட கண்ணிருடன் நிமிர்ந்தான் சுப்ரஜா.

'பூரணி மீண்டும் இவருக்கு கிடைத்து விட்டால்... என் கதி? நோ... இவரை தனியே அனுப்புவது... என் கையால் நானே கண்ணை குத்திக் கொள்வது போல். இனிதான் புத்திசாலித்தனமாக நடந்துக் கொள்ள வேண்டும். எந்தவிதத்திலும் எதிர்ப்புணர்ச்சியை காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது. இவனை விட்டு பிரியவே சந்தர்ப்பம் தரக் கூடாது. இவன் வழிக்கே போய்... விட்டு பிடிக்க வேண்டும்.

சலனமின்றி அவனை நோக்கினான்.

"போகலாம்... ஆனால் தனியே அல்ல. நானும் குழந்தைகளும் உங்களுடனே வருகிறோம். இங்குள்ள சொத்துக்களை விற்க ஏற்பாடு பண்ணுங்கள்"

இந்த மட்டுமாவது சம்மதித்தானே... என்பதுடன் அந்த யோசனையும் சரியென பட... துரிதமாய் காரியத்தில் இறங்கினான்.

அடுத்த மாதம் மூட்டை முடிச்சுகளோடு சென்னையில் கால் பதித்தனர்.

"போம்மா... உங்கட் நான் பேசலை!" முகுந்த் அவளுக்கு முதுகை காட்டி நின்றான்.

"என் ராஜாவுக்கு என்மேல என்ன கோபம்?"

"மூச்... டேனா... தோன். பேசக் கூடாது!"

"இதோப்பார் முகுந்த்! இப்படியெல்லாம் வீம்பு பண்ணினா அம்மா அழுதுடுவேன்" குரல் கம்மியது பூரணிக்கு.

சடாரென திரும்பினான் முகுந்த்.

"பின்னே என்னம்மா? இன்னைக்கு ஸ்கூல்ல ஆன்னுவல்டே! போட்டியெல்லாம் வெச்சு, பிரைஸ் எல்லாம் குடுத்தாங்க. எல்லா பாடத்திலேயும் நான் பர்ஸ்ட்! மோனோ ஆக்டிங், ரன்னிங்ல கூட நான்தான் பர்ஸ்ட்"

"நிஜமாவா?" சந்தோஷத்தில் கண்கள் விரிய மகனை பார்த்தவளின் கண்களில் முகந்தின் முழங்கை பட்டது. ரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

"என்னப்பா ரத்தம்?" பதறிப் போனான்.

"அதுவா? ஓடும் போது விழுந்துட்டேன்னா... தேஞ்சு ரத்தம் வந்திட்டது. அப்பக் கூட நான்தான் எழுந்து ஓடி முதல்வ வந்து ஜெயிச்சேன்!"

"வலிக்குதாப்பா?"

"அதை விரும்மா! இதோ பார்... எத்தனை கப் வாங்கி வந்திருக்கேன்!" முகுந்த் முகத்தில் பெருமை பொங்கி வழிந்தது.

'அந்த சின்ன கைகளில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டு இருந்த கப்புகளோடு... அவனை அப்படியே வாரியனைத்து விம்மினான் பூரணி.

"கண்ணா... இவ்வளவும் நீ வாங்கினதா? ஹய்யோ... உங்கப்பா இதை பார்த்தா எவ்ளோ சந்தோஷப்படுவார் தெரியுமா?"

முகுந்தின் பார்வை போட்டோவில் இருந்த தினகரனின் மீது போனது. அந்த பார்வையில் தெறித்த ஏக்கம், தவிப்பு, முகந்திற்கு மட்டுமே தெரியும். அவன் எதையும் வெளிக்காட்டி கொள்ள மாட்டான்.

முகுந்திற்கு இப்போது ஏழு வயது! ஆனாலும் சிந்தனையில், நடத்தையில், பேச்சில் ஒரு முதிர்ச்சி இருந்தது.

நான்தோறும் அம்மா அப்பா போட்டோவை பார்த்து கண்ணீர் சிந்தும் போதெல்லாம் அம்மாவைப் பார்க்க பரிதாபமாய் இருக்கும்.

அவன் படிக்கும் ஊனமுற்றோர் பள்ளியில் பிள்ளைகளோடு அவர்கள் பெற்றோர்களும் வந்திருந்து விழாக்களில் கலந்து கொள்ளும் போதெல்லாம் அந்த பிஞ்சு மனம் ஏங்கிப் போனது. இதேபோல் அம்மாவும், அப்பாவும் வரமாட்டார்களா? அவர்கள் கையை பற்றிக் கொண்டு நான் நடக்க மாட்டேனா?

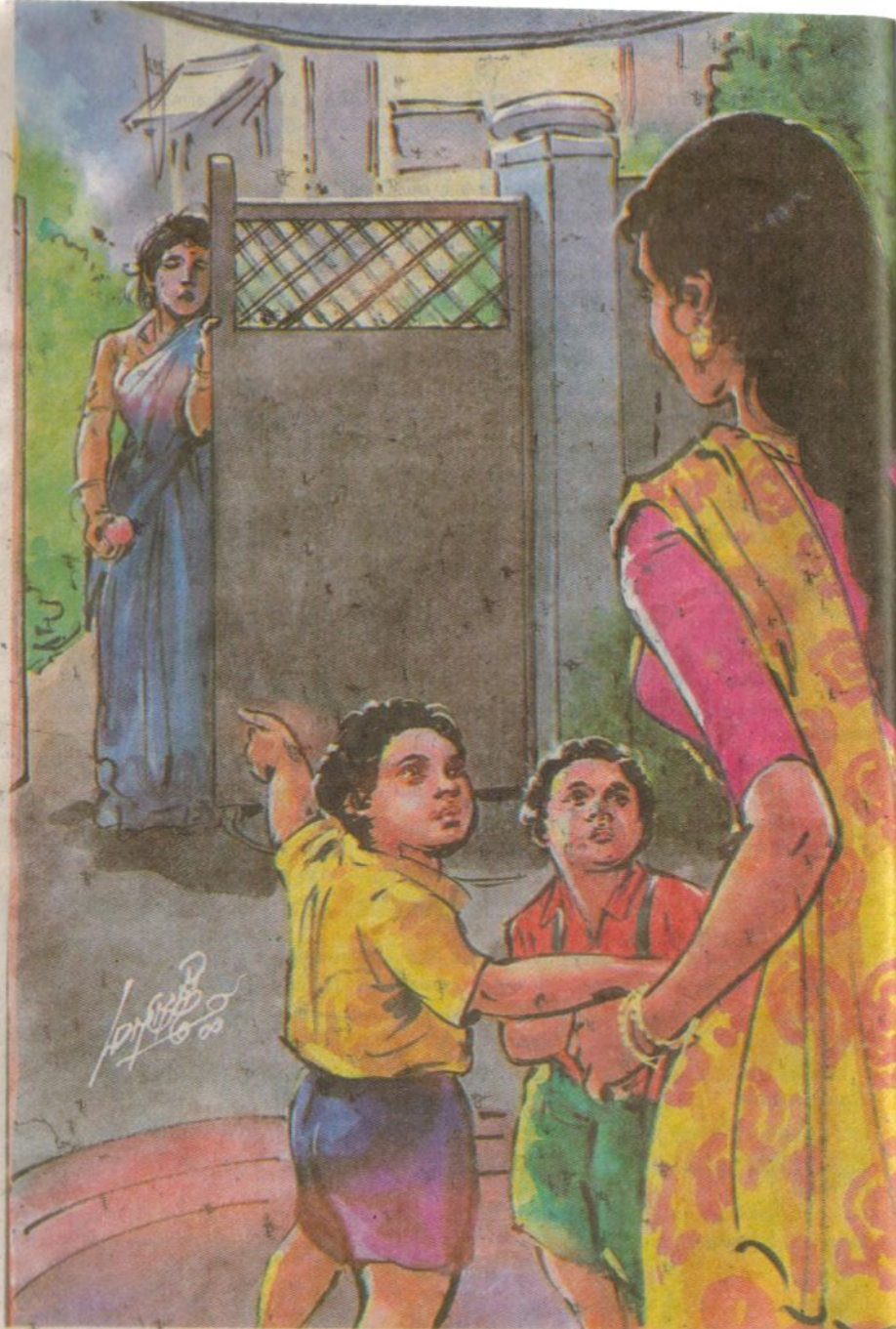
அவன் அந்த ஏக்கத்தையெல்லாம் நெஞ்சிலேயே புதைத்துக் கொண்டான். ஒரு நாளும் அப்பாவைப் பற்றி அம்மாவிடம் கேட்டதில்லை.

'பாவம்... இன்னும் நொந்து போவான். அப்படி எங்கேதான் போனார் இந்த அப்பா? சே... ரொம்ப மோசம்!"

"என்னடா அமைதியாய்ட்டே?" பூரணி முகுந்த்தின் தோளை பிடித்து உகப்பினான்.

"அ... எனக்கு எவ்ளோ கஷ்டமாய்டுச்சி தெரியுமா? எனக்கு ப்ரைஸ் குடுக்கும்போது எப்படி கைட்டினாங்க தெரியுமா? எங்கே நீதான் வரலியே..."

"இல்லேப்பா... அம்மாவுக்கு மட்டும் அதையெல்லாம் பார்க்க ஆசையாய் இருக்காதா? பாருப்பா... அம்மா எப்படி இருக்கேன்? இந்த கோலத்

தோ... நான் அங்கே வர முடியுமா?"

பூணியின் தலையெல்லாம் சிமெண்ட் கலவை ஏற்றி ஏற்றி... கரு நாகம் போல் நீண்டிருந்த கூந்தல் இப்போது சாம்பல் பூத்து கிடந்தது. கை, கால்களில் செதில் செதிலால் கண்ணாம்பு சேர்ந்த ஒரு படர்வு. என்னதான் குளிந்து சுத்தப்படுத்தினாலும், அந்த பழைய பளபளப்பும், அழகும் இனி வராத ஒன்று. இந்த கந்தல் கோலம் நிரந்தரமாய் தங்கி விட்டது.

"என்னடா கண்ணா அப்படி பாக்கறே?"

"உனக்கு என்னம்மா குறைச்சல்? இந்த மாதிரி அம்மா வேற யாருக்கு கிடைப்பாங்க? எனக்கு ஏதேதோ சொல்லிக் குடுக்கிறே... இப்படி இருக்க ணும், அப்படி நடந்துக்கணும்னு. ஆனா நீ இப்படி பண்ணு சரியா? உன்னைப் பத்தி நீயே ஏம்மா தாழ்த்திக்கறே?"

பேசுவது ஏழுவயது முகுந்த மாதிரி தெரியவில்லை. தினகரனே எதிரில் நிற்பது போலிருந்தது.

"அடேயப்பா... பெரிய மனிதன் போல பேசறியே... என் கண்ணைப் பட்டாலும் போலிருக்குடா ராஜா!" அவன் முகத்தை வழித்து திருஷ்டி கற்றினான்.

"நான் ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன்டா! உனக்கு என்ன வேணும் கேள். அம்மா வாங்கித் தரேன். சொல்லுப்பா... என்ன வேணும்?"

"நிச்சயமா வாங்கித் தருவியா?" கண்களில் பளபளப்பு.

"கண்டிப்பா..."

"ஒரு சின்ன சைக்கிளும்..."

"சைக்கிளா? ம்... அப்புறம்?"

"கோழிக்கறி பிரியானியும்! வாங்கி தர்றியாம்மா... தினமும் ரசம் சோறும், இட்லியும் சாப்பிட்டு சாப்பிட்டு நாக்கு மரத்துப் போச்சுமமா! ஒரே... ஒரு நாள் மட்டும் பிரியானி வாங்கித்தாம்மா! அப்புறம் கேட்கவே மாட்டேன்!"

பூணி நெக்குறுகிப் போனான்.

'எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டிய பிள்ளை? வாய்க்கு ருதியாய் ஒரு வேளைக் கூட சாப்பிட முடியாத தரித்திரத்தில் வாழ வேண்டிய துர்பாக்கியம் ஏன்? இவன் தாத்தா, பாட்டி எல்லாம் எவ்வளவு செல்வச் செழிப்பில் மிதப்பவர்கள்? படித்த அருமையான அப்பா! எல்லாரும் இருந்தும்... என் பிள்ளைக்கு எதுவும் கிட்டவில்லையே!' நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது துக்கம்.

பூணி சம்பாதிக்கும் பணம் மூன்று வேளை சாப்பிடவும், முகுந்தின் எதிர்காலத்திற்காக குருவி போல சேமிக்கவும், அவன் பள்ளி படிப்பிற்காக மாதத்திற்கு முன்னாலு ரூபாய் செலுத்தவுமே உன்னைப்பிடி, என்னைப்பிடி என்றிருந்தது. அப்படியிருக்க... கறிக்கும், முட்டைக்கும் எங்கே போவது?

பிள்ளை முதன் முதலில் ஆசைப்பட்டு கேட்கிறான். எப்பாடு பட்டா வது வாங்கி குடுத்தே ஆகணும்.

"வாங்கித் தர்றேன் கண்ணா... நிச்சயமா வாங்கித்தர்றேன். ஆனா, சைக்கிள் மட்டும் உன் பிறந்த நாளன்னைக்கு வாங்கித் தர்றேன். கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக்கறியா?"

முகுந்தின் முகம் பூவாய் மலர்ந்தது.
சரியென பலமாய் தலையாட்டினான். அந்த நேரத்தில் கதவு தட்டப் பட்டது.

ராஜம்மாவாகத்தானிருக்கும். அரிசி வாங்கப் போனவள் திரும்பி யிருப்பாள். கதவைத் திறக்க எழுந்தவளை தோள்பற்றி அழுத்தி... "நான் போறேம்மா... ஆயாதான் வந்திருப்பா!" என்றபடி கதவை நோக்கி நடந்தான்.

முகுந்த் இப்போது எவ்வளவோ தேவலை. ஆனாலும் நடக்கும் போது லேசாய் தத்தி தத்தி செல்வது போல் பாதம் முழுதாய் நிலத்தில் பதியவில்லை. அதற்கான பயிற்சி அளித்து வருகிறார்கள். விரைவில் எல் லோரையும் போல் சாதாரணமாய் நடந்து விடுவான் என்று பள்ளியில் நம்பிக்கை தெரிவித்து இருந்தார்கள்.

தலையில் சுத்தியால் அடிப்பது போல் வலித்து கண்கள் சிவந்து எரிச்சலை தந்தது. காய்ச்சல் அனலாய் கொதித்தது. இரண்டு நாட் களாய் வேலைக்குப் போக முடியவில்லை.

"பூரணி... பூரணி..." புஷ்பாவின் குரல் ஒலிக்க கண்களை திறந்தான்.
"வா... புஷ்பா!"

"என்ன... இன்னும் காய்ச்சல் இறங்கலியா? நேத்துக்கூட கார்ப்பரே ஷன் ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிட்டுப் போய் மாத்திரை வாங்கி தந்தேனே... போட்டியா?"

"சாப்பிட்டும்... இறங்கலை புஷ்பா!"

"அப்ப நான் போய்ட்டு வரேன். நேரமாச்சி... முத்தமிழ் நகர்ல ஒரு வீட்ல இன்னிக்கு கான்கரீட் சீலிங் போட்டாங்க. மேஸ்திரி சீக்கிரமா வரச் சொன்னார். உடம்பை பார்த்துக்க... நான் வர்றேன்"

"இரு... இரு... போய்டாதே... நானும் வந்துடறேன்" பாயை விட்டு எழுந்தாள் பூரணி.

"என்ன? வரப்போறியா? இந்த ஜூரத்திலா? விளையாடாதே பூரணி... கம்மா இல்லே... நாலாவது மாடிக்கு தளம் போடணும். செம டிரில் வாங்கிடும் வேலை உன்னால முடியாது!"

"அதுக்குப் பார்த்தா... பணம் கொஞ்சம் அதிகமா தருவாங்க இல்லே..."

புஷ்பா அவளை பரிதாபமாய் பார்த்தாள். புஷ்பாவை விடவும் பூரணி சிறியவள் தான். ஆனால் வயதுக்கு மீறிய உழைப்பும், கவலையும் அவள் தோற்றத்தை சின்னா பின்னா படுத்திவிட்டிருந்தது. பத்து வயது கூடி தெரிந்தாள்.

புஷ்பாவின் கணவன் சென்ட்ரிங் வேலை செய்பவன். அதனால் அவ னிடம் பணம் தாராளமாய் புழங்கும். சாப்பாட்டிற்கோ, துணிமணி களுக்கோ பிரச்சினையின்றி வாழ்ந்து வந்ததால் பூரணியின் வறுமையும், கஷ்டங்களும் அவளுள் இரக்கத்தை உண்டு பண்ணியது.

"இப்போதைக்கு நான் கொஞ்சம் பணம் கடனா தரேன். அத வச்சு விட்டு செலவை பார்த்துக்க. இந்த காய்ச்சல்ல வராதே பூரணி!"

"கடனாவா? வேணாம் புஷ்பா! அதெல்லாம் எனக்கு பெரிய பாரமா இருக்கும்!"

"பூரணி... புஷ்பா சொல்றதை கொஞ்சம் கத்து குடுத்து கேளும்மா. சரியா வயித்துக்கு சாப்பிடாம ரொம்ப களைச்சி போயிருக்கே... இப்ப வேலைக்கு போறது நல்லதில்லே" ராஜம்மா பாசமுடன் சொன்னாள்.

"ஆயா... எனக்கு ஒண்ணுமில்லே! என் உடம்பு உறுதியாததான் இருக்கு. பேச நேரமில்ல... கொஞ்சம் இரு புஷ்பா... இதோ வந்துட்டேன்"

மடமடவென பல்விளக்கி, ராஜம்மா தந்த டையை குடித்துவிட்டு பன் னிக்கு புறப்பட காத்திருந்த முகுந்தின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு புஷ்பா வெளே நடந்தாள்.

கிட்டத்தட்ட இருபது முப்பதுபேர் வேலை செய்துக் கொண்டிருந்த வர். சாரம் கட்டி, ஏணி வைத்து, சிமெண்ட் கலவையை தலையில் வாங்கி நாலாவது தளத்திற்கு கொட்டி பரப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். பூரணிக்கு கஷ்டமாகத் தானிருந்தது. கால்கள் தொய்ந்து போய் வலித்து. ஜூரத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்தியது. ஆனால் அந்த வேதனைகளை எல்லாம் மீறி ஒரு ஆறுதல். வீட்டின் சொந்தக்காரர் நல்ல வசதி என்பதுடன் தாராள மணம். வேலை செய்பவர்களுக்கு தலைக்கு நுறு ரூபாய் என்பதுடன் அன்று பகலுக்கு பிரியாணி போட தயார் பண்ணியிருந்தார். சமையல் ஆள் வைத்து சமைத்துக் கொண்டிருந்த கமகம் வாசனை பூரணிக்கு கறு கறுப்பை தந்தது.

முகுந்த் ஆசைப்பட்டு கேட்ட பிரியாணி!

பகலில் பரிமாறிய பிரியாணியை ஒரு பருக்கைக்கூட வாயில் போடா மல் பொட்டலமாய் கருட்டிக் கொண்டு எழுந்தான்.

நிற்க முடியவில்லை. தலை கிறுகிறுத்தது. கீழே பூமி அதல பாதாள மாய் தெரிந்தது. அவ்வளவு உயரத்திலிருந்து கீழே பார்க்க... பார்க்க மயக் கம் வருவது போலிருக்க... கண்கள் இருண்டன. பிடிமானம் தேடி அலைந்த கைகளுக்கு காற்று மட்டுமே சிக்க... பிடுங்கி போடப்பட்ட கோழி இறகாய் நாலாவது மாடியிலிருந்து விழுந்தாள் பூரணி!

பட்ட காலிலே படும். கெட்ட குடியே கெடும் என்பது அப்பட்ட மான நிஜம்.

ராஜம்மா ஒரு வித நடுக்கத்தோடு முகுந்தை அணைத்தபடி நின்று ருந்தாள்.

"சாமி... எங்கம்மாவ காப்பாத்து... சாமி எங்கம்மாவ காப்பாத்து. எனக்கு எல்லாமே அம்மாதான். என்னை அனாதையா ஆக்கிடாதே! அப் புறம் நானும், ஆயாவும் அனாதையா ஆய்டுவோம். எங்கம்மா பாவம். அவங்க உன்னோட கூட்டிட்டு போய்டாதே சாமி!" முகுந்த் கண்கள் முடி தனக்குள் உதடு பிரியாமல் வேண்டிக் கொண்டிருந்தான். அந்த வராண்டாவில் மேஸ்திரி, விட்டு சொந்தக்காரர், புஷ்பா அனைவரும் குழு பியிருந்தனர்.

ஆபரேஷன் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட டாக்டர் வியர்வை முகத்தை கர்த்திப்பால் துடைத்துக் கொண்டார்.

"டாக்டர்... என்ன ஆச்சு?" வீட்டின் சொந்தக்காரர் ரகுபதி அருகே வந்தார்.

"காடீஸ் க்ரேட்! நாலாவது மாடியிலிருந்து விழுந்தும் அதிர்ஷ்டவசமா உயிருக்கு ஆபத்தில்லே! கீழே கொட்டியிருந்த மணல்ல விழுந்திருக்கிறதால்... கர்ப்பைப் பேமேஜ் ஆயிருக்கு. அதை ரிமூவ் பண்ணிட்டால்... ஆறுமாசத்துக்கு எந்த கடினமான வேலையும் செய்யக்கூடாது. பழையபடி நடக்க சில மாதங்களாகும்!"

பூரணி உயிர் பிழைத்ததே போதும் என்று ஆண்டவனுக்கு நன்றி கூறினர் அனைவரும். மேஸ்திரியும், ரகுபதியும் கருணையுடன் கொடுத்த பணம் தான் பூரணியின் உடல் நலம் தேற கை கொடுத்தது.

வேலைக்கு போக முடியாத நிலையில் வீட்டில் முடங்கி போனாள் பூரணி. இருந்த கொஞ்ச சேமிப்பும் கரைய... பயந்து போனாள்.

அடுத்த மாதம் முருந்திற்கு பீஸ் கட்டக் கூட பணமில்லை. என்ன செய்ய போகிறேன்? இரண்டு நாட்களாக ராஜம்மாவும் பூரணியும் கொலை பட்டினி. இருந்த கொஞ்ச பணத்தில் முருந்திற்கு மட்டுமே டியும் பன்னும் வாங்கி கொடுக்க முடிந்தது. இதையெல்லாம் காண்ப் பொறுக்காத ராஜம்மா ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

"பூரணி... நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டேன். இனி உன் பேச்சை கேட்டுக்கிட்டிருக்க என்னால முடியாது"

பூரணி அதிர்ச்சியோடு நோக்கினாள்.

"என்ன சொல்கிறான்? ஒருவேளை இவளும் என்னை விட்டு போய விட போகிறானா?"

"என்ன ஆயா?"

"நானும் சித்தான் வேலைக்குப் போகப்போறேன். புஷ்பாகிட்டே சொல்லிட்டேன். கூட்டிட்டு போறேன்னு சொல்லியிருக்கா!"

"ஆ...யா...!" ஜீரணிக்க முடியாத நிலையில் விக்கித்துப் போனாள்.

"நீயா? அந்த வேலைக்கா? இந்த வயசிலேயா?"

"மனக்கும் வயக்கும் சம்பந்தமில்லை பூரணி. நீ சொல்லுவியே... மனக் திடமாயிருந்தா... எதுவும் நம்மை ஒண்ணும் பண்ணிட முடியாதுன்னு. என் மனசிலேயும் உறுதி இருக்கும்மா! நீ நல்லா இருந்தப்பத்தான் என்னை இதுக்கு அனுமதிக்கலே... இப்பவும் மறுத்திடாதே தாய்!"

"இல்லை... இதுக்கு என்னால சம்மதிக்க முடியாது. உன்னை ஆயாவா நினைக்கல... அம்மாவாதான் நினைக்கிறேன்."

இந்த வயசு... உன்னை உக்காரவச்சி சோறுபோட்டு திருப்தி படுத்தற வயசு. கரணம் தப்பினா மரணம்ங்கற அந்த காகுல நான் நிம்மதியா உக்காந்து சாப்பிடுவேன்னு நினைக்கறியா?"

"நீ என்னை அம்மாவா நினைச்சிருந்தா... இப்படி பேசமாட்டே!" ராஜம்மா விறைப்பாய் கவற்றை பார்த்தாள்.

"அம்மாவா நினைக்கிறதால்தான் என்னால அனுமதிக்க முடியல. மூணு பின்னைங்கிட்ட கிடைக்காத சந்தோஷமும், நிம்மதியும் என்கிட்ட கிடைக்குதுன்னு நீ சொன்னப்ப... நான் பட்ட சந்தோஷம் எனக்கில்ல

தெய்யும்? அந்த சந்தோஷத்தையாவது எனக்கு மிச்சம் வை ஆயா!" அவள் கைகளை பற்றி அழுதாள் பூரணி.

அவள் அழுவதை பொறுக்காத ராஜம்மா பூரணியை கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள்.

"உன் மனசை கஷ்டப்படுத்தணும்னு நான் நினைக்கலம்மா... நம்ம முருந்தை நினைச்சப்பாரு, நாம பட்டினியா இருந்துடலாம். அந்த குழந்தை நாங்குமா? அவனோட எதிர்காலத்தை எண்ணிப்பாரும்மா!"

"யோசிச்சேன் ஆயா! இன்னும் அஞ்சாறு மாசம். அதுக்குள்ளே எனக்கு எல்லாம் சரியாய்டும். அதுவரைக்கும் வீட்லேயே இட்லி கடை வைக்கலாம். ஒரு நாளைக்கு பத்து இருபது கிடைச்சாக்கூட போதுமே!"

ராஜம்மா பெருமூச்சு விட்டாள்.

"ஆனாலும் உனக்கு இவ்ளோ விம்பு ஆகாதுடியம்மா!"

பூரணி புன்னகைத்தாள்.

"இது விம்பு இல்லே... தன்னம்பிக்கை. என் புருஷன் எனக்கு குடுத்துட்டு போன பெரிய சொத்து. இது மட்டும் இல்லேன்னா... நான் இந்தேரம் மண்ணோடு மண்ணா போயிருப்பேன் ஆயா!"

ராஜம்மா பதில் பேசவில்லை. அவளிடம் உள்ள சிறந்த குணம் இது. பூரணி தினகரனைப் பற்றி பேசும் போதெல்லாம் அமைதியாய் கேட்டுக் கொள்வாள். அவன் மீது பூரணி கொண்டிருந்த அளவிடற்கரிய காதல்... தினகரனை ஒரு நல்ல மனிதனாகவே உருவகப்படுத்தியிருந்ததால்... தான் தப்பி தவறி எதையாவது பேச போக... அது இவள் மனதை குத்தி கிழித்து விடுமோ என் அஞ்சினாள். அதனாலேயே அவள் வாய் திறப்பதில்லை.

ஆனால் ஒரே ஒரு முறை மட்டும் கேட்டாள்.

"ஏன் பூரணி? இந்த பட்டணத்துல கைக்குழந்தைய வச்சக்கிட்டு சின்னப் பொண்ணு நீ கஷ்டப்படணுமா? ஊர் ஒதுக்கி வச்சாதான் என்ன? சாட்சிக்காரன் கால்ல விழறதை விட சண்டைக்காரன் கால்ல விழலாமே! இந்த ஊர்ல வயசு பெர்ண்ணு தனியே வாழறதும், தலைகீழா நின்னு தண்ணி குடிக்கிறதும் ஒண்ணுதான். நீ ஊருக்குப் போய்டு. உன் மாமனார், மாமியார் கால்ல குழந்தைய போட்டு மன்னிப்புக் கேள். இந்த பிஞ்சு முகத்தை பார்த்துக் கூடவா மனசு இளகாது? என்னைக்காவது உன் புருஷன் உன்னை தேடி வந்தாலும்... இங்கே இல்லேன்னதும் நேரே ஊருக்கு வந்து தானே பார்ப்பார்? போய்டேம்மா!"

தலைமை பலமாக ஆட்டி மறுத்தாள்.

"நான் கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி இருந்த அம்மாஞ்சி பூரணியா இருந்திருந்தா... இந்தேரம் போய் விழுந்து தான் இருப்பேன். ஆனா இப்ப நான் தினகரனோட மனைவி அவர் இல்லாம் தனியா நான் போய் நின்னா... ஊரு காறித் துப்புமே! என் மாமாவை ஏகமே! தேவையா? அவ ரோட மானம் மரியாதைய விட என் உயிரு பெரிசா என்ன? இல்ல ஆயா! என்னைப் பொறுத்தவரை ஆயி, அப்பன், மாமா, அத்தை எல்லாமே என் மாமாதான். என்னைத் தேடி நிச்சயம் ஒருநாள் வருவார். அப்ப அவரை பத்தி நீயே புரிஞ்சிப்பே..."

"அந்த நாள் சீக்கிரம் வரணும்னு தான் நானும் ஊர்ல உள்ள தெய்

வங்ககிடே எல்லாம் வேண்டிக்கிட்டிருக்கேன்!" என்றான் நெகிழ்வுடன் ராஜம்மா.

அது குடிசைப் பகுதி என்பதால் இவர்கள் சுட்டு விறற் இட்லி, தோசைக்கு வரவேற்பிருந்தது. தினசரி இருபதுக்கு குறையாமல் வருமானம் கிடைத்தது. ஆனாலும் அந்த வருமானம் அவர்களுக்கு போதவில்லை. முகுந்தின் பள்ளி படிப்பிற்காக... அவன் ஆசைப்பட்டு கேட்ட சைக்கிள் வாங்க... இதற்கெல்லாம் வேறு வேலை மூலம் சம்பாதித்தால் தான் முடியும் என்கிற நிலை.

பூரணி யோசித்தாள். இப்போது ஓரன்வு குணமாகி விட்டிருந்தாலும் வயிற்றில் சுருக்...சுருக் என்று ஆபரேஷன் பண்ணிய இடத்தில் ஊசிபோல் குத்தியது வலித்தது. சித்தாள் வேலைக்கு போக முடியாது. வீட்டிலிருந்தே எதையாவது செய்யவேண்டும்.

என்ன செய்யலாம்?

பூரணிக்கு சிறிய வயதிலிருந்தே கை வேலைப்பாடுகளில் நல்ல திறமையுண்டு. விதவிதமான டிஸைன்களில் வயர் கூடைகள், மாடங்களுக்கு தொங்கவிட, வாசல்களுக்கு மாட்டிவிட, மணிகளும், கடல் சிப்பிகளும் சேர்த்து அலங்கார திரைசீலை போல் அழகழகாய் பின்னுவாள். அதை இப்போது பின்னினால்... நாலு காசு கிடைக்குமே! வீடு விடாய் விற்கலாம். கடைகளில் போடலாம். நினைப்பே சந்தோஷத்தை தர... அடுத்த நாளே வயர்கள், மணிகள், ஜிகினாக்கள், சிப்பிகள் என்று வாங்கினாள். இட்லி கடை முடிந்த கையோடு இந்த வேலையில் இறங்கிவிடுவாள்.

ராஜம்மாவே ஆச்சரியப்பட்டு போனாள்.

"அடேயப்பா! எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது? ஸ்டோர் கடைகளில் இதெல்லாம் நூறு ரூபாய்க்கு குறையாமல் கிடைக்காது. இத்தனை மலிவாய்... அழகாய் உள்ளதை யார் தான் வாங்க மறுப்பார்கள்?"

அவளுக்கும் ஆர்வம் ஏற்பட பூரணியிடம் அதன் நுணுக்கங்களை தெரிந்து கொண்டு... அவளும் தயாரிக்க தொடங்கினாள்.

பூரணி அதை விதிவியாய் விற்று வரலானாள். லஷ்மியின் கடைக் கண் பார்வை அவன் பக்கம் விழுந்ததோ? வியாபாரம் பிய்த்துக் கொண்டு ஓடியது. அதுமட்டுமன்றி இரண்டு மூன்று கடைகளிலிருந்தும் ஆர்டர் வர... பூரித்து போனாள் பூரணி.

கைத்தொழில் கைகொடுக்க... பம்பர்மாய் சுற்றி ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி உண்புக்கத் தொடங்கினாள்.

"காபட்"

"அப்படி வச்சிட்டு பேர்!" கண்களை நிமிர்த்தாமலேயே கைகள் பேப் பரை திருத்திக் கொண்டிருக்க வாய் மட்டும் திறந்தது.

கப்ரஜா வேதனை பொங்க அவனைப் பார்த்துவிட்டு அகன்றாள்.

வயிறு பெருத்து... நிறை மாத கர்ப்பிணி என்பதை வெளிச்சம் போட்டு காட்டியது.

தினகரன் சென்னைக்கு வந்து மாதங்கள் ஓடியும் பூரணியை கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. சென்னையில் கால் பதித்த உடன் அவன் சென்ற முதல் இடம் பூரணியுடன் அவன் வசித்த வீட்டிற்குத்தான். அது இப்போது இரண்டு மூன்று கைகளுக்கு மாறி இருந்ததால்... இப்போதைய ஓனரான அந்தோணிசாமிக்கு பூரணிபற்றி தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

தினகரன் சோர்ந்து விடவில்லை. தன் சொந்த ஊரின் போஸ்ட் மாஸ்டருக்கு எஸ்.டி.டி. மூலம் பேசினான்.

"பூரணி அங்கு வரவேயில்லை" என்று திட்டவட்டமாக சொல்லி விட்டார்.

தினகரனுக்குள் வண்டு குடைந்தது.

"அதிகமாய் குறுகிய காலத்தில சம்பாதித்து... என் லட்சியங்களை விரைந்து செயல்படுத்தி விடணும் என்பதற்காக நான் கொடுத்த பெரிய விலை என் பூரணியா?"

"கடவுளே... உன்னிடம் எப்படி யாசிப்பது என்று தெரியவில்லை. ஆனால் நியாய தர்மத்தோடு நல்ல தீர்ப்பை சொல். ஒன்றும் அறியா அப்பாவி பூரணியை என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடு" அவன் இதயம் நாள்தோறும் இறைஞ்சியது.

கப்ரஜா நுங்கப்பாக்கத்திலேயே விலைக்கு வந்த பெரிய பங்களாவை வாங்கினாள். விசாலமான அதன் ஒரு பகுதியை கிளினிக் காக மாற்றி பணிபுரிந்தாள். அவன் எவ்வளவோ சொல்லியும் கேளாமல் பிஸினஸில் ஈடுபடாமல் தினா மனநிம்மதிக்காகவும், திருப்திக்காகவும் ஒரு தனியார் பள்ளியில் ஆசிரியராக பணிக்கு சேர்ந்திருந்தான் அந்த குழுவில் கொஞ்சம் வசந்தம் கிடைக்கவே செய்தது. தினேஷையும், மகேஷையும் அதே பள்ளியில் தான் சேர்த்திருந்தான். ஆனால், கப்ரஜா மட்டும் நெருப்பின் மேல் நின்றிருப்பது போல உணர்ந்தான்.

தினகரன் அவனிடம் அளந்து தான், அதுவும் அவசியமாக இருந்தால் மட்டுமே பேசுவான். படுக்கை கூட தனியே தான். பூரணி தன்னிடமிருந்து விலக... இவளும் ஒரு காரணம் என்கிற நியாயமற்ற கோபம் அவனுள் வேருன்றி விட்டது.

ஆசுயிர் கணவன் தன் காற்றுப்பட்டால் கூட தோஷம் என்று நினைக்கும் அளவிற்கு மாற்றியது பூரணி தான் என்ற அபாண்டமான நினைப்பு கப்ரஜாவுக்கு.

முகம் முழுக்க வழிந்தோடிய வியர்வையை வழித்தெறிந்தான் பூரணி. இன்று ஆகஸ்ட் 27. நாளை முகுந்தின் பிறந்தநாள். அவன் ஆசைப் பட்டு கேட்ட சைக்கிளை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டிய பணம் சேர்ந்து விட்டிருந்தது. இந்த நுங்கப்பாக்கத்தில் ஒரு கடையிலிருந்து புதிதாய் ஆர்டர் வந்திருந்தது. அதுபற்றி விரிவாய் பேசி விட்டு போகவே வந்தான். கடை அட்ரஸ் கையில் கொண்டு வர மறந்து வெயிலில் அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

குரியவின் உக்கிர பார்வையில் தார்சர்லைகள் அனலாய் கொதித் தன, தொண்டை காய்ந்து போனது.

அந்நேரம்... ஒரு பெரிய பந்து அவன் தோள்பட்டையில் வந்து விழ... விரை மின்சாரம் பாய்ந்த வலி! எங்கிருந்து வந்து விழுந்ததோ தெரிய வில்லை. அந்த தெருவே வெறிச்சென இருந்தது.

தாகம் தொண்டையை - கிழித்தது. யார் வீட்டிலாவது தண்ணீர் கேட்டு குடிக்கலாமா? அப்படியே அந்த கடையை பற்றியும் விசாரிக்கலாம். நடையை விரைவுப்படுத்தி எதிரே தென்பட்ட பெரிய பங்களாவின் முன் நின்றான்.

கேட் உப்புறமாய் தாழிடப்பட்டிருக்க... லேசாய் தட்டினான்.

"கௌன்?" என்று இந்தியில் கேட்டபடி தோட்டத்திலிருந்து ஓடிவந்தான் தினேஷ். அவன் பின்னாடியே மகேஷ்.

பூரணிக்கு என்ன சொல்வதென்று புரியவில்லை. தமிழில் சொன்னால் புரியுமா?

"முதல் கதவை திறப்பா! வீட்ல யாரும் பெரியவங்க இல்லையா?"

"க்யா?" என்றான் மகேஷ் கதவை திறந்தபடி. அப்போது தான் பார்த்தான் அவன் கையில் கிரிக்கெட் பால் இருந்ததை. வீட்டு பின்பக்கம் விளை யாடிக் கொண்டிருந்த பால் காணவில்லை என்று அங்கே தேடினால்...? இவளிடம் எப்படி வந்தது? தினேஷும் பார்த்து விழித்தான். இருவருக்கும் குழப்பம்.

பூரணி அப்போது தான் உற்றுப் பார்த்தான்.

"அட... இந்த பையன்க கிட்டத்தட்ட நம்ம முகுந்த் மாதிரியே இல்லை? அந்த கண், மூக்கு, தலைமுடி; மோவாய், பற்களின் அமைப்பு... எல்லாமே! என்ன ஒரே வித்தியாசம். முகுந்தை விட இவர்கள் நல்ல நிறம், பால்வெள்ளை. வில்லிருந்து விடுபட்ட அம்பாய் அவர்கள் ஓடிவந்த அழகு. அதேபோல் என் முகுந்தும் ஓடி விளையாடும் காலம் வெகுதூரமில்லை.

பாசமிகுதியோடும், ஆச்சர்யமும், ஆவலுமாய் அவர்கள் கன்னத்தை கிள்ளி முத்தமிட்டான்.

"உங்க பேரு என்னப்பா?"

"மகேஷ்! தும் ஆனாவோ... யே பச்சா பகட்னே வாலா ஹை! காலாஸே ஹை செஹரா... குருனி ஹைஸ தெளட்கர் ஆனா! மாஜிக்கே பாஸ் போல் சக்தேஹோ!"

(மகேஷ் வந்து! இவ பிள்ளை பிடிக்கிறவ. மூஞ்சிய பார் கருப்பா... பயங்கரமா... ஓடிவந்து. அம்மாகிட்டே போய் சொல்லலாம்)

மறுகணம் தினேஷின் கையை பிடித்துக் கொண்டு ஓடினான் மகேஷ். அவர்கள் பேசிக் கொண்டே கத்தமாய் புரியவில்லை. ஆனால், அந்த பிள்ளைகளின் ஒவ்வொரு அசையும் அவனை கவர்ந்திருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் கப்ரஜா கடுகடுப்புடன் வந்தான். இன்று ஞாயிற்று கிழமை. அதுமட்டுமல்லாது நாளை அவளின் திருமணநாள். இப்போது தான் தினகரன் அவளிடம் நெருங்கி வர ஆரம்பித்திருக்கிறான். அந்த சந்தோஷத்தை விமரிசையாக நாளைய திருமண நாளோடு சேர்த்து கொண்டாட... விதவிதமாய் தானே, சமைத்து அடுக்கி கொண்டிருந்தான். அந்த

நேரம் பார்த்து பிள்ளைகள் திமுதிமு வென்று ஓடிவந்து, "யாரோ ஒரு பொம்பளை... பார்க்க பிள்ளை பிடிக்கிறவ மாதிரி இருக்கா. எங்க கிரிக்கெட் பாலை திருடி வச்சுக்கிட்டு... எங்களை பிடிச்சி முத்தம் குடுக்கிறா. நீ வந்து பார் மம்மி! டாடி எங்கே? அவரையும் கூப்பிடு!" என்றனர்.

"டாடி வேணாம். அவர் பிளியா இருக்கார். நான் வர்றேன் வாங்க!" என்று கேலை அணைத்து சமையலை பாதியில் நிறுத்திவிட்டு வந்தாள்.

"ஏய் யார் நீ? என்ன வேணும்? எதுக்காக பிள்ளைகளுக்கு முத்தம் கொடுத்த?" வந்ததும் வராததுமாய் கப்ரஜா கடுகுபோல் வெடிக்க திகைத்துப் போனான் பூரணி.

ஏனோ, பார்த்த முதல் பார்வையிலேயே பூரணியை எதிரிபோல் நினைக்க தோன்றியது. எரிச்சல் படவைத்தது. ஆனால் பூரணி, "மல்லிப்பூ மாதிரி... வெள்ளை வெளேர்னு இவ்வளவு அழகா?" என்று வாய் பிளந்து நின்றிருந்தாள்.

"ஏய் கேக்கறேன்ல? யார் நீ? அகப்பட்டதை கருட்டிக் கிட்டு ஓடலாமனு வந்தியா?" தமிழ் கத்தமாய் வந்தது.

"ஐய்யோ... அம்மா... அவசரப்பட்டு தப்பான முடிவுக்கு வந்துடா தங்க! நான் ஒரு அட்ரஸை தேடி வந்தேன். தாகமா இருந்துச்சு. கொஞ்சம் தண்ணி கேட்டு குடிக்கலாம்னு வந்தேன். பிள்ளைங்க... அழகா, துருதுருன்னு இருந்ததைப் பார்த்து கன்னத்தை கிள்ளி முத்தம் குடுத்தேன்!"

"சரி... சரி... கிளம்பு!"

"அம்மா... குடிக்க கொஞ்சம் தண்ணி தர்றீங்களா?"

"தலைக்கு மேலே வேலை இருக்கு. வேற யார் வீடலேயாவது வாங்கி குடிச்சிக்க... ஜாவ... ஜாவ!"

பூரணி கப்ரஜாவை விநேந்தமாய் பார்த்தாள்.

"ஆன் பார்க்க கொள்ளை அழகு! வீடேர் மாளிகை மாதிரி. ஆனா மனசு மட்டும் ஏன் சிறுத்துப் போயிருக்கு?"

"ஐஸே... கெட் அவுட்! உன்னை போன்னு சொல்லி ரொம்ப நேரமா குது!" கோபத்தில் முகம் சிவந்தது. அப்படி இறைந்து கத்தியதால் கப்ரஜா விறகு மூச்சு வாங்கியது.

"பாவம்... பிள்ளைதாய்ச்சிப் பெண். ஏதோ மனசு கஷ்டத்தில் இருக்கிறாள். இந்த நேரத்தில் நானும் தொல்லை கொடுக்கிறேனே..." உருகிப் போனான்.

"தொந்தரவுக்கு மன்னியுங்க... நான் வர்றேம்மா!" என்றவள் திரும்பி நடந்தாள்.

உள்ளே வந்த கப்ரஜாவிடம் "யார் வெளியே? ரொம்ப கத்திக்கிட்டிருந்தே போலிருக்கே?" என்றான் தினகரன்.

"ஐண்ணுமில்லை... வரவர பிச்சைக்காரங்க தொல்லை தாங்க முடியல!"

களைப்பில் ஆடி அசைந்து மெதுவாய் நடந்துக் கொண்டிருந்த பூரணியை பார்க்க பார்க்க கோபமாய் வந்தது. தினேஷிற்கும், மகேஷிற்கும்! சட்டென்று ஒரு கருங்கல்லை எடுத்து அவளை நோக்கி எறிந்து விட்டு மரத்துக்குப் பின்னே மறைந்து கொண்டான் தினேஷ்.

எதிர்பார்க்காத தருணத்தில் விரைன்று பறந்து வந்த கல் அவள் நெற்றியை பதம் பார்த்தது.

"அம்மா..." என்று முன்கியபடி தலையை பிடித்துக் கொண்டாள். குப்புமுனென்று ரத்தம் கொட்ட... வேதனை தாங்காமல் துடித்துப் போனாள். திரும்பிப் பார்த்தவன் கண்களுக்கு மரத்துக்குப் பின்னே மறைந்த தினைஷ் கண்ணில் பட்டான். மெல்ல நடந்து பக்கத்திலிருந்த பம்பியில் தண்ணியடித்து ரத்தத்தை கழவினான்.

மகேஷ் திபுதிபுவென உள்ளே ஓடினான். எதிர்ப்பட்ட தினகரன் மேல் மோதி நின்றான்.

"என்னடா, இப்படி ஓடி வரே?"

"டாடி... டாடி... தினைஷ் இல்லே... அந்த பிள்ளை பிடிக்கிறவ மேல கல்லெறிஞ்சிட்டான். அவளுக்கு ரத்தமா கொட்டுது!"

தினகரன் துணுக்குற்றான்.

"நான்சென்ஸ்... அவனை வந்து கவனிச்சிக்கிறேன். அந்த லேடி எங்கேயிருக்கா!"

"நம்ம தெருவில் தான்!"

"சரி...! நீ உள்ளே போய் மம்மிகிட்டே சொல்லி ஃபர்ஸ்ட் எய்ட் பாக்ஸை எடுத்து வைக்கச் சொல்லு. நான் அவனை அழைச்சிட்டு வரேன்!" வெளியில் வந்தான்.

திண்ணியால் கழுவ... கழுவ... ரத்தம் பாட்டுக்கு கரந்து கொண்டே தானிருந்தது. தினகரன் அவளுக்கு பின்னே வந்து நின்றான்.

"அடி பலமா பட்டுச்சா?"

"இந்த குரல்... இந்தக் குரல்?" உணர்வுகள் மொத்தமும் குலுக்க சடா ரென திரும்பினான்.

எதிரே நின்ற தினகரனின் உருவம், பீறிட்ட அவன் கண்ணீரில் கலங்கலாய் தெரிந்தது.

'மாமா தானா? என் மாமாவே தானா? கடவுள் கண்ணை திறந்து விட்டாரா?'

தினகரனுக்கு சட்டென்று தெரியவில்லை.

"மா... மா... நீ... நீங்களா?" பூரணியின் உதடு துடித்தது.

தினகரனால் நம்ப முடியவில்லை. உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்து மயிர்க் கால்கள் குத்திட்டு நின்றன.

'கந்தல் கோலமாய், கறுத்து, மெலிந்து, கன்னத்தில் எலும்பு துருத்திக் கொண்டு முகமெல்லாம் ரத்தம் வழிய... இவளா என் பூரணி? என்ன கோலம் இது?' இதயமெல்லாம் உருகி வாய் வழியே வெளிப்பட்டது.

"பூ... ர... ணி!"

"மா... மா!"

"என்னம்மா இப்படியாய்டே?"

"மா... மா!"

பூரணியால் வேறெதையும் பேசமுடியவில்லை.

மிரிந்தவர் மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்தால்... அழுதால் கொஞ்சம் நிம்மதி.

அதே போல் அவர்களிடையே எந்த பேச்சும் வரவில்லை. கண்ணீர் மட்டுமே கடந்து போன காலத்தின் கோலத்தையும், விசாரிப்புக்களையும் வெளிப்படுத்தி கொண்டிருந்தது.

கணவனின் மார் மீது விழுந்து புரண்டு அழவேண்டும் போலிருந்தது. அவனுக்கும் அவன் தோள் மீது சாய்ந்து துக்கத்தை காற்றில் கரைத்து விடவேண்டும் என்ற ஆவலிருந்தது. ஆனால், இருவருமே அது தெரு என் பதால் அன்பிற்கு அணைபோட்டனர்.

"எப்படியிருக்கீங்க மாமா?"

"நீ எப்படியம்மா இருக்கே?"

"நா... நான் நல்லா இருக்கேன் மாமா!"

"ஏம்மா... இப்படியாய்டே?"

"இனிமே... நல்லாய்டுவேன்! கண்களை துடைத்துக் கொண்டாள்.

'இனி என்ன குறை எனக்கு?' நான் தேடிக்கொண்டிருந்த பொக்கிஷம் கிடைத்து விட்டது. இனி முகுந்த் ஸ்கூல் நடக்கும் விழாக்களுக்கு இவரோடு கைகொடுத்து போய் விடமாட்டேனா? என் மாமா எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறார்? சிவப்பாய், சதைபிடிப்பாய், சினிமா நடிகர் போல் எத்தனை அழகு? நான் தான் இவருக்கு பொருத்தமேயில்லாமல் குரங்கு மாதிரி ஆய்டேன்! லேசாய் அந்த குழந்தையிலும் வெட்கம் வந்தது.

"என்னை விட்டுட்டு எங்கே போய்டீங்க மாமா? நான் உங்களை காணாம இந்த ஏழு வருஷமா... ரெரம்ப துடிச்ச போய்டேன்!" தொண்டை கமறியது.

எதைச் சொல்வேன்? என்னவென்று சொல்வேன்? நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது துக்கம்.

"உன்கிட்ட நிறைய பேசணும் பூரணி! வா... வீட்ல போய் பேசலாம்!"

"வீட்டுக்கா?" புருவம் மேலேறியது.

"இ... இதோ... இருக்குப்பார்... இந்த வீடுதான். ரத்தம் அதிகமா கொட்டுது. மொதல்ல ஃபர்ஸ்ட் எய்ட் தரேன்... வர்!" அவன் வீட்டை சுட்டிக் காட்ட இன்னும் குழம்பிப் போனான்.

"இந்த வீடா?" அவன் பின்னே ஆட்டுக்குட்டியாய் பின் தொடர்ந்தான்.

அந்த வீட்டில் கால் வைத்ததும் ஏனோ நடுங்கியது. தலை சுற்ற... வராண்டாவில் அமர்ந்துக் கொண்டான்.

'அந்தப் பெண்? அந்த குழந்தைகள்? இவர்களெல்லாம் இவருக்கு என்ன உறவு?' பலமாய் அறைந்த இதயத்தை கட்டுப்படுத்த இயலாமல் அந்த அறையை சுற்றி முற்றும் பார்த்தவனின் இதயம் சில கணங்கள் அசையாமல் நின்றது.

கவற்றில் கப்ரஜாவும், தினகரனும் கழுத்தில் மாலையோடு பாலை வளத்தில் விழுந்த மழைத்துளியாய் சட்டென அவன் சந்தோஷம் இருந்த இடம் தெரியாமல் காணாமல் போனது.

தினகரன் அவன் நெற்றிக்கு கட்டு போட்டுக் கொண்டே குற்ற உணர்

வோடு, நடந்ததெல்லாம் நிதானமாய் சொல்லிக் கொண்டே வர... எந்தவித சலனமும் பூரணியினுள் இல்லை.

"இதெல்லாம் என் தவறில்லை பூரணி! சத்தியமாய் உனக்கு துரோகம் செய்யும் எண்ணம் எனக்கில்லை. நான் உன்னை எத்தனவு நேசித்திறேன் என்று எனக்குத் தான் தெரியும். ஒரு விநாடியும் உன்னை நான் மறக்க வில்லை. உன்னை பிரிந்து நான் துடித்த துடிப்பு... அதை வார்த்தையால் சொல்ல முடியாது பூரணி! இனி உன்னை நான் ஒரு நிமிஷம் கூட பிரிய மாட்டேன் பூரணி... பிரியவே மாட்டேன்!" பூரணியின் கைகளை பற்றி நெஞ்சில் வைத்து விம்மினான் தினகரன்.

உருகிப் போனான் பூரணி. கூடை கூடையாய் அவன் மேல் ரோஜாப் பூக்களை கொட்டி அபிஷேகம் செய்தது போல் இருக்க ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான்.

இயற்கை செய்த சதிக்கு என் மாமா பொறுப்பில்லை. இதோ... இப் போதும் கூட தான் செய்யாத தவறுக்கு சின்னக் குழந்தைபோல் அழு கிறாரே! ஏன்? என் மீதுள்ள அழியா நேசத்தினால் தானே? என் கணவர் எனக்கு துரோகம் செய்யவில்லை. என்னை நினைத்து காணாமல், தேடி அலைந்து உருகி கொண்டிருந்திருக்கிறார். எனக்கு இதைவிட வேறென்ன வேண்டும்? மகிழ்ச்சியும் அழகையும் போட்டி போட... அங்கு உணர்ச்சிகள் கரை புரண்டுக் கொண்டிருந்தன.

"அழாதீங்க மாமா! இதில் எதுவும் உங்க தப்பில்லை. உங்களை என் னால் புரிஞ்சிக்க முடியாது. நடந்ததையெல்லாம் கெட்ட சொப்பனமா நினைச்சு மறப்போம். இனி நாம் சந்தோஷமா இருப்போம்!"

"தாங்கல் பூரணி! என்னை நீ நல்லா புரிஞ்சிக்கிட்டதுக்கு! இத்தனை வருஷமா நீ எங்கே, என்ன பண்ணிட்டிருந்தே பூரணி?"

"சொல்றேன் மாமா! உங்க பூரணி... எந்த பிடிமானமும் இல்லாம... எப்படி கரைசேர்ந்தாங்கறதை விவரமா சொல்றேன். அதுக்கு முன்னால முக்கியமா தெரிஞ்சிக்க வேண்டிய ஒரு விஷயம் இருக்கு மாமா! முகுந்த... நம்மனோட..." பூரணி திடீரென்று பேச்சை நிறுத்தினாள்.

காரணம் விகம்பும் சத்தம்.

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தனர் பூரணியும், தினகரனும்.

கப்ரஜா அறைவாயிலில் கண்ணீரோடு நின்றிருந்தான். அவன் பூரணியை பார்த்த பார்வையில் டன்டன்னாய் வெறுப்பு வழிந்தது.

தினகரன் அவளருகே சென்றான்.

"கப்ரஜா... இவள் யார் தெரியுதா? என் பூரணி! தொலைஞ்சு போன என் உயிர் திரும்ப என்கிட்ட வந்து சேர்ந்துச்சு கப்ரஜா. என் பூரணி எனக்கு கிடைச்சிட்டா!" குரலில் வாணைத் தொட்ட சந்தோஷம்.

அவ்வளவுதான்... வீறிட்டு அழ ஆரம்பித்தான் கப்ரஜா.

"என் பூரணி... என் பூரணின்னு மூச்சுக்கு முந்நாறு தடவை சொல்றீங்க... அப்ப நான் யார்? இத்தனை வருஷம் குடும்பம் நடத்தி குழந்தை களை பெத்துப் போட்டேனே! எனக்கென்ன பெயர்? முஜே தும் க்யா கர்ணா... ஜாதே ஹோ? ஜவாப் போலோ? என்னை என்ன பண்ணப் போறீங்க? டெல் மீ!" கப்ரஜா அடித்தொண்டையில் கத்தினான். விழிகள்

பிரிந்து கனல்களை கக்கின.

பூரணி திறந்த வாய் மூடவில்லை.

நிறைமாத கர்ப்பினி, அதுவும் ஒரு டாக்டர். இப்படி அழுது துடிப் பான் என்பது அவள் எதிர்பாராத ஒன்று. இதற்கு காரணம்... அவள் தினகரன் மேல் கொண்டுள்ள காதல்.

"கப்ரஜா... ப்ளீஸ்... காம் டவுன்! பூரணி நொந்து போய் வந்திருக்கா... வார்த்தையால் அவளை நோக்கக்காதே!"

"யாரைப் பத்தியும் எனக்கு அக்கறையில்லை. நானா... அவளா? இப் பவே முடிவெடுங்க. ஆனா, ஒண்ணு மட்டும் நிச்சயம் உங்களை பிரிஞ்சி என்னால வாழ முடியாது. என்னை நீங்க உயிரோடு பார்க்கவே முடியாது. சத்தியமா பாக்கவே முடியாது! ஐ வான்ட் யூ! நீங்க எனக்கு மட்டும் தான் சொந்தம்" ஆவேசமாய் கத்திவிட்டு மாடிப்படிகளில் ஏறி ஓடினாள்.

விக்கித்து போலான் தினகரன்.

பூரணி அருகில் வந்து அவன் கரங்களை பற்றி கண்களில் ஒற்றினாள்.

"மாமா... பாவம் அவங்க... பதறிப்போய், பயந்து போய் இருக்காங்க. முதல் அவங்கள் போய் சமாதானப் படுத்துங்க! நான் வர்றேன்!"

"நீ எங்கே போறே பூரணி?" அவன் கண்களில் கலக்கம். கை பிடி இறுகியது.

புன்னகைத்தாள்.

"உங்களை விட்டு எங்கேயும் போயிட மாட்டேன் மாமா! நானா நெனச்சாக்கூட உங்க இதயத்தில் இருந்து என்னால விலக முடியாது. நாளைக்கு பேசிக்கலாம். இப்ப நான் இங்கே இருக்கிறது சரியில்லை மாமா!" என்றவள் அவன் எதிர்பாராத நேரத்தில் காலைத் தொட்டு வணங்கிவிட்டு வெளியேறினாள்.

தினகரனால் எதையும் செய்ய முடியவில்லை.

"ரத்தம் கசிய தெருவில் இறங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்த பூரணியை அழைப்பதா... மாடியில் தாழ் போட்டுக் கதறி கொண்டிருக்கும் கப்ர ஜாவை தேற்றுவதா?"

மதில் மேல் பூனை! இருபக்கமும் பால்!

எழுதியதை மறுபடியும் படித்துப் பார்த்தான் பூரணி!

"என்னுயிர் மாமாவுக்கு!"

உங்கள் பூரணி எழுதுவது. இந்தக் கடிதத்தை தெனிவான மனதுடன் நியாயம் எது என உணர்ந்து எழுதுகிறேன்.

என் மாமாவை, காணமாட்டேனா? என்று உணர்ச்சியில் தவமிருந்த எனக்கு இன்று தான் ஆண்டவன் கண்திறந்தான். இந்த சாதகப்பட்டிக்கு இன்றுதான் விமோசனம் கிடைத்தது.

மாமா... சில விஷயங்களை மனிதர்கள் உருவாக்கலாம். ஆனால் நடப்பதென்னவோ, தெய்வத்தின் விதிப்படிதான். எதெல்லாம் நடக்கக் கூடாதோ... அதெல்லாம் நடந்து விட்டது. நேற்றைய நாளை இன்று நம் மால் எப்படி மீட்டுத் தரமுடியாதோ... அதுபோல்தான் கடந்து போன சம்பவங்களை நம்மால் அழிக்க முடியாததும்.

உங்கள் அன்பு மாறாதது... அழிவில்லாதது... அது எனக்குத் தெரியும். பூரணி இன்றும், என்றும் உங்கள் உயிரில் கலந்திருப்பாள். அந்த சந்தோஷம் போதும் எனக்கு. அதுவே யர்னை பலம் மாதிரி. உலகை கட்டி ஆண்டு விட மாட்டேனா என்ன?

கப்ரஜா அழகான பெண். அன்பான பெண். உங்களின் குழந்தைகளுக்கு தாய். எல்லாவற்றையும் விட இத்தனை ஆண்டுகளாய் உங்களுடல் தாம்பத்யம் நடத்தியவன். ஆறுமாதம் வாழ்ந்த எனக்கே உங்கள் பிரிவு வாட்டும்போது... ஏழாண்டுகள் வாழ்ந்து கண்ணெதிரே எனக்கு உங்களை தாரைவார்க்க யாருக்குத்தான் மனம் வரும்? இவ்வளவு காலம் உங்களை பிரிந்து என்னால் உயிரோடு இருக்க முடிந்தது. கப்ரஜாவின்னால் இருக்க முடியாது மாமா! கொஞ்ச காலம் என்றாலும்... நிறைவாய் வாழ்ந்திருக்கிறேன். அந்த சந்தோஷத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அசைபோட்டு வாழவே நூறாண்டுகள் வேண்டும் எனக்கு. அதனால், மனிதாபிமானத்தோடு இந்த முடிவை எடுக்கிறேன். நான் உங்களை விட்டுப் போகிறேன் தனியே அல்ல! நம் குழந்தை முகுந்தோடு! ஆம்... ஏழு வயதில் உங்கள் அன்புச் சின்னம் வளர்ந்து... என்னுடன் துணையோடு வருகிறான். இதை நான் நேரில் சொல்ல அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. நம் குழந்தையை இப்போது உங்களிடம் காட்டாததற்கு மன்னியுங்கள். வாழ்க்கை ஒருத்தர் கொடுத்து மற்றவர் வாழ்வதல்ல. அது ஆண்டவன் போடும் முடிச்சு.

நான் மறுபடியும் உங்களை சந்திப்பேன். நம் மகனை நீங்கள் விரும்பியது போல் படிக்க வைத்து, ஒரு நல்ல நிலைக்கு உயர்த்தி நீங்களே மெச்சும்படி உங்கள் முன் நிறுத்துவேன். அதுவரை நீங்கள் என்னை தேட வேண்டாம். என் பேச்சிற்கு மதிப்பளிக்கும் மனப்பக்குவம் உங்களுக்கு உண்டு. கப்ரஜாவை சந்தோஷமாக வைத்திருங்கள். காலங்கள் கரையட்டும். வயோதிகம் நிச்சயம் மனதை மாற்றும். அப்போது எனக்கு கப்ரஜா தோள் கொடுப்பாள். அந்த காலம் வராமல் போகாது. அதுவரை எட்டியிருந்தே... உங்கள் சந்தோஷத்தில் பகிர்வு கொள்கிறேன். நாம் மறுபடியும் சந்திக்கும் வசந்த காலத்திற்காக... இன்றிருந்தே காத்திருக்க தொடங்கி விட்டேன். அந்த எதிர்பார்ப்பு தான் எனக்கு டானிக். நான் நினைத்தவைகளை நிறைவேற்றத் தூண்டும் கிரியா உனக்கி!

அதுவரை உங்கள் நினைவுகளை என் உயிரில் சுமந்து மீண்டும் சந்திக்க காத்துக் கொண்டிருப்பேன். விடை கொடுங்கள் மாமா!

இப்படிக்கு...

உங்கள் பூரணி!

கடிதத்தை மடித்து உறையிலிட்டு... மீண்டும் அந்த வீட்டிற்கு சென்றான். மரங்களிடையே நிசப்தமாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது பங்களா. இந்த நிம்மதி நீடிக்கட்டும் என்று மனதார வேண்டிக் கொண்டு அந்த கடிதத்தை கேட்டில் செருகப்பட்டிருந்த லெட்டர் பாக்கஸில் போட்டான். நிச்சயம் காலையில் எடுத்து படிப்பார்கள்.

திரிபுரிக் கொண்டிருந்த ராஜம்மாவை எழுப்பினாள்.

"நாம இந்த இடத்தை விட்டு... வேறெங்காவது கொஞ்ச தூரமா போகலாம் ஆயா!"

"அப்படி என்ன தாய் நடந்தது?"

"நீ உன் பிள்ளைகளை விட்டு ஏன் பிரிஞ்சி வந்தே?"

இப்போது எதற்கு இந்த கேள்வி? என்ற திணுசில் பார்த்தான் பூரணி!

"சொல்லு ஆயா..."

"அவங்களுக்கு இடைஞ்சலா இருக்கக் கூடாதுன்னு"

"அதே தான்... அதே காரணத்துக்காகத்தான் இப்ப நாம் கிளம்பறதும். கேள் கட்டில் கல்லெறிஞ்சி கலைக்க நான் விரும்பல ஆயா! வேற எதை நம் இப்ப என்னை கேட்காதே! நானே எல்லாத்தையும் ஒரு நாளைக்கு மாலைவேன்... கிளம்பு!"

ராஜம்மா குழப்பத்தோடு அவளை பார்த்துவிட்டு சாமான்களை மூட்டை கட்ட ஆரம்பித்தாள்.

வாய் பிளந்து உறங்கும் முகுந்தை அள்ளி தோளில் போட்டுக் கொண்டு பூரணி.

ராஜம்மா பின் தெரடர, முன்பை விட தன்னம்பிக்கை கூடி, அயர்ச்சி இல்லாமல், முகத்தில் பிரகாசம் ஒளிர, நட்டையில் கூட ஒரு துள்ளலோடு... பஸ் ஸ்டாண்ட் நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

தலைக்கு நேரே ஒளிவட்டத்துடன் பவுர்ணமி நிலா... அவளுடன் கூட வே சென்றது.

இனி அவள் பாதையில் இருட்டுக்கு இடமில்லை!

முற்றும்

புதுமைப் புதிர்- 28-ன் முடிவுகள்

கரேஷ் கல்மாடி, ரஜினிகாந்த், ஐஸ்வர்யா, இட்சாக் ராபின், ரூ.21/2 கோடி, கன்னியாகுமரி, டி.ஜி.பி. தேவாரம், கர்லா, பி.சி. ஸ்ரீராம், இல்லை.

கண்மணி டிசம்பர் மாத இதழில் வெளியான 'புதுமைப் புதிர்' போட்டியில் கலந்து கொண்ட ஏராளமான வாசகர்களில் சரியான விடைகளைக் கண்டு பெர் எழுதி இருந்தனர். அவர்களில் கீழ்க்கண்ட 2 வாசகர்களை பரிசுக்குலுக்கல் முறையில் கண்மணி ஆசிரியர் இரா. கண்ணன் ஆதித்தன் தேர்வு செய்தார்.

இந்த இருவருக்கும் பிலிப்ஸ் பாக்கெட் டிரான்சிஸ்டர் ரேடியோக்கள் பரிசாக பெறுகிறார்கள்.

என். கரேஷ்,

ம.வி.என். மனோஜ்,

நிருக்காட்டுப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் மாவட்டம்.

அம்பா சமுத்திரம்,

திருநெல்வேலி மாவட்டம்.

மேற்கண்ட வாசகர்களுக்கு டிரான்சிஸ்டர் ரேடியோ பரிசுகள் இப்போதும் அனுப்பப்படும்.